

MLA
18856

OSZK

DES PERCEK

RÓMAI LEVÉL
KORINTHUSI
I-II LEVÉL

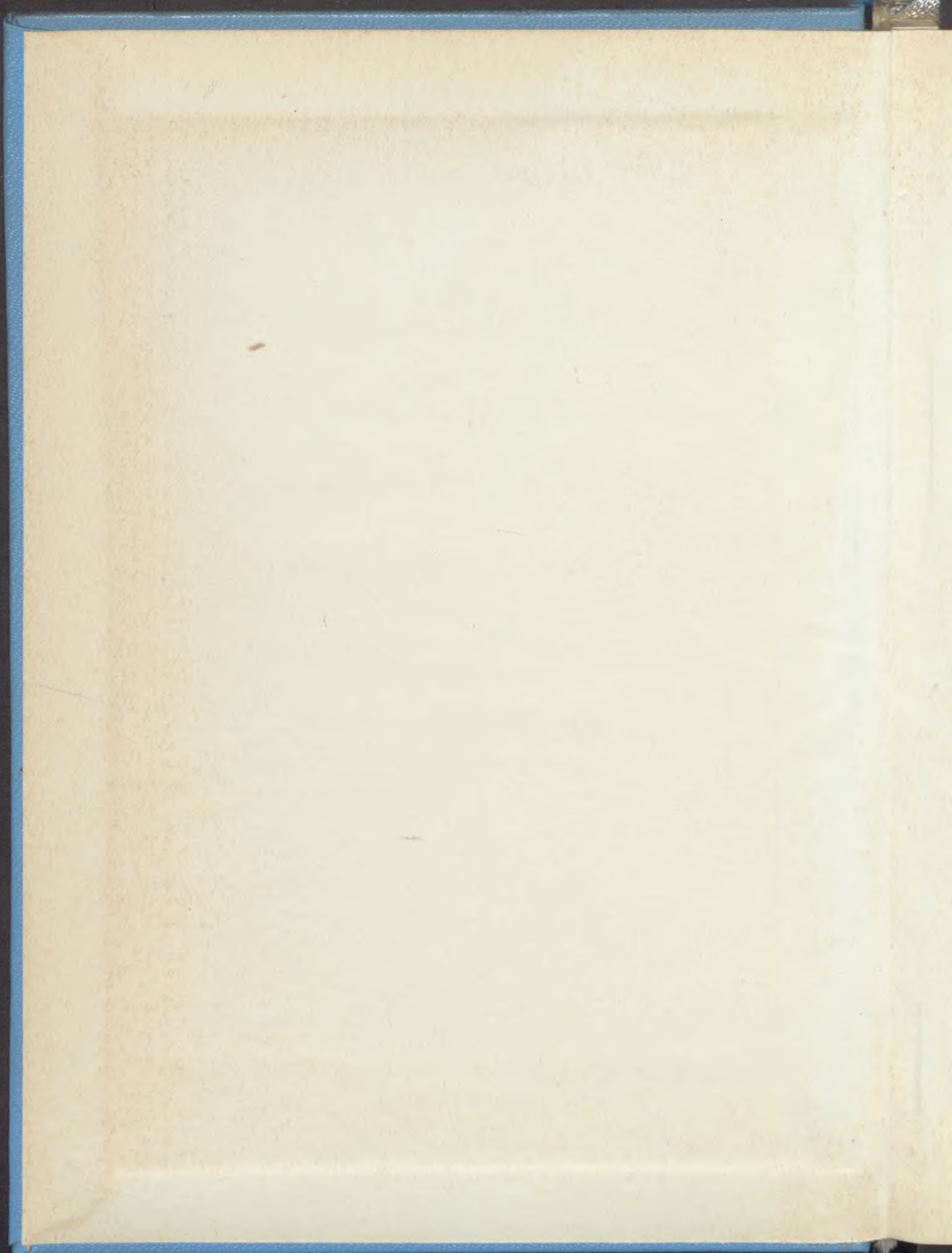
ELMÉLKEDÉSEK

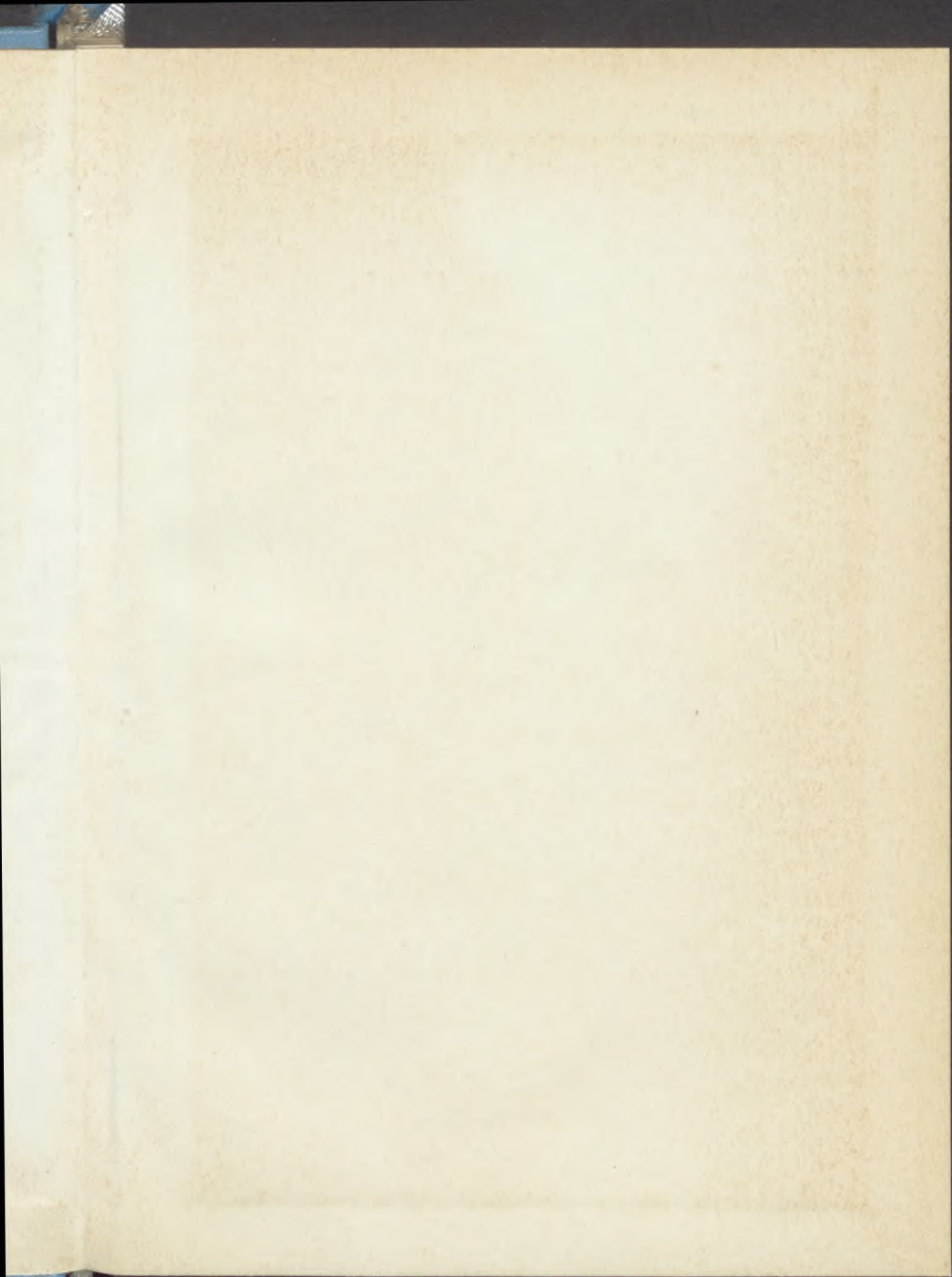
ÍRTAI

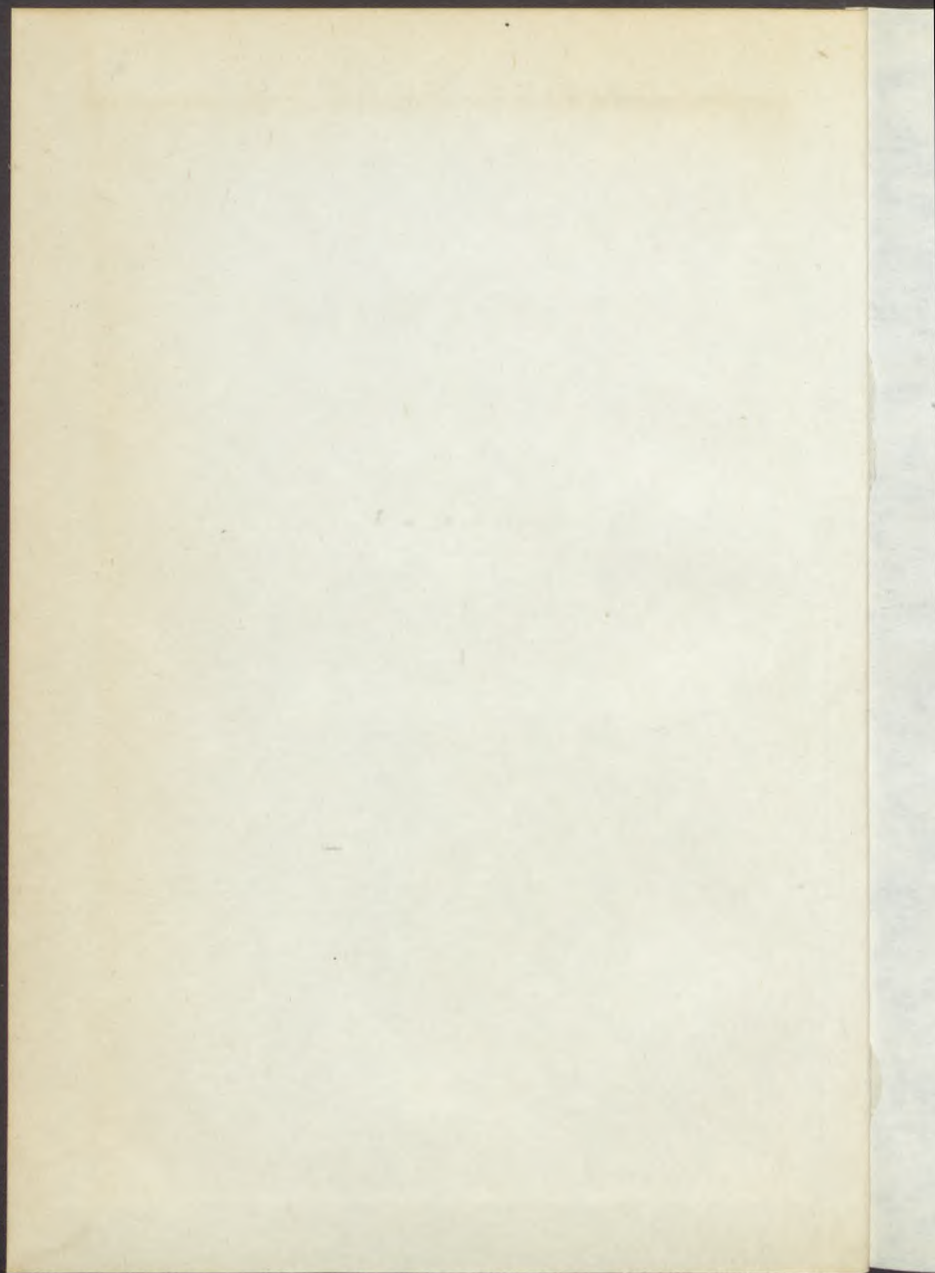
DR. VICTOR JÁNOS

KIADJA A REFORMÁTUS SAJTÓOSZTÁLY
BUDAPEST

CSENDES PERCEK

RÓMAI LEVÉL
KORINTHUSI
I. II. LEVÉL

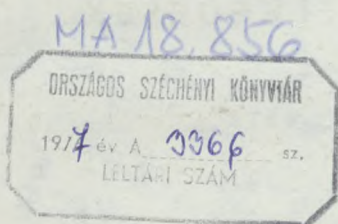
ELMÉLKEDÉSEK

ÍRTA:

DR. VICTOR JÁNOS

KIADJA A REFORMÁTUS SAJTÓOSZTÁLY
BUDAPEST

ISBN 963 7030 37 9

Felelős kiadó: Dr. Tóth Károly

Készült az Egyetemi Nyomda fennállásának 400. évében

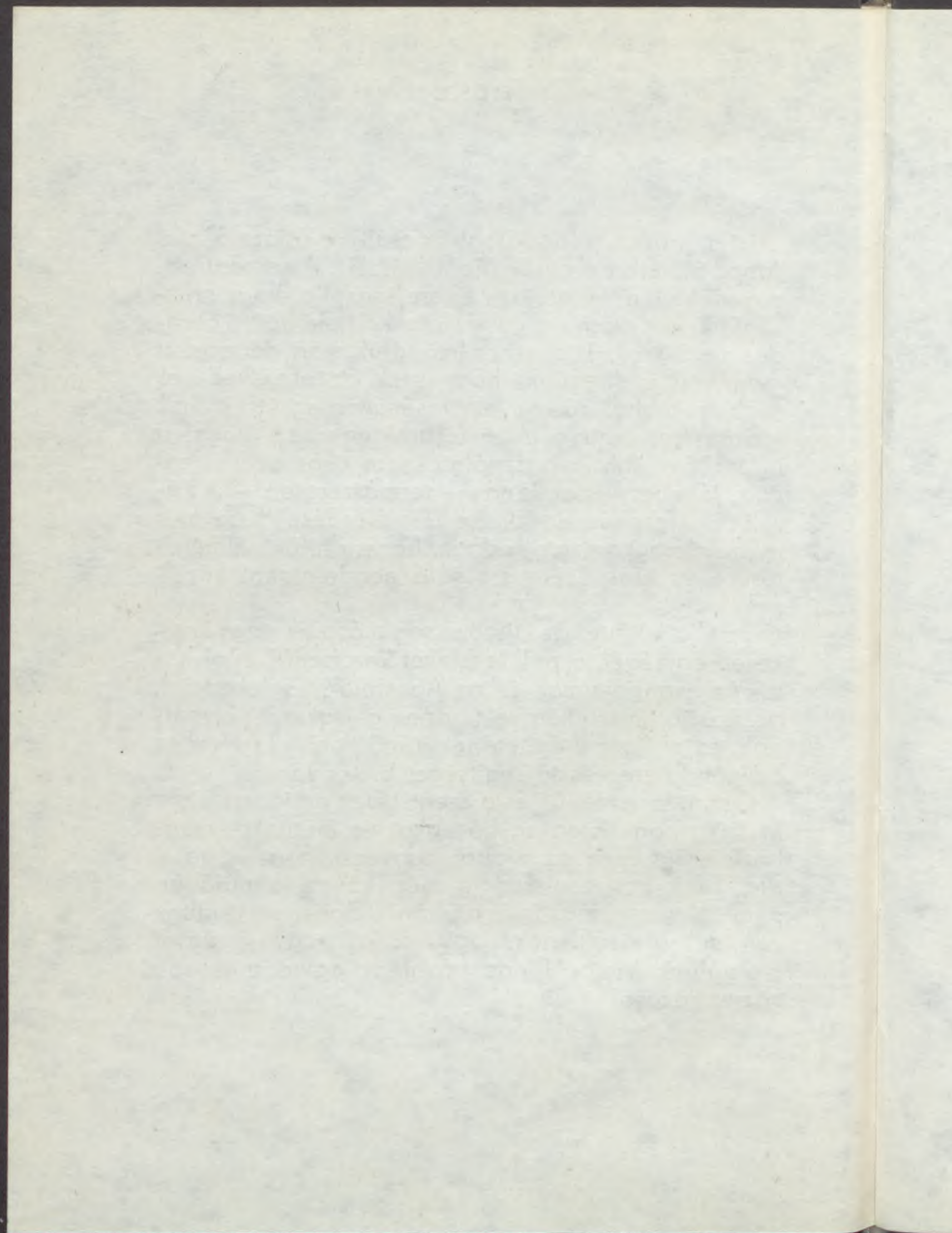

77.5418 Egyetemi Nyomda, Budapest
Felelős vezető: Sümeghi Zoltán igazgató

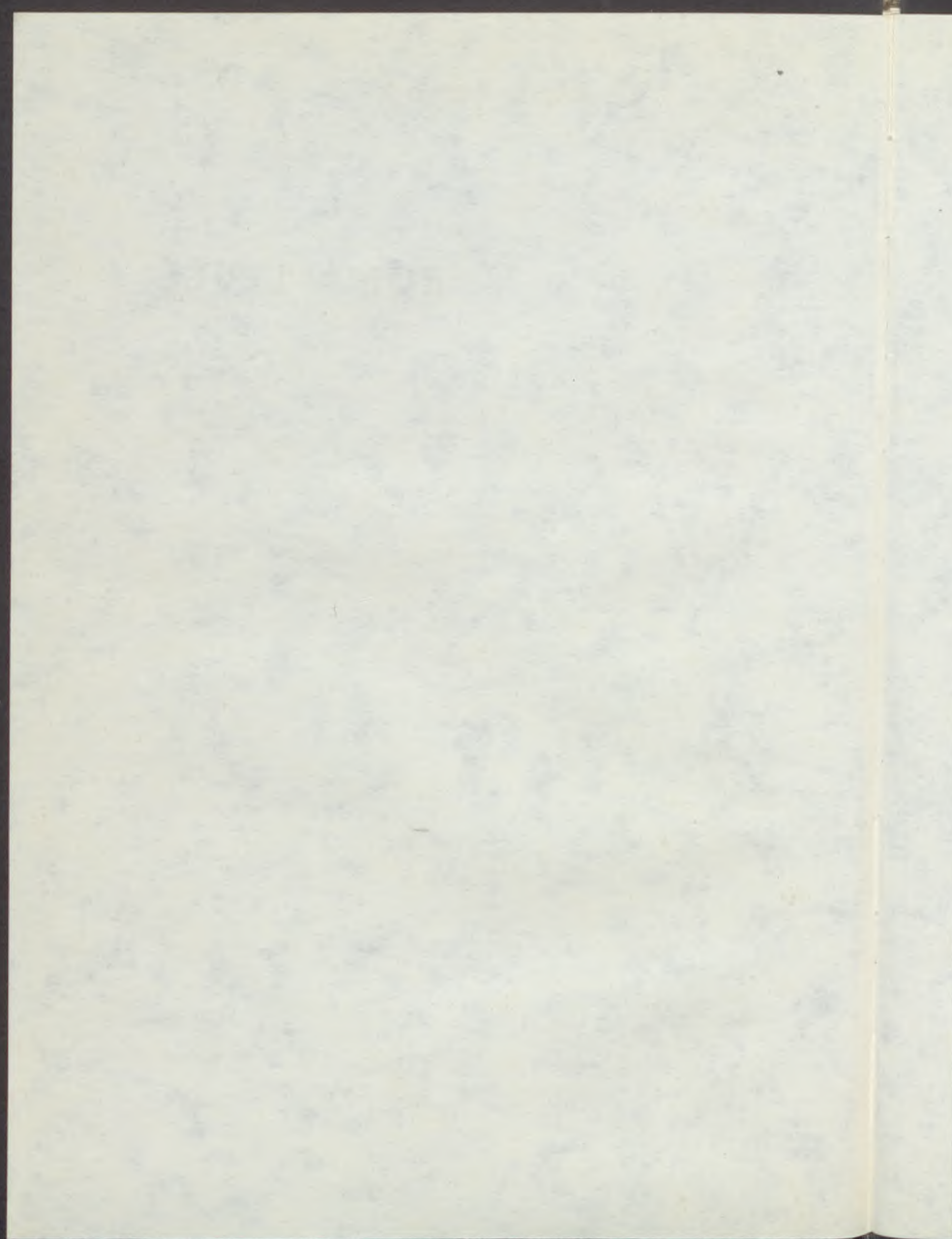
Isten iránti hálaadással bocsájtjuk útjára Victor János elmélkedéseinek újabb kötetét. A sorozat eddig megjelent köteteinek sikere igazolja, hogy szükségünk van komoly gondolatokkal eltöltött „csendes percekre”. Többször elmondtuk már, de most is meg kell említenünk, hogy ezek az elmélkedések csak a bibliai részek elolvasásával együtt válnak igazán hasznunkra. Arra is utalnunk kell, hogy az újfordítású Biblia használata sem okoz semmi zavart, jóllehet Victor János – természetesen – a Károli-féle fordítást idézi. Az „Elméلكedések” ugyanis nem szómagyarázatot adnak, hanem hitünk elmélyítésére és erősítésére szolgáló gondolatokat közölnek.

Ezzel a kötettel az Újszövetség második nagy szerkezeti egységét, a **páli leveleket** kezdhetjük el olvasni. Az evangéliumok és az Apostolok Cselekedetei, az ún. történeti könyvek után a sokszor elvontnak és nehezen érthetőnek tűnő páli levelekhez ad gondolatébresztő segítséget Victor János.

Őszintén reméljük és a Szent Lélek erejében bízva hisszük, hogy Isten egyházunkat és életünket megtartó ereje ezen az újabb könyvecskén át is hatni tud. Ezek az írások eddig még könyv formájában nem jelentek meg, így valóban újdonságot tudunk nyújtani olvasóinknak. Úgy véljük, hogy jó ügyet szolgálunk Victor János írásainak egyre teljesebb közreadásával.

RÓMAI LEVÉL

Amikor Pál apostol bemutatkozik a római keresztyéneknek, akik még soha nem találkoztak vele, a maga személyét elrejtí az Evangélium ügye mögé. Ő nem más, csak rabszolga a Jézus Krisztus szolgálatában. És azzá sem a maga tetszéséből lett, hanem „elválasztott” és „elhívatott” rá. Tanítását az érti tehát jól meg, aki az ő szaván át Urának szavára figyel. Isten adja tudtul általa az Ő örök Evangéliumát. (1.)

Ez az Evangélium Pál apostol bizonyossága szerint már bennerejlett az Ótestamentumban is. Nem olyasmiről hirdet, amiről azelőtt még soha nem lett volna szó. Régi próféciaik „ígéretei” teljesednek benne. A „Dávid magvából” régtől fogva várt Szabadító megjelenését hirdeti. S aki meg akarja érteni ennek az ajándéknak nagyságát, a feléje repeső váradalmakat és reménységeket is át kell éreznie. (2. 3.)

De az Evangélium bizonyosságát, mondja Pál apostol, csak az a győzelem adja meg, amelyet „halálból való feltámadása” által vívott ki Jézus Krisztus. Ezzel „bizonyított meg”, hogy Ő valóban „Isten Fia”, akiben beteljesedtek a megváltás régi ígéretei. Ha a halál végképp elnyeli Őt, hogy is szólhatna akkor Örömhír Óróla? Nem értheti meg az Ő Evangéliumát, csak az, aki feltámadott és élő Úrnak ismeri Őt meg! (4.)

Sok fáradozás és szenvedés árán töltötte be Pál az ő „apostolságát”. De ő úgy beszél róla, mint valami nagy ajándékról, amelyet a Jézus Krisztus által elnyert „kegyelemmel” együtt kapott. Ha nem is „minden pogányok között”, hanem csak egészen szerény kis körben, nem szánta-e Isten nekem is ugyanazt az ajándékot, hogy általam mások is eljussanak „a hitben való engedelmességre”? (5.)

Az az igyekezet, amelyet az apostol és mások evégre kifejtettek, nem volt hiábavaló. Voltak itt is, ott is – mint Rómában is – fogékony szívek, akik a bizonyoságtételre hittel feleltek. Éspedig azért, mert az emberi szó által magának az Úrnak a szava ragadta meg őket. „Jézus Krisztus hivatalosai” voltak. Bízhatom benne, ma is minden hűséges bizonyoságtételt felhasznál Ő arra, hogy általa Ő maga szóljon! (6.)

S az ilyen „hivatalosak” nem lehettek azután eléggé hálásak azért, hogy nekik is tudtukra jutott Isten kegyelme. Új világ tárult fel előttük és új élet kezdődött számukra. „Isten szerelmeseinek” tudhatták magukat, akik örökre az övéi. „Hivatalos szentek” méltóságában élhettek, akik által Isten valószínűleg meg céljait e világban. Csodálatos gazdagságot és mélységet nyer az élet ott, ahol Krisztust megismerik! (7.)

AZ IMÁDKOZÓ APOSTOL

Róma 1: 8-10

Ha soha nem látta is eddig Pál a római keresztyéneket, azért már eddig is örült nekik. Hálas volt azért, hogy a világnak egy ilyen fontos városában van már Krisztusnak népe, amelynek „híre van” mindenfelé. Bennük is Krisztus hódító erejének a bizonyosságát látta és ezért imádságaiban „hálát adott Istennek” értük. Megköszönöm-e Istennek, hogy vannak, akiknek a hite erősítésére szolgál az én hitemnek? (8.)

Elárulja az apostol, hogy ez a hálás öröme azért újul ki benne olyan sokszor, mert általában gyakran szokott imádkozni az ő római testvéreiért. Isten a tanúja, mondja, hogy „szüntelen emlékezik felőlük” könyörgéseiben. Ez hozzátartozik ahhoz a „szolgálathoz”, amelyet „lelke szerint” végez az Isten népéért. Tudatában vagyok-e hogy ezért az ügyért imádkozni még fontosabb, mint dolgozni érte? (9.)

Imádságaiban gyakorta megszólalt az apostolnak az a vágya, hogy végre egyszer már személyesen is találkozassék ezekkel a fontos középpontban élő keresztyénekkal. De azt várta: „Isten akaratából adódjék jó szerencsés út”. Isten akaratától nélkül nem akart „hozájuk menni”, bármennyire kívánczolt is reá. Ha imádkozom Isten ügyének előhaladásáért, rá tudom-e bízni ilyen engedelmesen: Ő vezesse lépéseimet? (10.)

A római testvérekkel való személyes találkozást azért óhajtotta az apostol, mert szeretett volna nekik is szolgálni. Tudta, hogy a rábízott „kegyelmi ajándékok” gazdagságából „velük is közölhetne” valamit, ami „megerősítésükre” szolgálna. Nem a maga gyönyörűségét, vagy tekintélyének gyarapodását várta közöttük való forgolódásától, hanem az ő lelki előrehaladásukat. Azt mondja ezzel: a szolgálatért keress ismeretségeket! (11.)

De hogy félre ne értsék a rómaiak, mindjárt hozzászövi: nemcsak adni akar nekik, hanem kapni is akar tőlük lelki meggazdagodást. Nem is alkalmas a mások szolgálatára, aki nem érzi: neki magának is milyen nagy szüksége van mások által való „felbuzdulásra”. Az igazi szolgálatnak kölcsönös az áldása. Jegyezzem meg ebből: magam nyerek talán a legtöbbet, amikor másoknak szolgállok! (12.)

Ha tehát Isten akaratából „meg nem akadályoztatott” volna eddig benne, az apostol már régóta elment volna Rómába, hogy ott is „valami lelki gyümölcsöt nyerjen”. Ott erre új alkalmak nyíltak előtte, s ő vágyakozott arra, hogy kihasználhassa azokat. Szolgálhatott és gazdagodhatott volna úgy, mint eddig másutt még nem. Megtanulhatom ebből: nincs megállás a „lelki gyümölcsözésben”, csak többről többre haladás! (13.)

Hirdette az apostol az Evangéliumot mindenfelé, mert – amint itt megvallja – „kötelesnek” érezte magát ezt megtenni. Tartozott vele és nem lett volna becsületes dolog ezt a tartozását le nem rónia. Nem is válogathatott benne: mindenféle emberrel szemben egyaránt fennállott ez a szent tartozása. Senki sem ismerheti meg Krisztust úgy, hogy megtartsa Őt magának. Kötelesség is jár ezzel az ajándékkal! (14.)

De hirdette az apostol az Evangéliumot azért is, mert „kész volt” kötelességét leróni. Tartozását nem felejtette el, hanem szeme előtt tartotta, és minden alkalmat megragadott, hogy eleget tegyen neki. Nem volt hasonló a fizetni nem akaró adósokhoz, akik bujkálnak kötelezettségeik elől és csak halogatják a fizetést. Más dolog tudni, hogy mi a kötelességem és más dolog arra késznek is lennem! (15.)

De főképpen hirdette az apostol az Evangéliumot, mert hálás büszkeség töltötte el azért, hogy azt megteheti. Nem tehernek, hanem kiváltságnak érezte ezt. Olyasmit hirdethetett, amihez hasonló üzenet még nem hangzott a világon: Istennek „üdvösséget” biztosító „hatalmáról” tehetett bizonyosságot. Hogy is lehet ilyen Evangélium szolgálatától húzódozni, mintha az valami „szégyelni” való dolog volna! (16.)

Megmondja az apostol, mi annak az Evangéliumnak a lényege, amelyet ő hirdet: „Istennek igazsága” nyilvánul meg és kínáltatik föl benne. Isten „igaz” Isten lehet csak, a bűnös emberrel szemben is. De „igaz” voltát nem ítélő Bíróként akarja „kijelenteni”, hanem úgy, hogy „igazságával” megajándékozza az embert. A maga „igazságával” nem állhat meg az ember Őelőtte. De elnyerheti azt az „Isten igazságát”, mely megmenti a veszedelmes helyzetben. Csak el kell fogadnia ezt az ajándékot: „hitből hitbe” haladva bízni kell annak valóságában egyre nagyobb bizalommal! Ez valóban Örömhír! (17.)

Megmondja az apostol: mi lenne, ha ez az Evangélium nem hirdettetnék: csak az „Isten haragja” lenne „nyilvánvaló” a bűnös ember iránt. Az ember „hitetlensége és hamissága” csak szégyenkezve és rettegetve tekinthetne fel Istenhez, mert hiszen tudhatta volna, hogy felelős Istennek egész életével és ezt mégis elhazudta maga elől. Isten „megjelentette” neki, mihez tartsa magát és ez az „igazság” mégis visszájára fordult az életében. Csak Isten örök rosszalása nehezedhetnék reá és ennek tudatára előbb-utóbb gyötrődve kellene felébrednie. Ha nem szólna az Örömhír! (18-19.)

„Menthetetlen” az ember Isten előtt, mert nem hivatkozhatik arra, hogy Isten megismerhetetlenül elrejtette magát előle. Ellenkezőleg: az egész világ, amelyben benne él az ember, hangosan tesz bizonyosságot Istenről, a Ő „örökkévaló hatalmáról” és imádandó „istenségéről”. Ha a teremtettség szavából nem halljuk meg a Teremtő világos beszédét, azért van, mert bűnünkben megsiketülünk a hallására. (20.)

Az Isten minden művéből kisugárzó kijelentést azért nem tudja felfogni az ember, mert engedetlen volt Istennel szemben. Ahelyett, hogy „hálát adva” odaszentelte volna magát egészen a „megismert Isten” „dicsőségére”, megtagadta tőle ezt a köteles hódolatot. Ezt nem lehet büntetlenül megtenni. A fény, ha nem követjük, kialszik, s azután ott maradunk a magunk sötétségében. (21.)

Aztán hasztalan erőlködik az ember, hogy mégis megértsen valamit Isten titkaiból, csak annál jobban belezavarodik „megsötétedett szívé”. „Okoskodhatik” Isten dolgai felől vég nélkül, és magát ebben nagyon „bölcshet vallhatja”. De mindez csak „hiábavalóság” és „balgatagság”. Világosság csak akkor ragyog fel az ember előtt, ha Isten maga gyújtja fel azt újabb kijelentésében. Azt kell alázatosan elfogadnunk! (21–22.)

Az „elsötétült” emberi szív egészen mégsem lehet meg Isten nélkül. Ha nem ismeri Őt és nem szolgálja az Ő „dicsőségét”, akkor azt valami más istenített tárgyra ruházza át. Bizonyosága volt ennek az apostol korabeli pogány vallási élet tarka bálványserége. De bizonyosága a mai pogányságnak sok „balgatagul” dicsőített álistene is. Szánjam is ezt az eltévelyedést, de irtózzam is tőle! (23.)

Nem maradhat el az ilyen pogányságról az Isten ítélete. Ő megmutatja, hogy nem pótolható semmivel az Ő hiánya. A bálványokat szolgáló embert Ő magára hagyja „kívánságaival”. S ebből csak „tisztátalanság” származhatik. Az igazi Istenhez fel nem emelkedő ember elfajul és más teremtményeknél is alábbvalóvá süllyed. Vannak undok bűnök, amelyekben már az ítélet látszik meg. (24.)

Isten az ilyen ítéleteiben a maga sérthetetlen fenségét védi. Egyedül Ő, a Teremtő, aki „örökké áldott”, méltó arra, hogy magunkat neki szenteljük oda egész valónk átadásával. Minden egyéb csak „teremtett dolog”, amit Őhelyette „tisztelni és szolgálni” annyi, mint Őt megrabolni jogaitól. A megromlott emberi élet rút látványai is csak azt hirdetik: Isten egészen a magáénak követeli életemet. (25.)

UNDOK ROMLÁSOK

Róma 1: 26–28

Istentől elszakadva az ember nemcsak emberi méltóságát veszti el, hanem előbb-utóbb emberi természetességéből is kivetkőzik. Azokban a „természetellenes” undok bűnökben, amelyek az apostol napjaiban – és nem is csak akkor – elharpóztak, ő az Istentől magára hagyott ember „tisztátlan indulatainak” az elmaradhatatlan kivirágzását látta. Ide jut az ember, ha Isten „átadja” őt sajátmagának!

Tehetetlen az ilyen elfajzások ellen minden emberi szigorúság és jó igyekezet. A gyökér rossz, amelyből ilyen mérges hajtások nőnek ki. A nyesegetés nem segít. „Méltó jutalom” az emberi élet megrothadása az Istentől eltávolodó „tévelygésért” és ez a borzasztó „jutalom” elkerülhetetlenül kijár. Aki megundorodik tőle, az lássa meg az okát: Istent nem „tartották meg az ő ismeretükben”.

Az emberek nagy többsége előtt „illetlen dolgok” maradnak ugyan a „tisztátlan indulatoknak” e végső kifejtései. Azok, akik vétkesek benne, titkolják is bűneiket, hogy a közítélet meg ne bélyegezze őket. De az apostol nem ítélkezésre, hanem megalázkodásra akar serkenteni: ahol ilyen bűnök lehetnek, ott beteg az élet általában. Mindenki csak szégyenkezhetik Isten előtt, az Ő ítélete alatt mutatkozó romlásért!

Őszinte tükörképet tart az apostol az ember elé különböző bűnök hosszú sorának elsorolásával. Vannak köztük olyanok, amelyeket az emberi vélemény is nagyon szigorúan ítél meg. De vannak olyanok is, amelyeket enyhébben szoktunk elbírálni. De itt mind együvé kerülnek szépítgetés nélkül. Mind az épségét és tisztaságát elvesztett emberi élet kelevényei. Nem rútítják-e el az én arcomat is?

Nagyon változatos a felsorolás. Ezerféle a bűnnek a megnyilatkozása. Kinél ez, kinél meg amaz a fajta bűn ütközik ki. És mit ér az, ha valaki némelyiktől mentes, ha másfajtajúak meg ott éktelenkednek az életében! Ha nem „gyilkosság”, akkor talán a „dicsékvés”; ha nem „irgalmatlanság”, akkor talán a „súsárlás”? Megtalálom bizonyára a magam jellemző bűneit is a sok között!

Az sem ment fel senkit a vád alól, amely ebben a felsorolásban foglaltatik, hogy ő talán egyetlen egyet sem követett el az itt kipellengérezett bűnök közül. Mert hátha csak annyit jelent ez, hogy kifelé elég ügyesen meg tudta őrizni a látszatot. Befelé ugyanakkor hányszor „egyetértett az akképpen cselekedőkkel”? Sikerült ellepleznie rejtett bűneit, de mi lehet rejtett bűn az Isten szemében? Ő vizsgál és ítél meg engem!

Majd később tesz bizonyosságot az apostol Istennek a bűnös embert megigazító kegyelméről. Most még csak arról beszél, hogy „Istennek ítélete igazság szerint van” minden bűnösnek életén. Amíg ennek a terhe alatt össze nem roskad valakinek a lelke, addig nem is érti meg: mit jelent Istennek kegyelme. Ne kerüljem el a megérdemelt megaláztatást, mert nélküle nincs felemeltetés! (2.)

Elzárja az apostol azt a gyakran felhasznált kibúvót, hogy az ember a maga bűneiről a mások feletti ítélkezéssel akarja elterelni a figyelmet. Az ilyen ítélkezés visszahull az ember saját fejére. Hiszen az tűnik ki belőle, hogy ő jól meg tudja különböztetni a jót és a rosszat. Csak annál inkább felelős tehát a saját bűneiért! Ne áltassam magamat, amikor „mást megítélek”! (1, 3.)

És elveszi az apostol az embernek hamis biztonságérzetét, amelybe látszólagos büntelensége révén ringatja bele magát. Hiszen vígan szaporíthatná bűneit, Isten sem avatkozik bele. Pedig az ítélet ott függ a feje felett és csak Isten „jósága, elnézése és hosszútűrése” tartóztatja egyelőre. Annél őszintébb bűnbánattal kellene Isten elé odaborulnia! Ne éljek vissza sohase ezzel a csodálatos türelemmel! (4.)

ISTEN IGAZ ÍTÉLETE

Róma 2: 5-8

Isten ítélete biztos, mondja az apostol. „Kijelentésének a napja” késheket még sokáig. De addig is, ha rejtve és titkon bár, készül már. A „keményszívű” és „meg nem tért” ember napról napra „gyűjti magának” Isten „haragját” s annak felgyülemlett feszültsége egyszer ki fog csattanni felette. Balgata tag volnék, ha nem néznék előre a jövőndőbe! (5.)

Istennek ítélete pontos is, tanítja az apostol. „Mindenkinek az ő cselekedetei szerint fizet meg.” Mindent számon tart, azt is, amit mások, vagy maga a bűnös, elfelejtenének. Sem többet, sem kevesebbet nem ró fel egy hajszálnyival, csak a pontos valóságot. Ne tételezzek fel Istenről olyan hanyagságot, amilyen az emberi ítékezésben látható! (6.)

És Isten ítélete megvesztegethetetlen, hirdeti az apostol. Senkit sem érhet az Ő részéről igazságatlanság sérelme. „Örök életet” nem tagad meg olyanoktól, akik „állhatatossággal” mindig annak java-it keresték. „Haragot és búsulást” nem ont ki, csak olyanokra, akik azt magukra vonták. Jaj, hogyan állhatok akkor meg ilyen tökéletes igazság színe előtt! (7-8.)

Csak abban bízhatom, hogy nem ez az utolsó szava az apostolnak sem. Van még mondanivalója az Isten igalmasságáról is!

NINCS KIVÉTEL

Róma 2: 9–12

Isten ítélete minden emberre kiterjed, hangsúlyozza az apostol. „Minden gonoszt cselekedő ember” szembekerül az Ő kárhoztatásával, ami „nyomorúságot és ínséget” jelent, tekintet nélkül minden evilági külső sorsra. És „minden jót cselekedőnek” megadja gazdag jutalmát, akármilyen helyzete volt is az emberek között. Senki nem marad ki ebből az ítéletből. Én sem lehetek kivétel alóla! (9–10.)

Nem tesz különbséget Isten előtt az emberek vallási múltja sem, figyelmeztet az apostol. Akik másoknál gazdagabb lelki örökségben nőttek fel és már gyermekkoruk óta ismerhették Isten törvényét, mint az apostol korában a zsidók, semmilyen előnyben nem részesülnek ennek révén mások felett. Isten „személyválogatást” nem ismerve ítélkezik. Nem várhatok valamilyen különleges elbírálást! (11.)

Isten ítélete mindenkit a megfelelő mérték alá állít, erről biztosít az apostol. Akinek volt alkalmja világosan megismerni az Ő „törvényét”, annak persze nagyobb a felelőssége. De akik „törvény nélkül vétkeztek”, azok is felelősek bűneikért és „törvény nélkül” fognak „elveszni” Isten igazságos ítélete alatt. Kíváncsi tanakodás helyett nem elég-e azt tudnom, hogy én is „a törvény alatt vétkeztem”? (12.)

Nagy ajándéka Istennek az, ha valaki „hallgathatja a törvényt”. De az Isten ítélete szempontjából senki ne vélje, hogy ez bármit is jelenthet az ő előnyére. Mert minden azon fordul meg: „betölti”-e azt a törvényt, amelyiknek világosságában élt? Isten törvényét lehet látszat szerint tisztelni „hallgatásával” is. De az Ő szeme az ilyen látszatokon át az igazi engedelmességet keresi! (13.)

Nagy hátrány az, ha valakinek nem hirdettetett soha Isten kijelentett törvénye. De ebből sem kovácsolhat senki előnyös mentséget Isten előtt. Mert mindenki magával hordozza a „szívébe írt” törvényt. Akármilyen homályosan vagy hiányosan, de szól a „lelkiismerete” és nyugtalanítja „gondolatait”. Én nem látok bele ennek a belső ítélőszéknek a titkaiba, de Isten ismeri őket! (14–15.)

Isten ítélete éppen azért tökéletesen igazságos, mert azokat a „titkokat” is „megítéli”, amelyek az emberi ítélkezés elől rejtve maradnak. Minden napfényre jó Őelőtte „azon a napon”. Ez teszi ítéletét félelmissé. És akármilyen nagy örömet is hirdet az „Evangélium Jézus Krisztus által”, az ítéletnek ez a kemény igazsága is hozzátartozik. Nem a bűn leplezésének Evangéliuma az! (16.)

Voltak az apostol olvasói között zsidók is, akik nagy tetszéssel fogadták mindazt, amit az apostol a pogány világ lelki elsötétüléséről, nyomorult bálványimádásáról és rothadt erkölcstelenségéről mondott. Úgy érezhették, rájuk mindez nem vonatkozik, mert hiszen ők már atyáik óta Isten kijelentésének az ismeretében, az Ő törvényére „támaszkodva” éltek. De most rájuk is sor kerül! (17–18.)

Az apostol leleplezi őket: már az a mód is, ahogy átöröklött lelki javaikat emlegetik, elárulja: az ő szívük is éppen olyan romlott az Isten színe előtt, mint pogány testvéreiké. Fölényeskedés és önteltség szóval meg szavaikból, mintha ők már csak „vezetói” és „tanítói” lehetnének másoknak, de maguknak már semmilyen útbaigazításra nem lenne szükségük! A lelki gög szava ez! (19–20.)

Pedig csak az eszükbe kell juttatni, s az apostol jól tudja, hogy nem tagadhatják, az ő életükben is előfordulnak ugyanazok a bűnök, amelyek ellen ők a törvény tiltó szavát olyan fennhangon hirdetik. Mit ér „ismerni Isten akaratát”, ha ez az ismeret nem válik életté? Minden lépés, amellyel valaki másokat megelőz ebben az ismeretben, csak annál alázatosabbá kell hogy tegye. (21–22.)

Isten valamikor arra választotta ki a zsidó népet minden nép közül, hogy a többiek is őáltala ismerjék meg az Ő nevét és imádják Őt. Az apostol azt hányja a szemükre, hogy ez a rendeltetésük a viszájára fordult: Isten neve „káromoltatik”, nem pedig dicsőítetik miattuk. Hányszor megnehezítik az Istenhez vezető utat olyanok, akiknek az lenne a dolguk, hogy útegyengetők legyenek! (23–24.)

A régi kiválasztott néphez való tartozásnak külső jele a „körülmetélkedés” volt. Az apostol rámutat: senkinek sem „használ” ez semmit se, ha nem él aszerint a törvény szerint, amelyet az Isten a kiválasztott nép elé szabott. Minden külső jel nyomában ott jár az örök kísértés: megelégedni vele, mint ha már magában véve is érne valamit és mintha pótolhatná a jelzett lényegét! (25.)

A „természettől fogva” más népekhez tartozókkal szemben fölényben érezték magukat a zsidó nép fiai. Pedig a viszony egyenesen meg is fordulhat, állítja az apostol. A „törvények megrontójának” fölötte áll „a törvény megtartója” és „megítéli” őt, hiába viseli amaz és nélküli emez a szent külsőségek jelét. Inkább a lényeg legyen meg a jelképes külsőségek nélkül, mint fordítva! (26–27.)

Krisztus fényében szemlélve Istennek régtől fogva kibontakozó terveit, az apostol világosan látja, hogy ledőltek azok a válaszfalak, amelyek évszázadokon át a zsidó népet elkülönítették más népektől. Nemcsak a jövődre nézve áll az, hogy testi leszármazástól függetlenül bármely nép fiai és leányai „Isten választott népéhez” tartozhatnak, ha elfogadják az erre való elhivatást. Még a múlt is más megvilágításba kerül.

Igazság szerint már az Ótestamentum idejében is csak az tartozott Isten népéhez, aki lelkileg tartozott Hozzá. Hiába volt valaki „külsőképpen zsidó”, ha lélekben nem volt Isten tulajdona. Hiába számított emberek véleménye szerint a kiválasztott közösséghez, ha nem „Istentől volt a dicsérete”.

S valahányszor az Isten újtestamentumi népe, az Ő minden nyelvből és fajból egybegyűjtött egyháza beleesik az ótestamentumi nép bűnébe, az elbizakodásba, mindig ugyanez az igazság józaníthatja ki és tisztíthatja meg: nem mind tartoznak Hozzá azok, akik „külsőképpen” és „betű szerint” odaszámláltnának! Lelki feltételei vannak ennek!

„Istentől van-e” az én „dicséretem”?

Nagy kiváltság volt a Krisztus előtti időkben a zsidó néphez tartozni. Más népek még a pogányság homályában tapogatóztak Isten felé, de ennek az egy népnek a körében már világított az Ő kijelentésének fénye. „Reájuk bízta az Ő beszédeit”, hogy azok tőlük jussanak el minden néphez. Lehet ma is nagy lelki kiváltságok örökébe beleszületni. Akinek megadatik, legyen hálás érte és sáfárkodjék vele hűségesen! (1-2.)

A zsidó nép sok tagja megcsúfolta ugyan „hitetlenségével” ezt a nagy kiváltságot, de a nép a maga egészében azért tovább is viselte Istentől kijelölt kiváltságos szerepét. Emberi bűn nem döntheti meg Isten terveit. Emberi hitetlenség ellenére is Ő „hűséges” marad ígéreteihez. Csak az a kérdés, hogy míg Isten járja a maga elvégzett útját, a történet folyásában, én, az egyes ember, vele tartok-e? (3.)

Sőt még a zsidó nép rút bűne által is csak előbbre vitte Isten a maga céljait. Mennél méltatlanabbnak bizonyult a nép kiváltságos szerepére, annál inkább kivilágított életében Isten ítélő igazsága. Ezáltal is örök példává lett minden nép számára. Mert amikor Istennek pere támad bűnös emberekkel, abból mindig csak Ő kerülhet ki „győzelmesen” s az Ő „beszédeinek” igazsága derül ki. (4.)

Az apostol jól látja: félremagyarázható igazságot mondott ki, amikor azt állította, hogy az emberi bűn is csak az Isten céljait szolgálja s az emberi „igazságtalanság” által is annál inkább kiviláglik az Isten igazsága. Hiszen akkor nem büntetheti Isten a bűnt –, mondhatják. Sőt egyenesen felbátorítva érezhetik magukat a bűnre az emberek, hogy aztán abból mennél több „jó származzék”!

Csakhogy a bűn éppen azzal szolgálja Isten dicsőségét, hogy az Ő igazságos ítéleteinek a megnyilvánulására ad alkalmat. Az a „jó” tehát, amit Isten a rosszból is előhoz, egyenesen megkívánja, hogy a bűn elnyerje Ötöle büntetését. Az Isten mindenek felett uralkodó hatalma nem jogosít fel a bűnre, hanem csak elrettenthet attól. Mennél nagyobb Úr Ő, annál bizonyosabb az ítélet!

Hazug vádnak bélyegzi az apostol azoknak állítását, akik szerint az ő „tanítása” a bűnre bátorítja fel az embereket. És biztos afelől, hogy az ilyen „rágalmazók” is el fogják nyerni „igazságos kárhoztatásukat”. Isten Igéjének az igazságait mindig félre lehet magyarázni és torzított formában lehet kipelengérezni. De az ilyen támadások visszahullanak a gáncsoskodókra!

Fejtegetéseiből levonja az apostol a következtetést: egyetemesen bűnös az Isten előtt minden ember. Nincs különbség zsidó és pogány között. „Mindnyájan bűn alatt vannak.” Senki sem ülhet az ítélőszékbe, hogy másokra süssen rá a bűnösség bélyegét. Minden ember maga is ott ül a vádlottak között és meg kell hajolnia a lesújtó ítélet előtt. Kíméletlen, kemény beszéd, de nem igaz-e? (9.)

Amikor az egyetemes bűnösség igazságát az apostol a zsoltáríró szavaival is megvilágítja, csakugyan visszataszító kép tárul elénk. Számtalan formában vétkeznek az emberek szakadatlanul, tettel, szóval, indulattal. Kifogyhatatlan bőséggel ontja a romlott emberi szív bűneinek áradatát. Hogy is lehet az embert, ezt a szerencsétlen teremtetést olyan hazug dicsfénybe felmagasztalni! (10–18.)

De az apostol nem keserű megvetést és utálatot akar bennem ébreszteni embertársaim iránt, hanem a magam hazug büszkeségét akarja összetörni. Az a megromlott, bűnös emberi élet, amelyet bemutat, elsősorban nem másoké, hanem az enyém! Mit ér, ha szavainak tükrében meglátom másoknak arcát, de nem nézem meg a magamét? Én, én vagyok bűnös Isten előtt!

„Minden száj bedugassék.” Isten törvénye előtt el kell hallgatnia minden emberi dicsekvésnek, sőt minden mentegetőzésnek is. Megszégyenült hallgatással kell mindenkinek elismernie: nem tett eleget Isten követelményeinek. Aztán majd, ha megszólal Isten kegyelmének felmentő szava, megindulhat az emberi hálaadás és bizonyágtétel szava is. De előbb meg kell lennie a néma megalázkodásnak. (19.)

„A törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg Őelőtte.” Hiú álom, és örökre el kell búcsúznia tőle az embernek, hogy valaha is meg tudjon állni Isten színe előtt az Ő törvényeinek a megtartása által. Mennél jobban megérti Isten törvényét, annál inkább ránehezedik „a bűn ismerete”. Nem is értette meg Isten törvényét az, aki még tud a maga erejében bizakodni! (20.)

„Törvény nélkül jelent meg az Isten igazsága...” A törvény világánál reménytelen helyzetben vergődő ember számára csak egyetlen reménység van: az, hogy Isten más utat-módot talál az ő megmentésére. Ez a reménység lett valósággá Jézus Krisztus által. „Most” már a törvényt megtartani sohasem képes, bűnös ember is „megigazulhat”. De rajta kívül nincs más reménység! (21.)

„Nincs különbség”, Isten egyenlően, igazságosan mér mindenképpen. Igazságos, amikor mértéke mindenkit bűnösnek mutat. Bűn ellen küzdő és bűnbe belemerülő emberek közötti különbségek eltörpülnek az Ő megállapítása előtt: „Mindnyájan vétkeztek.” Lehet ember, aki balgatagul jónak dicsőíti magát, de az „Ő dicsőségét” egyformán hiányoljuk. Szomorú egyenlőség! (22–23.)

De boldog egyenlőség ragyog fel vele szemben: a kegyelemből való megigazulásunk. Itt is igazságosan mér Isten, az „engesztelő áldozat” mindenkinek teljes igazságot szerez, aki hisz benne. (24.)

Igazságos volt Isten régen is, amikor megszámlálhatatlan sok bűnt elnézett az embereknek, és látszólag csorbát hagyott esni az Ő igazságán. Hiszen eleve elrendelte az áldozatot. Jézus készen állt a világ teremtése óta, hogy eleget tegyen értünk az igazságnak. (25.)

És igazságát megbizonyítja „a mostani időben”, amikor a Jézus Krisztusban való megigazultság örömet osztogatja. Isten megtalálta a módját, hogy úgy legyen igaz, hogy egyben igazsága ne kárhoztasson minden embert, hanem Vele együtt igaz lehessen mindenki, aki a Jézus hitéből való. (26.)

A cselekedetek törvénye nem tudja az embert megakadályozni a dicsekedésben. Egyes sikerek, másokkal szemben elért eredmények szüntelen izgatják az embert az oktalan dicsekvésre.

A hit törvénye nem tiltja, vagy bünteti a dicsekvést, egyszerűen kirekeszti. A Krisztusban megigazult ember nem dicsekszik többé, hanem dicséri Istent a hit törvényéért. Ezért méltó az ember megigazítására egyedül a hit útja, „a törvény cselekedetei nélkül”.

A cselekedetek törvénye nem ölelte magához az egész világot. Egy zártkörű nép kiváltsága volt és nem tudta megnyerni a pogány népeket, akik nem részesültek a Sínai hegy élményében.

A megváltóban vetett hitet sóvárgó vággyal fogadta az egész világ és megigazult általa, a pogány éppúgy, mint azok, akiknek a törvény igája alól hozta a felszabadulást.

És mégsem törvényellenes a hit. Sőt, a hit által megigazult ember előtt lesz igazán fontos, hogy hálaát kifejezze az Isten törvénye szerinti étellel. Oktalan dicsekedés helyett ez a hála töltse el az én életemet is!

ÁBRAHÁM IGAZSÁGA

Róma 4: 1–12

Ábrahámot a zsidóság büszkén vallotta ősatyjának, akitől örökölték a körülmetélkedés szövetségét. Hitük szerint ez volt az Istennel való jó viszony alapja. Pál itt bebizonyítja, hogy Ábrahám igazi utódai egészen mások, mert öröksége is más.

Ábrahám nem kegyes cselekedeteiben volt nagy, hanem hitében. Hogy Isten hívására elindult, ez akkor nem számított vallási cselekménynek. De hatalmas hit jele volt. Az a kegyelem pedig, amire Isten méltatta, hogy az Ő választott népének ősatyja lett, nem jócselekedeteinek viszonzása volt. Ennyivel nem „tartozhatott” neki Isten. Kegyelem volt ez, amire hitével jutott el.

Igaz sem tettekkel lett Ábrahám, hanem hitt abban, Aki bűneitől megtisztította. Az történt vele, amit később Dávid énekelt meg az igazi boldogságnak: Isten nem bűneit tulajdonította neki, hanem az igazságot. Ő pedig elhitte ezt.

Még a körülmetélkedés sem olyan kegyes cselekmény volt, ami őt igazzá, vagy Isten előtt kedvessé tette. Előbb hitt, előbb lett igaz, és ezek jeléül kapta a szövetség pecsétjét.

Kik hát Ábrahám igazi örökösei? Azok, akik hitében követik őt. Akár utódai testileg, akár pogányok, boldogok azok, akik hisznek abban, Aki az „istentelent is megigazítja”, Jézus Krisztusban. Hadd legyenek tetteim ennek a hitnek jelei!

Mennyi mindent elért hitével Ábrahám!

Elérte az emberileg lehetetlent, hogy gyermeke született. Ismerte a test törvényét, de jobban nézett Isten ígéretére és igaza lett. Isten hány ígérete nem teljesülhet be, mert akiknek szól, inkább tekintenek egyéb szempontokra.

Elérte, hogy lelki atyjává lett nemcsak vérszerinti leszármazottainak, hanem a világ minden népe közül azoknak, akik az ő hitét követve keresik Istennél a kegyelemből való megigazulást. Ő tört utat hitével Isten kegyelmének abba a csodálatos világába, amelyikben ma az ő nyomdokain boldog milliók járnak.

És elérte az élő Istennel való örök jóviszonyt. Amikor a haragot nemző törvény helyett az ígéretekre támaszkodó hitet választotta, örökre megszabadult a haragtól, a félelmes Isten gondolatától. A hit útján a haláltól való félelem helyett a holtakat elevené tevő Isten barátsága ragyogott rá.

Mennyivel könnyebb hinni, mióta Isten ígéreteinek beteljesülését láthatom a bűneinkért halálra adatott és megigazulásunkért feltámasztott Jézus Krisztusban! Boldog az, aki Ábrahám lelki örökösének tudja, vallja és bizonyítja magát!

Úgy „dicsekszik” a hit által Istennel békességet talált lélek ezekben az apostoli szavakban, ahogy az eleve vereségre ítélt gyenge ellenféllel szemben a túlerőben levő sereg vitézei szoktak.

„Dicsekedünk az Isten dicsőségének a reménységében.” Ez azt jelenti, hogy hiába vonulnak fel ellenem a bűneim seregestől, s hiába fenyegetnek: a mienk vagy. Igazuk van: megromlott teremtménye vagyok az Istennek. De bizonyos, hogy egyszer mégis meglátszik majd rajtam az Ő dicsősége. Békességem van Ővele – ezért van kiirthatatlan reménységem is. (1–2.)

„Dicsekedünk a háborúságokban is.” Vagyis, megostromolhatnak az élet bajai, szenvedései – nincs mitől tartanom. Csak hasznukat fogom látni. Jó gyakorló iskolává lesznek számomra. Békességem van Istennel – ezért van mindig vigasztalásom! (3–5.)

„Dicsekedünk az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által.” Még ha az Isten haragjának a viharfelhői vonulnának is fel a látóhatáron, félelmeimet legyőzve, dacos biztonsággal nézhetek én a bűnös, az ítélet napja elé. Békességem van Istennel – ezért teljes bátorságom is van. (6–11.)

Mindez az Ő ingyen ajándéka „hit által”!

Egy-egy személyen keresztül az emberiség két nagy korszakát mutatja be az Ige.

Adámmal nemcsak az emberiség története kezdődött, hanem bűnbeesésével még egy korszakot nyitott meg: a bűn és halál uralmának korát. Ez az uralom mindenkire érvényes. Az első eset óta a bűn erősebb az embernél, senki sem marad mentes tőle. Mindnyájan folytatjuk az első ember bűnbeesését. Olyan erős törvény ez, hogy még Isten törvénye sem változtat rajta. Amíg nem volt a törvény, addig megnevezhetetlenül, általában „a bűn volt a világon”. A törvény bejöttével nevén tudjuk nevezni a bűnt, az ettől még fájóbb lett, „megnövekedett”, de azért ez ugyanaz a bűn. Szörnyű a következménye. „Uralkodott a halál.” Egész világkorszak a halál jegyében! Ez mutatja meg igazán a bűn nagyságát, ha összekapcsoljuk a halandóság törvényével.

De Jézussal új korszak kezdődött. Ennek fordított az alaptörvénye. Nem egynek a bűnösségét örököljük és szenvedjük mindnyájan, hanem Ő vette magára és szenvedte el mindnyájunk bűnét. Más ennek a következménye is. Nem az első harc győztese élvezi tovább a vesztes félen való uralkodást, hanem átadta az uralkodást azoknak, akiket győzelmével megszabadított a haláltól. Más a végső eredmény is: nem az örök halál, hanem az élet megigazulása: az örök élet.

Beleszülettem az első korszakba. Milyen jó, hogy megnyílt előttem a másik is!

MEGMARADNI A BÜNBEN?

Róma 6: 1–11

A keresztség sákramentuma, ha nem válik üres formasággá, azt jelenti, hogy valaki elpecsételtetik a Krisztushoz tartozásra. Krisztushoz tartozni pedig többet jelent, mint elfogadni az Ő tanítását, vagy fölesküdni az Ő példájának követésére. Annyit jelent, mint eggyé lenni Ővele, a megfeszített és feltámadott Megváltóval, eggyé lenni vele halálában és feltámadásában. (3–4.)

Ha Ővele együtt megfeszítettetem, akkor én bennem is kimondatott és végrehajtatott a halálos ítélet a bűn felett. Soha többé régi énem nem büszkélkedhetik és nem uralkodhatik. „Megerőtelenült.” Elvesztette a jogát az élethez. Halálos sebet kapott. Szavára többé nem hallgatok. S ha mégis jelentkezik és hatalmaskodni akar, mintha mi sem történt volna, jelenjék meg szemem előtt Krisztus kereszttel!

Ha Ővele együtt fel is támadtam, akkor új élet kezdődött meg számomra. Az az új élet, amelyre nézve már a halál is legyőzött ellenség. Az örökkévalóság számára eljegyzett élet. Élet „az Isten számára a Jézus Krisztusban”. Ha sokszor úgy látom is, hogy vajmi gyenge még bennem, ha megrestülök és elcsüggedek is a harcokban, amelyekkel együttjár, csak arra kell gondolnom, hogy Krisztus feltámadott és él!

Van valami hasonlatosság a bűnben és a Krisztusban való élet között: mindkettőben „odaszánja” az ember magát „szolgálatra”. Ez is, az is szabadság, ha az egyik oldaláról nézzük, viszont szolgálat, ha a másik oldaláról nézzük. A bűn szolgája szabad, a Krisztus uralma alól; a Krisztusé szabad a bűn hatalma alól. És minden azon fordul meg: mire adja oda magát az ember?

De milyen nagy a különbség a kétféle hatalom között! Az egyik „hamisság”. Nincs joga uralkodni. Csak félrevezetett, rászedett szolgálai vannak. A másik az örök, szent isteni akarat, az „igazság”, amint Krisztusban megjelent.

Ugyanilyen nagy az ellentét a kétféle szolgálat „gyümölcse” között. Az egyik halálba visz, mert Isten ítélete nyugszik rajta. A másik az élet útján visz egyre feljebb, míg elérkezik az örök dicsőségbe, „megszenteltetésen” át az „örök életbe”.

Ég és föld a különbség a kétféle szolgálat lelkisége között is. Az egyik igazi szolgaság. „Törvény alatt” áll és amit végül is elér, a „halál”, kemény „zsold”. A másik az Isten gyermekeinek szabad, boldog élete. „Kegyelem alatt.” Amit elnyer, az „az Isten kegyelmi ajándéka a mi Urunk Jézus Krisztusban”. (23.)

Nem nehéz választanom!

„Szent és igaz és jó” törvényt adott az embereknek Isten – vallja Pál. De mit ért el a bűnös embernél ez a törvény?

Nem megölte, de felelevenítette a bűnt. Az Isten-től elfordult, rosszhiszemű ember irigyen elzárt örömeket sejtett ott, ahol a törvény ezt mondta: „Ne kívánjad!” A gyökerében megromlott embert még Isten tilalmai is a bűn ismeretére tanítják.

Ahelyett, hogy Isten eszköze lett volna az ember megmentésére, a bűn eszközévé vált az ember megölésére. A bűnbe merült ember Isten szent, igaz és jó törvényéből csak a saját halálos ítéletét tudja kiolvasni. Így vált a törvény, ahelyett, hogy az embert felfelé emelte volna egy Isten akaratával boldogan összehangolt életre – nyűggé, olyanná, mint a rossz házasság, amiből a szenvedő fél nem tud megszabadulni a másik fél, vagy saját haláláig.

A bűnös embernek halála a törvény. De ez nem Isten terveinek szertefoszlását jelenti. Sőt éppen teljesedésüket. A bűnbánat erkölcsi halála felszabadít a törvény alól, Krisztus feltámadása pedig feltámaszt a lelki halálból. A teljesíthetetlen követelmények helyett az Istennek való önkéntes gyümölcsozás kora következik.

Nemcsak Pál apostol élte át azt, amit úgy mond: „a jót akarom cselekedni”. Ez az, ami mindnyájunkat **emberré** tesz. A gép akarat nélkül jár. Az állat akaratát az ösztön vezeti. Az embernek van lelkiismerete, mely felmagasztalja előtte a jót és megbélyegzi a rosszat. Emelkedett óráinkban mindnyájan azt választjuk, amit „Isten törvénye” szerint jónak ismerünk.

Az sem csak Pál apostol tapasztalata volt, hogy „a jó véghezvitelét nem találta”. Ez az, ami minden **önismeretre eljutott embert** jellemez. Semmit sem érez olyan élesen a teljesen felébredt öntudat, mint az életnek száználmas töredékességét. A valóságban csak gyászos torzképe és csonkja jelenik meg annak, amit szerettünk volna csinálni. Nem ütjük meg a mértéket – ez a bűn tragédiája.

De azt sem csak Pál apostol nyerte el, hogy „nyomorult ember” voltára mégis „hálát adott Istennek az Úr Jézus Krisztus által”. Ez az, ami minden **keresztényen ember** kiváltsága. Az életünk nem fullad már bele a megóhajtott „jóért” való meddő, reménytelen harcba. Megízleltük a győzelem boldogító előízét, és bizonyosan tudjuk, hogy célhoz fogunk érkezni.

Mi az én vallomásom?

NINCS KÁRHOZTATÁSOM

Róma 8: 1-11

„Nincs már kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak” – örvendezik Pál apostol. Ott van ebben a hitvallásban a szomorú múlt emléke, amikor volt kárhoztatás. Testi ember volt, a törvény szerint próbált élni, de a törvény nem tudta testében legyőzni a bűnt. Képtelen volt az engedelmességre és tetteivel együtt sokszor gondolatai is ellenségeskedéssé váltak Istennel szemben. Ez pedig a testi-lelki halál felé sodorta.

De ott van a boldog szabadulás emléke is. Megismerte Krisztust, Aki saját testében büntette meg, kárhoztatta az ő bűnét is. Így szabaddá lett a bűn és halál törvényétől. Nincs már kárhoztatása.

Ezért kicsendül Pál szavaiból a komoly szándék, hogy hálás legyen a kegyelemért. Mivel Isten testi emberből lelki emberré tette. Lélek szerint akar járni, békességben Istennel. A Lélek dolgaira akar gondolni, hogy tettei is – nem a törvény külső kényszeréből, hanem belső átalakulása nyomán – egyezzenek Isten akarátával.

És hangzik a boldog jövő reménysege is. A Lélek gondolata élet, megszabadít a halál törvényétől. Bizonyos hát Pál, hogy bár teste meghal a bűn miatt, lelke él és testét is feltámasztja Isten az örök életre.

Jó hát Krisztusban lenni, Lélek szerint járni!

A Szent Lélek bennünk lakozik és munkálkodik ugyan, de milyen világosan elválík a mi saját lelki életünkötől! Szinte állandóan ellentétben áll a magunk énjével!

Mi hajlandók volnánk „test szerint élni” és kényelmesen vitetni a vágyaink sodrától. De ebbe beleavatkozik erejével a Szent Lélek. Harchaszáll természeti énünkkel. Nem hagy nyugtot, míg „meg nem öldököljük” bennünk ágaskodó indulatait. És vezet és hajt a maga fölfelé vivő útján! (12-14.)

Mi mindig visszaesnénk a „szolgaság” állapotába, amelyben Istent rabtartó gazdánkknak érezzük. De kétségeink és félelmeink szavának ellene mond a Szent Léleknek bennünk megszólaló „bizonyoságtétele” és eltölt minket azzal a boldog tudattal, hogy Isten gyermekei vagyunk, Krisztus érdemeiért. (15-16.)

Mi lépten-nyomon áldozatul esünk csüggedéseinknek, amikor látnunk kell, milyen hatalmas a bűn ebben a világban. De a Szent Lélek vigasztalásai kiemelnek az ilyen mélységekből. A legnehezebb helyzetekben is megtanít túllátni a jelenen és örvendeni a megváltás jövődjé teljes győzelmének. (17-21.)

Milyen jó, hogy nem magányosan lakom lelkem kicsiny szobájában, hanem velem van ez az isteni Vendég! Legyen Ő a ház Ura!

Dicsőséges jövődőnek a záloga a Szent Lélek! Az a tény, hogy bűnös emberek szívébe Isten kitölti önmagát, sokkal többet jelent, mint pusztán egy jelenbeli csodálatos ajándékot. Még sokkal nagyobb további ajándékok rejlenek benne! Azt bizonyítja, hogy Isten azokat, akiket így megajándékoz, kiválasztotta az Ő megváltó munkájára. Azt most csak elkezd, de egyszer majd dicsőségesen elvégzi. Most csak „a Lélek zsenéjét” nyerjük el. De ez eltölt minket a diadalmas reménységgel a jövődő felől: el fogjuk nyerni a beteljesedett „fiúságot” is, nyomorult mostani életünknek tökéletes megdicsőülését is! (22–25.)

Ezért titokzatos segítség is a Szent Lélek „a mi erőtelenségünkben”. Mert az a dicsőséges jövődő, amelynek a számára eljegyez minket, felénk ragyog ugyan a távolból. A mi szívünkben is él a bízó sóvárgás utána. És ezért felszállnak Istenhez a mi fohászadásaink is az Ő ígéreteinek a beteljesedéséért. De mindez nagyon ingadozó és erőtlen mibenlünk. Látásunk elhomályosul, sóvárgásunk el-elhal, imádságaink úgy ellaposodnak, hogy „amit kérünk kellene, amint kellene, nem tudjuk”. De bennünk él Istennek Lelke, aki – ha előttünk is érthetetlen módon – mindezt a hiányosságunkat kipótolja! (26–27.)

Megnyílik előttem Isten üdvözítő munkájának a műhelye és belezárok az Ő kegyelmének titkos rendjébe. (29–30.)

A kiválasztó kegyelem fundamentumán épül fel minden. Még mielőtt lettem volna, Ő már „eleve ismert” és kitűzte a célt, amelyet bennem meg akart valósítani. „Eleve elrendelt” arra, hogy Krisztusé legyenek.

Ezért lépett munkába az „elhívó” kegyelem. Tévelygésem sötétségében, bűneim útvesztőjében megkeresett, megszólított és tudtomra adta, hogy a romlás helyett nekem az élet felé kell tartanom.

Igy teljesedett be rajtam a „megigazító” kegyelem. Amióta meghajoltam hívó szava előtt, tudom, hogy bűnös vagyok ugyan mindenestől fogva, de a Krisztus érdemeiért mégis az Ő szerelmes gyermeke!

Ezekután bizonyos számomra a „megdicsőülés” is az Ő kegyelme által. Mert amit elkezdett, azt véghezviszi; amire rendelt, az valóság lesz. Életem tisztátalan anyagából kiformálja Ő a Krisztus arcának hasonmását!

Aki hite által bizonyos efelől a kegyelem felől, annak csakugyan semmi sem árthat, minden csak „javára lehet”! (28.)

„Isten velünk” – ez megoldott Pál apostol számára minden kérdést.

A **múltból** olvasta ki ezt az igazságot. Világosan oda volt írva a Golgota ormára. Történeti tényvé vált ott az Isten szeretete. Befejezett, leszögezett bizonyosság örökre: „minket szeretett”. Ha máskor sohasem, de ott igenis szeretett, csodálatos, isteni szeretettel. „Isten az Ő tulajdon fiának sem kedvezett” – ez most már örök garanciája annak, hogy „velünk van”.

A **jelenben** is napról napra beigazolódott ez az igazság. Támadtak kétségek, önvádak, félelmek onnan belülről; támadtak üldöztetések, nyomorúságok, veszedelmek kívülről: csak a keresztre kellett tekinteni és visszatért a szívnek békessége Istennel és megtelt a lélek minden bajjal dacoló, „felettébb diadalmas” erővel. Tapasztalatá lett: „Isten velünk.”

És ezzel az igazsággal ki lehetett hívni a **jövendőt** is. Jöjjön akármi! Ismert szenvedések vagy ismeretlenek! Esküdjön össze föld és pokol! Mitsem árt hat. Minden „teremtettség” együttvéve sem lehet erősebb a Teremtő Istennél. Ő pedig a legdrágábbat odaadta értünk, hogy ejtene hát el? Ki boldogulhat hát ellenünk? „Isten velünk!”

Milyen dicső kiváltságokat élvezett az ószövetségi Izráel! Mennyi minden az övék volt, amiről más népek nem is hallottak: a dicsőség, a szövetségek, a törvényadás, az istentisztelet és az ígéretek, mint „tárgyi” kiváltságok. És a „személyiek”: a fiúság, az atyák, és főképpen Jézus Krisztus mind az övék. Még nagyobb kiváltság ez, ha a mögéje rajzolt sötét hátteret is nézzük, azokat, akik nem kapták meg mindezeket. Ábrahám utódai közül sokan kimaradtak a kegyelemből. Ismáel, majd Ézsau nemzetségei, akik vér szerint éppoly jogosultak voltak a kiválasztásra. Isten éppen Izráelt és leszármazottait választotta ki, az ígéret fiait.

És milyen szánalmasan elvesztette Izráel népe dicső kiváltságait! Pál hiába kínálja fel üdvösségét, Krisztussal való közösségét váltságul, nem szerezheti vissza nekik az elvesztett kegyelmet, az ígéretek beteljesülését.

Pál azért beszélhet „birtokon belülről”, mert hitt Jézus Krisztusban, akiben az ígéretek beteljesedtek. Izráel azért vett el mindent, mert elvetette Őt. Izráelből – vagy a föld bármelyik népéből – az juthat el a rég megígért kiváltságokra, aki Őrajta keresztül keresi azokat.

Hiszek én is benned, Uram Jézus!

„Vajon nem igazságtalanság-e ez az Istentől?” Ez az ember nagy kérdése Isten kiválasztó kegyelmével szemben. Hány ember igazolja ezzel a kérdéssel hitetlenségét és takargatja bűneit! Isten megfelel a kérdezőknek.

Igaza van kiválasztásában, mert hatalma van hozzá. Embereknél is ez a legősibb jogforrás. Hiába minden kérdésem, ellenkezésem, az Ő akarata előtt – alázatosan, vagy fogcsikorgatva – meg kell hajolnom.

Igaza van, mert joga van hozzá. A Teremtő természetes joga, hogy meghatározza teremtményeinek sorsát. Kapcsolatunk Vele mindig csak az agyag kapcsolata a fazekassal. A mester csinálhat edényt becstelenségre is. Ő is támaszthatta a Fáraót vagy akár Júdást a veszedelemre. De akit ezért alkot, megkeményíti. Nem hagyja hát, hogy bárki is hiába keresse Őt.

És igaza van, mert jól tesz kiválasztásával. Képtelenek vagyunk sorsunkba beleavatkozni, de ez Őt nem kegyetlen, hanem könyörülő Istennek mutatja meg. Nem azért hiábavaló minden akarásom és „futásom”, törekvésem, hogy kétségbeessem, hanem azért, hogy tehetetlenségem tudatában rábízam magam a könyörülő Istenre.

Isten népe történetének a világtörténelemre is erősen kiható, legnagyobb fordulatról beszél Pál. Arról az emberileg érthetetlen fordulatról, hogy a pogányok, akik az igazságot nem is követték, elnyerték, Izráel pedig, amely évszázadokon át követte az igazság törvényét, egyszerre elvesztette, viszonylagos nemzeti függetlenségével és a törvényben elrendelt istentiszteleti gyakorlatával együtt.

Pál rámutat, hogy ez a nagy csere nem új dolog volt Isten terveiben. Régtől fogva jövendöltek róla a próféták. Ézsaiás megmondta, hogy Izráel hatalmas rostáláson fog átesni, amiben csak egy kis maradék tartatik meg. Hóseás pedig megjelentette Isten szeretetének nagy kiszélesedését, hogy a „nem Ő népét” is magához fogadja, népévé, sőt gyermekeivé teszi.

Azt is elmondja Pál, hogy milyen méltányosan döntött Isten a nagy változásról. Izráel népe, „a harag edényei” semmit sem vethetnek szemére. Hoszszú időn át „nagy hosszútűréssel” szenvedte el őket és csak teljes alkalmatlanságukban, keménységükben fordult el tőlük, hogy az „irgalom edényein” dicsőségének gazdagságát megmutassa. Végül kiderül, hogy Izráel és a pogányok között mi volt a döntő különbség, a nagy „leváltás” alapja. Izráel a cselekedeteire támaszkodott, a pogányok pedig hittek a Krisztus igazságában.

Hit által lettem én is az „irgalom edénye”!

Az az „Isten iránt való buzgóság, de nem megismerés szerint”, amelyet Pál apostol olyan fájdalommal észlelt vérszerinti testvéreinél, az izráelbelieknél, bizonyára megtalálható rajtuk kívül is, olyanoknál is, akik Krisztusról keresztyéneknek neveztetnek. (1.)

Hányan vannak köztük, akik Krisztus előtti világban élnek lelkileg, mintha Ő nem is jött volna el. Most is úgy akarnak a törvény megtartásával igazakká lenni Isten előtt, amint ebben Krisztus előtti időkben nevelte Isten egykor Izráel népét. Nem tudják, hogy „a törvény vége Krisztus”; jó volt arra, hogy az Ő eljövételére előkészítse a szíveket, de amióta Ő eljött, már más utunk nyílt meg az Isten előtt való megigazulásra! (2–3.)

Hányan vannak köztük, akik megfosztják így magukat Istennek legnagyobb ajándékától! Fáradtságos igyekezettel törik magukat az üdvösség kiérdemlésére – ami úgyis hiábavaló próbálkozás –, amikor Isten ingyen kegyelemből elkészítette és kínálja nekik a Krisztusban, úgyhogy csak a kezüket kell kinyújtaniuk érte! „Közel van” hozzájuk az Evangéliumban felajánlott kincs, de nem ragadják meg hitükkel! (6–11.)

Ne találtassam én is ebben az „engedetlenségben”, ha megértettem Krisztus szavát!

Egyik láncszem szorosan fűződik a másikba az apostol gondolatmenetében.

A végső cél az, hogy minden népre áradjon ki Isten kegyelmének gazdagsága és az egész világon boldogan áldják Őt, aki minden nyomorúságban megtartó és megsegítő Isten. (12–13.)

De ennek az az előfeltétele, hogy a föld színén mindenütt megszülessék a szívekben az élő hit. Hogyan nyilvánulhatna meg Isten kegyelme az emberek életében, ha bizalommal nem nyitnak utat előtt? (14.)

Ennek viszont az az előfeltétele, hogy megismerjék Őt igaz valójában. Maguktól az emberek nem találhatnák ki, Ő jelentette meg örök kegyelmét Krisztusban. Aki ezt az Ő szavát meghallja, csak az fogódzhatik meg benne hittel. (14.)

Ennek meg az az előfeltétele, hogy hirdettessék az Ő szava. Sok hangtól zajos a világ. Ha újra meg újra nem prédikáltatik az Isten üzenete is, ki tudná meghallani szavát? (14.)

Ennek végül az az előfeltétele, hogy az üzenetvivők bejárják a világot s akik öntudatlanul is várják az Igét, ne hiába várják! (15.)

Rajtam ne múljék, Uram, hogy ez a lánc valahol megszakad! Hozzám érkezve, tőlem hadd haladjon tovább kegyelmed munkája!

Milyen szomorú képet fest az Ige Izráel jelen állapotáról! Keménységükre Isten teljes megkeményítéssel válaszolt. Hiába vannak szemeik, füleik, Istenről a világ minden népénél pontosabb és alaposabb ismereteik, képtelenek megérteni Őt, és élvezni a Vele való közösség áldásait. Sőt az összes átok terheli őket, amit Isten kilátásba helyezett engedetlenkedő népének. Elveszett biztonságérzetük, lelki felsőbbrendűségük és jogosult nemzeti büszkeségük. (8-10.)

De mégsem vetette el Isten az Ő népét!

Bizonyítják ezt Izráel régi eltévelyedései, melyekben Istennek mindig gondja volt rá, hogy maradékot tartson meg magának. Illés idejében a látszat szerint az egész nép megkeményedett, de Isten készen tartotta a hétezeret, hogy folytassa velük munkáját.

Bizonyítja Pál és mindazok, akik vele együtt részesültek Izráelből a kegyelemben. Népének abban a szörnyű megkeményedésében is, melyben Jézust halálra adták, Isten kinyújtotta kegyelmét néhányuk felé, és azóta is mindig vannak, akik, mint Pál, boldog csudálkozással ismerik fel, hogy a megkeményedettek közül is ki tud választani Ő.

Bizonyítja végül a kiválasztásnak új rendje, amely már egyáltalán nincs tekintettel nép és nép közötti különbségre, hanem teljes egyetemességgel öleli fel a világ minden népe közül a kiválasztottakat.

„Nem vetette el Isten az Ő népét!”

Bizonyos, hogy „Isten keménysége” a megkeményedett Izráellel szemben igazságos. De az igazságon kívül, a kegyelem hány áldott vonását tárja fel ez a keménység!

Szemben ezzel a keménységgel ott ragyog Isten kegyessége a pogányokhoz. Vad olajfa ágainak adta meg a tisztességet, hogy a szolid olajfa kitört ágainak helyét elfoglalják. „A ő elesésük világ gazdagsága” lett, megszámlálhatatlan sokaság nyert addig nem is remélt lehetőséget az üdvösségre való bejutásra. — Méltán int Pál minden ilyen „beoltott ágat” alázatosságra azokkal szemben, akiknek helyét elfoglalják. A beoltott ágat is kivághatja Isten, ha „kevélykedik”.

Ez a keménység maga után vonja Isten új kegyelmét is Izráel számára. Mihelyt a megkeményítésnek beteljesedik az a célja, hogy a pogányok „bemelessenek”, Isten újra „felveszi” Izráelt kegyelmébe. Az Ő elhívása megbánhatatlan. Ha úgy látszik is, hogy Izráeltől visszavonta, Ő a látszat mögött már készül, hogy örök elhívásának új érvényt adjon, visszafogadja népét.

Az a visszafogadás pedig Isten kegyelmének új korszakát hozza a „pogányokra” is. Nem lebbenti fel a titkot az Ige, csak jelzi, hogy ha „elvetetetésük” gazdagság lett a világnak, „teljességük” még inkább az lesz.

Íme ilyen Isten „keménysége”. Még „engedetlenség alá” is „azért rekesztett”, hogy könyörüljön!

Pál Istennel való kapcsolatának legbelső szentélyét tárja fel olvasói előtt: az ő Isten dolgait, tulajdonságait látó gondolatait, érzéseit, hódoló leborulását.

Ebben a szentélyben egy-egy részlet feltárul előtte Isten bölcsességéből. Megérti Istennek egy-egy „ítéletét”, amint valaminek igaz vagy hamis voltáról, valakinek üdvösségéről vagy kárhózatáról ítél, és megsejti Istennek ember számára utánagondolhatatlan és kifejezhetetlen gondolatait. Feltárulnak előtte Isten „útai”, az a hatalmas terv és munka, amit Isten az embervilág üdvözítésére készített. És mindez olyan gazdagságban, hogy hosszú éveken át nézte, csodálta, de végére nem mehetett.

Ebben a szentélyben erősödött benne szüntelen az Isten iránti végtelen lekötöttség érzése. Mindig Isten adott előbb és mindig többet, soha nem tartozásból, mindig csak kegyelemből. Innen nyert meg-megújuló erőt a szolgálat boldog vállalására, örömmel vállalt áldozatokra, szenvedésekre.

És ebből a szentélyből máshogyan látta a világot. Látta egyre jobban, hogy a természet, az ember külső és belső világa, történelme, szóval „mindenek” mennyire Tőle indulnak ki és Őérte vannak. Ez tett előtte annyi félelmes dolgot vagy személyt természetessé, sőt szeretnivalóvá.

Adj Uram, minél több boldog időt ebben a szentélyben töltenem!

Egy közös szabálya van minden Krisztusban hívő ember életének: a világtól elszakadva, egész valóját odaszentelni Istennek, hogy mindenestől fogva az Ő tiszteletére és dicsőségére szolgáljon. Más szóval ez azt jelenti, hogy megdőlt annak a szempontnak a zsarnoki uralma: hogy gondolkoznak és mit cselekesznek általában mások? Egyedül az az irányadó: mi a kedves Isten előtt? (1-2.)

De ez a közös szabály mégis elválasztja egymástól a Krisztus híveit, mert mint a test tagjai, ők is más-más feladatra vannak rendeltetve. Nem szentelhetik hát úgy oda magukat Istennek, ha ki-ki a maga korlátait áthágva, másnak a szerepét akarja betölteni. Az odaszentelt élet alázatosan tartózkodik attól, hogy olyan dolgokra vállalkozzék, amelyek nem az övéi. (3-5.)

Ebből megint csak ugyanaz a közös szabály következik, hogy ki-ki töltsen tehát be a maga szolgálát teljes odaadással. Különböző helyekre állította és sokféle megbízással ruházta fel Isten Krisztus híveit, de mindegyiknek adott ajándékul valamilyen feladatot, amiért hálás lehet, s aminek boldogan odaszentelheti magát. (6-8.)

Milyen egyszerűvé válik a dolgom, ha nem izgat a világ véleménye, sem az, hogy másoknak Isten milyen szerepet szánt, hanem betöltöm a magam feladatát!

Csak azokat az intelmeket ragadom most ki, amelyekkel a szeretetre neveli olvasóit az apostol.

Legyen a szeretet őszinte dolog – mondja. (9.) Van képmutató szeretet is? Persze, hogy nincs. A hamis arany sem arany. De sok van azért belőle. Vigyázzak hát az úgynevezett „szeretetre”, amelylyel csak csalnám a világot és magamat!

Legyen a szeretet figyelmes, előzékeny – folytatja. (10.) Nem kell megvárnom, amíg nagy bajban levővel tehetek valamilyen hősie jótettet. Naponként ezer apró kedvességben is megmutatkozhatnak a szeretet.

Legyen a szeretet gyakorlatias – figyelmeztet az apostol. (13.) Mit ér az áradozó ézelem és a sok nyájas szó, ha a pénzemet, az asztalomat, az otthonom kényelmét nem tudom megosztani azokkal, akiknek erre szükségük volna?

Legyen a szeretet alázatos – ez is fontos. (16.) Nincs kíméletlenebb szeretetlenség, mint ha kevély, öntelt szívémből fagyos lehetetet árasztok, amelyből más azt érzi, hogy nem tartom egyenlő értékűnek.

És legyen a szeretet szenvedésre is képes – ez az apostol legnagyobb követelménye (17–21.), de ez volt az Úr Jézusé is. Azokat is szeretnem kell, akik ellenséges, bántó viselkedésükkel ezt nagyon megnehezítik!

A keresztyén ember eljutott az egyetlen olyan felsőbb hatalmasság uralma alá, akit öröm szolgálni, ez Jézus. Mi szükség van hát rá, hogy olyan földi hatalmasságoknak is alá vessük magunkat, akik hozzánk hasonló bűnös emberek?

Pál, aki sok bánalom között is engedelmes volt a hatalmasságok iránt, így okolja meg:

A hatalmasságok kivétel nélkül Istentől valók. Így uralkodásuk is Isten akaratából való, ellenőrzése alatt történik. Soha nem kell attól félnem, hogy esetleg Isten uralma alól kiszabadult, és Őellene szabadon harcoló erők uralma alatt folyik az életem.

A hatalmasságok „a rossz cselekedetek rettegésére vannak”. Azért adta őket Isten, hogy az uralma ellen fellázadt embert ne eméssze fel lázadásának következménye, a bűn. A gonoszság lavinaszerű terjedését akadályozzák a hatalmasságok, legkülönbözőbb jog- és törvényrendszereikkel.

Ezzel pedig, akármilyen furcsán hangzik is, a keresztyén ember szolgatársa lett a hatalmasság. „Ugyanabban foglalatos”, azaz részese Isten munkájának, mellyel a bűnt győzi le a világban. Ha sokszor nem akar is tudni róla, de valamiképpen fegyvertárs.

Szabad szívvel hajolhatok uralma alá, teljesíthetem kötelességeimet – a lelkiismeretért.

Minden más emberi kapcsolatnál különb a szeretet. Hatalmasságok és minden más ember felé való sokféle kötelezettségünket, „tartozásunkat” mind felöleli. Félelemnél, tiszteletnél, minden más kapcsolatnál megbízhatóbban és jólesőbbben köthet oda valakihez a szeretet. Hadd alakuljon is át bennem minden más függés, összeköttetés szeretetté! (8.)

Még inkább így van ez az Isten uralma alatt levő emberi kapcsolatnál. A második kőtábla emberi viszonyulásokat szabályozó parancsai mind benne vannak a szeretet nagy parancsában. Sem gyűlölettel, sem paráznasággal, sem lopással nem bántja meg az ember azt, aki iránt Istentől kapott szeretet van a szívében. A törvény számtalanul sokrétű kötélként fogja körül a többieket mindig bántani kész embert – a szeretet belülről változtatja meg. (9–10.)

Ennek a belső megváltozásnak aztán megjönnek a külső jelei is. Az új szívhez új ruha, új cselekedetek illenek. Hogy mit kell levetni, azt magunkról ismerjük, a tobzódásoktól az irigységig. A felöltözés még egyszerűbb: Jézust kell felöltözni. Hozzá hasonlónak lenni. (11–14.)

Jó, hogy elkezdődött ez az átöltözés, amikor hívővé lettem és a szeretetet megismertem. Hadd folytatódjék mind teljesebben, míg felkél az „új nap” és eggyé leszek Vele!

Lehetnek tehát Krisztus hívei között különbségek a felfogásban és az életük folytatásában. Ha abban megegyeznek is, hogy Őt Uruknek ismerik, akit teljes odaadással szolgálniuk kell, abban már elválhatnak útjaik, hogy mivel szolgálhatják legjobban az Ő tetszését. Az egyik olyan dologtól is megtartóztatja magát, amelyekben a másik nem lát semmi bűnt, és olyan szabályoknak is aláveti magát, amelyekről a másik mentesnek érzi magát.

Világos az apostol szavaiból, hogy ha ő beleegyeznék az ilyen eltérések felett meginduló vitába, akkor ő is a szabadabb felfogás és életfolytatás mellett foglalna állást. „Hitben erőtelennek” tartja az olyan keresztyént, aki magát szent szabályokkal köti meg. Mennél erősebbé válik a hit, annál mellékesebbé válik az, amit mi teszünk, mert maga Krisztus és az Ő műve minden!

De az apostol éppen azt hangsúlyozza, hogy ő nem akar ebbe a vitába beleegyezni és mások se akarják azt eldönteni. Túrják el a felek egymást kölcsönös szeretetben és megbecsülésben. Hiszen mind „Krisztusért” teszik, amit tesznek, s az Ő jó tetszését keresik vele. Ezért valamennyien az Ő elbírálása alá tartoznak. Ahhoz képest, ami az Ő ítélszékéből fog elhangzani, milyen mellékes a mi véleményünk!

Két ellentétes parancs szólal meg itt az apostol tanításában, aszerint, hogy ki olvassa azokat.

Vannak emberek, akiket visszatart a lelkiismeretük bizonyos élvezetektől, mert azokat tisztátalanoknak tartják. Úgy látják: Isten tilalom alá helyezte azokat s ezért nem élnek velük. Nekik az az igazság szól, hogy „semmi sem tisztátalan önmagában”. A szívüknek kell tisztává lennie, Istennel közösségben élnie. Akkor Isten iránti hálával szabadon élhetünk olyan dolgokkal is, amelyek – ha Isten nélkül élénk velük – megfertőzöttek volnának.

Vannak viszont olyanok, akik eljutottak ennek a fenséges szabadságnak a tudatára és élnek is vele. De közben megfélelkeznek arról, hogy lehetnek mások, akik nem értik meg őket, megbotránkoznak rajtuk és ezáltal saját lelki életükben nagy károkat szenvednek. Ezért hangzik a másik tanítás is: inkább korlátozza az ember a maga szabadságát, semhogy másvalakit megzavarjon vele. Nem esik csorba a szabadságunkon, ha önként lemondunk a gyakorlásáról!

A fődolog pedig az, hogy meglegyen bennünk az, ami az Isten országának a lényege: „igazság, béke és Szent Lélekben való öröm”. (17–18.) Ebben növekedjünk mindnyájan!

Bőven van okunk az önzetlenségre. Tartozunk vele, mert a többiek, különösen a gyengébbek ránk vannak bízva, mint akik képesek vagyunk elhordozni, befogadni őket.

Ezzel utánozhatjuk legjobban a Mestert, aki utolérhetetlen, de mindig követendő példaképünk abban, hogy nem magának kedveskedett, hanem azoknak, akik szeretetére, szolgálatára rászorultak. (Még Atyjának is úgy szolgált, hogy az Őt gyalázók elé céltáblául tette ki magát.) És ezzel felelhetünk legjobban Krisztus kegyelmére, hogy amint Ő befogadott minket és zsidóknak igazságot, pogányoknak kegyelmet szerzett, úgy fogadjuk be mi is az erőtelenebbeket és alkalmazkodjunk hozzájuk.

Bőven van áldás is ezen az önzetlenségen. Az erőtlenekek javára, épülésére van, magatartásunkkal hozzásegíthetjük őket a hitben való növekedéshez. Így együtt alkalmasabbá válunk Isten dicsőítésére, dicsősége megnő a földön. Még Isten régi ígéreteinek a megvalósulását is elősegíthetjük.

Bőven van végül öröm is az önzetlenségben. Nem keserű lemondások sorozata. Igaz, nem is önelégültség, hanem Isten felel rá, megáldja minden örömmel és békességgel saját munkáját, amit az ember szívében végzett el.

Örömmel teljesíthetem ezt a tartozásomat. Adj benne több hűséget, Uram!

Nem mindenkinek, csak nagyon keveseknek jut osztályrészül az, amivel az apostol dicsekedhetett: hogy ő „nem más alapra épített”, hanem új alapokat vetve szolgált a Krisztust. Rendszerint nem töretlen ugaron való szántást bíz az Úr azokra, akik Őt szolgálják, hanem már régóta megmunkált területen való munkát, már rég lerakott alapokon való továbbépítést, vagy éppen mások vetésének csak a learatását. Mindegy. Ez is az Ő megbízása! (20–21.)

Ezért az enyém is lehet az apostolnak az a dicsekvése, hogy nem volt hiábavaló az ő fáradozása. Általam is eljuthatnak mások az „engedelmességre” és az én szolgálatomat is kísérhetik a Szent Lélek ereje által történő csodálatos eredmények. Csak ne felejtsem el én sem: „semmi sincs, amit ne Krisztus cselekednék én általam”. Olyan dicsekvésre vágyakozzam, amely nem a magam, hanem az én Uram dicsőítése! (17–19.)

Ehhez csak az szükséges, hogy a hitben és a reményiségben olyan bővelkedő életet éljek, amilyenről az apostol beszél. Nem szabad beérnem azzal, hogy éppen csak valamelyes, időnkénti „öröm”, „bölcsség”, „jószág” és „ismeret” csordul a szívembe a Kegyelem gazdag forrásaiból. „Teljesnek” kell lennem, mint a túlcsorduló edény. (13–14.)

Pálnak is voltak vágyai, tervei, amiket sokáig me-lengetett szívében, míg megvalósulhattak. Római és hispániai útját is így hordozta. Sok éven át vágyó-dott, míg végre megírhatta a római keresztyéneknek: „elmegek hozzátok”. Addig Isten egyéb parancsai mindig másfelé szőlítették el. Olyan utakra, amik nem szerepeltek az ő tervei között. Mennyit kell ala-kulnia életemnek, hogy terveimben, vágyaimban az Ő országának építése legyen a legfontosabb! De még ezeket a szent terveket is kész legyek Isten parancsára alázatosan félretenni!

Olvasunk olyan tervről is, ami Macedónia és Ak-hája gyülekezeteitől származott. Ezek a gyülekeze-tek megbízták Pált, hogy adományait juttassa el a címzett jeruzsálemi gyülekezethez. És Pál vállalta ezt az egyszerű, „hozzá méltatlan” feladatot, annyi-ra a maga ügyévé, tervévé tette, hogy tudott szo-rongani is: vajon kedves lesz-e a jeruzsálemi szen-tek előtt. Sokat kell alázatoskodnom, hogy a gyü-lekezetek gondja-baja, tervei ennyire sajátommá váljanak.

De volt Pálnak olyan terve is, ami az élő Istentől származott, és ezért megvalósulásában nem is volt kétség: hogy ő az áldás teljességével megy. Tudta, hogy az Úr útját járva erővel fogja hirdetni az Evan-géliumot hívőknek és hitetleneknek, jelek és csodák fognak történni keze által.

A megszentelődésben kell előrejutnom, hogy ilyen „biztos terveim” is lehessenek!

Fébének neve kiemelkedik azok közül, akiket az apostol a távolból köszönt, mint egyik első példája annak, milyen áldott feladatokat tölthetnek be a nők Krisztus szolgálatában. Egy egész gyülekezetnek volt a „szolgálója”, diakonisszája. Sokan emlegették hálásan, maga az apostol is, milyen odaadással „fogta pártjukat”, amikor szeretetteljes gondozásra volt szükségük. Férfi az ő helyét nem tölthette volna be!

Akvila és Priscilla neve is külön említést kíván az apostol üdvözlései során. Az ő példájukban az szemlélhető: mit tehet Krisztus Evangéliumáért egy házaspár, ha frigyét és otthonát annak szolgálataiba állítja. Mennyit köszönhetett vendégszeretetüknek, hűséges segítségüknek az apostol. És mindazok is, akik házuknál összegyülekezve valóságos lelki otthont találtak az ő tűzhelyüknél!

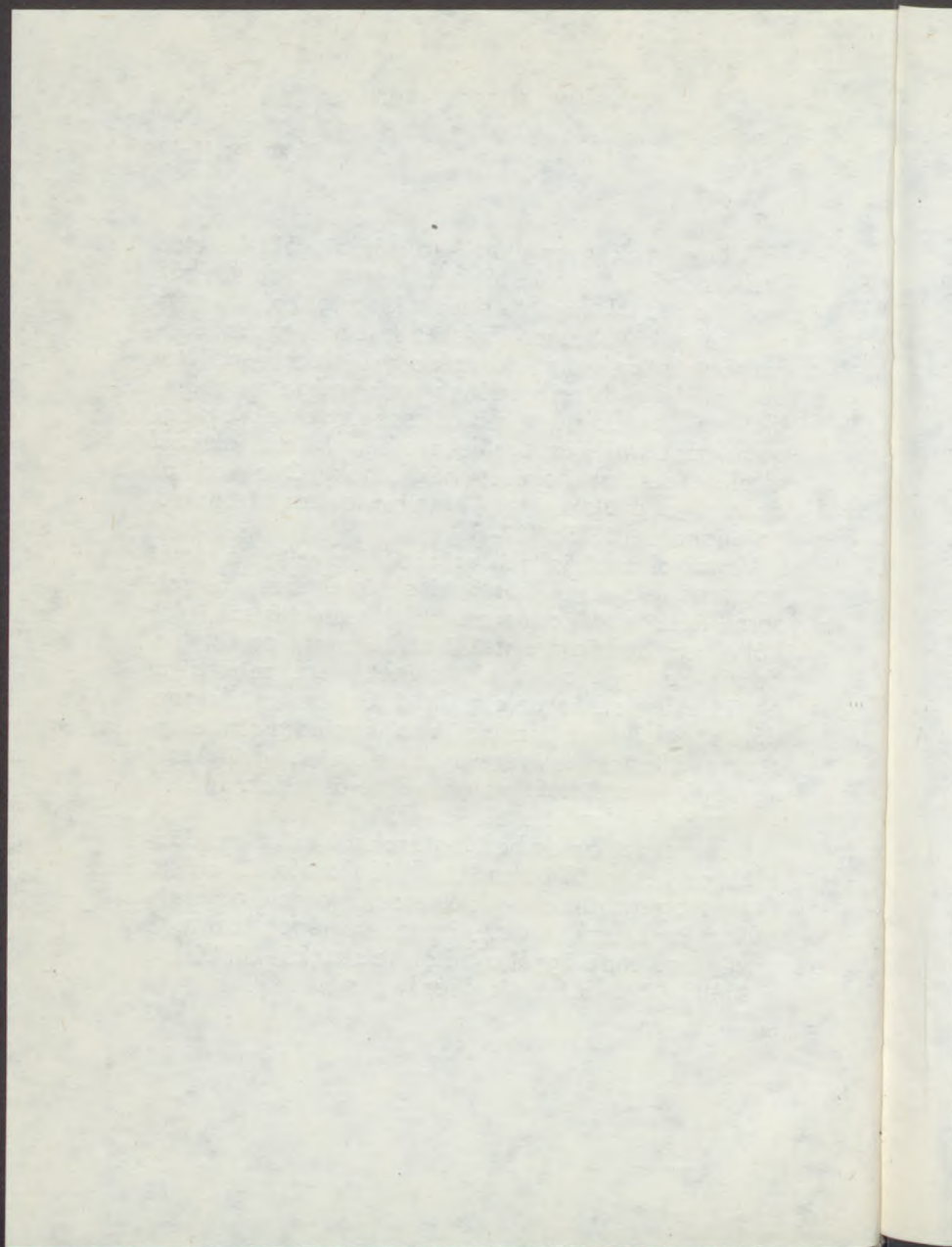
Kidomborodik az üdvözöltek közül Epenétus is, bár semmit sem tudunk róla, csak azt az egyet, hogy ő volt „Akhája zsengeje a Krisztusban”, az első, aki ott megnyitotta szívét az Úrnak. Utána sokan következtek mások, nála fontosabbak, őt sokan túlszárnyalók. De ő volt az első. Nem várta meg, hogy más kezdje el. Elindult, hogy példáján más is felbuzdulhasson.

Voltak, akik gyengítették a római gyülekezetet. Ezek hasznot akartak húzni a keresztyének hitéből, mert ők maguk nem Krisztusnak szolgáltak, hanem a hasuknak. A haszon érdekében aztán szakadásokat, botránkozásokat okoztak a gyülekezetben. Nem bánták, hogy Isten népének az egysége megbomlik, ereje szétforgácsolódik, csak legyenek az engedelmességre kész gyülekezetben híveik, akikből hízelkedéseikkel hasznot húzhatnak. Óva inti az apostol a gyülekezetet, vigyázzanak az ilyenekre, hajoljanak el tőlük. (17–19.)

Voltak olyanok is, akik erősödésére voltak a római keresztyéneknek. A köszöntések, melyeket Pál felsorol, mind erről tanúskodnak. A munkatársak, akik Pállal együtt könyörögtek értük, majd együtt hirdették az Igét, az írnok, akinek keze vonásaival együtt szeretete is belekerült a levélbe, a házigazdák, a befolyásos tisztviselők, akik mindig rendelkezésre állottak testvéreiknek, mind a gyülekezet egységét, szeretetét, szolgálatát erősítették. Méltók névszerinti felemlítésre! (21–23.)

De ezeknél az emberi hatásoknál erősebb, döntőbb az „egyedül bölcs Isten” jóakarata. Ő erősíthette meg igazán a gyülekezetet. Tőle való az Evangélium és annak hirdetése minden népek között. Ő viszi győzelemre ügyét a Sátán felett. (25–26, 20.)

Méltán övé hát a dicsőség!

KORINTHUSI 1. LEVÉL

t
n
o
n

ic
le
sz
te
és
ki

an
ke
én
bó
az
ta

NEKUNK IRATOTT MEG

1 Kor. 1: 1-3

Miért fontos ez a sok-sok évszázaddal ezelőtt írott levél ma is, számunkra is?

Megértem, ha meggondolom: ki írta? Nem a távoli hajdankorban élt valamilyen magánember, egy a sok millió közül – „Isten akaratából elhívott apostol”. Egyike a Jézus Krisztus első tanúbizonyságainak, akiket Isten az Ő Evangéliuma hírnökéül rendelt. Ma is csak az ő szavukat figyelve ismerhetem meg örök üzenetét. (1.)

Jó azt is megnéznem: kik a levél címzettjei? Igaz, idegen ország és nép régen eltűnt gyermekei – de lelkileg mégis velem egy atyafisághoz tartozók. Hiszen abban van az én reménységem is, hogy az „Isten gyülekezetéhez”, a Krisztusban „elhívottakhoz” és „szentekhez” számlálhatom, mint ők is. Ami nekik íratott, nekem is szól. (2.)

És megtekintem a beköszöntő jókívánságot, amellyel a levél kezdődik. „Kegyelemről” és „békességről” szól, de nem úgy, mint talán soha el nem érhető javakról, hanem úgy, hogy ezeknek biztos és bőséges forrását is megnevezi „a mi Atyánkban és az Úr Jézus Krisztusban”. Ha ilyen forrás felé mutat ez a levél, hogy ne figyelnénk szavára? (3.)

Hadd szóljon általa Isten örök szava hozzám!

Csakhamar ki fog tűnni, mennyi panasza és kifogása van az apostolnak olvasóival szemben. De azért nem a kesergés, hanem a hálaadás hangján kezdi meg levelét.

Hálát ad „az ő Istenének” azért, hogy kegyelmébe fogadta a Krisztus által őket is. Mennél jobban látja sok hibájukat és tökéletlenségüket, annál csodálatosabb előtte az, hogy „a Krisztus felől való bizonyosságtétel”, az Isten kegyelméről szóló örömhír nekik is szólott, köztük is „megerősítettett”.

Hálát ad a „kegyelmi ajándékok” bőségéért is, amely reájuk kiáradt. A Krisztusban való hit által sok új erő fakadt fel az életükben. Nem tudják jól felhasználni, sokszor inkább visszaélnék vele a kárukra, mintsem hogy Isten dicsőségére és egymás építésére használnák. De azért ajándék az mégis!

Főképpen pedig hálát ad a jövő dicsőséges reménységéért, Isten éppen csak hogy elkezdette bennünk az Ő munkáját. Nem az a döntő hogy eddig mennyire jutottunk, vagy mennyi még a hiány és baj bennünk. Arra kell gondolni: mi lesz belőlünk „a Jézus Krisztus napjára”! „Hű az Isten.” Elkezdte, el is végzi!

Nem lehetne ugyanígy hálát adnom olyanokért, akikre panaszkodni szoktam?

Unszolva kéri az apostol korinthusi olvasóit, hogy tisztítsák ki maguk közül a pártoskodás metelyét. „Szakadások” és „versengések” úgys vannak a világ életében fölös bőséggel. Krisztus hívei nem arra valók, hogy ők is csak növeljék ezt a bajt. Nekik gyógyítaniuk kell azt! Példát kell mutatniuk arra, mint lehetnek emberek összhangzatos egyetértésben „teljesen egyek”! (10–11.)

Világosan rámutat az apostol az egyenetlenség gyökerére, amelyet ki kell irtani. Olvasóinak szeme előtt elhomályosult az egység Ura, Krisztus, és helyette emberek személye lépett előtérbe. Kinek ez, kinek az volt a kedvenc vezére. Ebből csak megosztás származhatik. Isten sok áldást közöl emberi vezetők által, de nem arra valók, hogy rájuk esküdjünk, és rajtuk csüngjünk! (12.)

Legjobban azonban a saját példájával munkálja az apostol olvasóinak egységét. Ő maga is teljesen a háttérben akar maradni Krisztus mögött. Azt tudná legkevésbé elviselni, ha egyesek szemében éppen az ő alakja takarná el az ő Uráét. Ő sohase magához igyekezett kapcsolni az embereket, hanem csak a Megfeszítettet.

Több egység volna e világban, ha több volna ebből az alázatosságból! (13–16.)

Megértem: milyen balgatatag kívánság az, amely néha elfog, hogy szóljon hozzám az Evangéliumnak „a keresztről való beszéde” is „szólásban való bölcsességgel”, úgy ahogy emberi tanítások és elméletek szoktak szólni az értelemhez, hogy tetszetős okoskodásaikkal meggyőzzenek és megnyerjenek maguknak!

Hiszen így az Evangélium is egy sorba kerülne az-
zal a sokféle emberi gondolattal, amely mind ajánl-
gatja magát a világnak, mint vezető világosságot.
Ha a világ az efajta „bölcsesség” által eljuthatott
volna Isten ismeretére, akkor ugyan miért kellett
Krisztusnak meghalnia?

Az Ő keresztyét és az arról szóló Evangéliumot ép-
pen azért adta Isten, hogy az emberi értelem min-
den meddő erőlködését megszegyenítse és megítél-
je. A „bölcsesség” nagyratartott és mégis hiábavaló
útja helyett adta Ő ezt az egészen más utat, ame-
lyen a világ valósággal eljuthat az Ő ismeretére.

Fogadjam hálásan és engedelmesen a Kereszt
igazságát, úgy ahogy az mezítelen egyszerűségé-
ben szól hozzám. Ha sokan mosolyognak is „bo-
londságán”, számomra legyen valósággal Istennek
megtartó ereje. Isten annak szánta és azzá tudja
tenni!

Sokféle igénnyel találkozott az apostol munkássága közben. A zsidóknak olyan Krisztus kellett volna, aki mellett Isten nyilván síkraszáll, látható csodajelekben mutatva meg hatalmát. A görögök olyan Krisztust fogadtak volna szívesen, aki versenyre kél az ő tudósaik bölcsességével. Mindig ugyanaz az ősi eltévelyedés: az ember akar feltételeket szabni Isten elé! (22.)

Ezekkel az igényekkel mit sem törődve, az apostol egyenesen járta az ő megbízatásának útját. Neki a megfeszített Krisztust kellett hirdetnie, akár tesszik az embereknek, akár nem. Ha csalódottan elfordulnak is, mert nem elégíti ki az ő igényeiket, ez az, amit Isten hirdettetni akar. Ha „erőtelenségnek” és „bolondságnak” látszik is, ez az üdvösség üzenete! (23.)

Tudta az apostol: az Istennek megvannak a „hivatalosai”, akiket meg fog ragadni és ki fog elégíteni ez az üzenet. Nagyobb hatalmat fognak tapasztalni a Megfeszítettnek „erőtelenségében” és mélyebb bölcsességet találnak az ő „bolondságában”, mint amilyenről valaha is álmodhattak. Az Isten hatalmát és bölcsességét, amely nem hasonlítható semmilyen máshoz! (24-25.)

Halgasson el bennem is minden emberi vélemény és kifogás, amikor Isten szól hozzám. Feltétlenül fogadjam el szavát!

Az Evangélium ügyét – azt mondja az apostol – az emberi szegénység jellemzi. Táborában ritka kivétel az olyan ember, aki vagyonnal, hatalommal, vagy más világi kiválósággal dicsekedhetnék. Általában azokat toborozta Isten együvé az Ő céljaira, akik a világ szemében senkik. Az evilági értékek lehetnek kíváncsok és megbecsülendők a maguk helyein, de Isten nyilván nem szorul rájuk munkájában. (26–28.)

Egészen másfajta az a gazdagság, amelynek az apostol szerint az Evangélium tábora örvend. Magukban szegények, de Krisztusban gazdagok. Semmit sem hoztak magukkal, amivel Isten ügyének használhatnának, de mindent megkaptak Istentől magától, amikor elhívó szavának engedelmeskedtek. Aki tudni akarja: kik ők és miük van, ne is rájuk tekintsen, hanem Krisztusra emelje fel szemét! (30.)

Ez így felel meg – mondja az apostol – az Isten céljainak, aki a maga dicsőségét munkálja az Evangélium népében. Az ember szegénysége az az üres edény, amelybe Isten tölti ki a Krisztus gazdagságát. Így emberi értékek és kiválóságok tündöklése nem homályosíthatja el az Ő egyedülvaló dicsőségét. Van mivel dicsekednie a hívőnek, de csak „az Urban”, mert tőle van minden. (29–31.)

Emberileg érthető „siker” kísérte volna Pál apostol munkáját, ha ő valami megejtően szép, vonzó, szellemes tanítást hirdetett volna, amit divatszerűen felkaphattak volna az emberek. De ő csak a Krisztus Keresztjének egyenes és kemény igazságát hirdette, amerre járt! (1-2.)

Az is érthetővé tenné munkája eredményeit, ha ő maga valamilyen elragadó, hódító jelenség lett volna, aki maga után sodorja az embereket. De ő gyakran vívódó, sok belső gátlással, kétséggel, gyöngeséggel küzdő ember volt, amint szépítés nélkül maga is megvallja. (3.)

Ha munkája nyomán mégis megszületett sokakban a hit, az nyilván nem ilyen emberileg érthető okoknak tulajdonítható, hanem az Isten Lelke titokzatosan működő hatásainak. Érthetetlen: miként történt? De tagadhatatlanul megtörtént. „Lélek és erő megmutatása” volt! (4.)

És az apostol éppen ezért becsülte sokra az ő munkájának eredményeit. Mert az „emberi bölcsesség” és „hitető beszéd” is szülhet eredményeket, de amit emberi erő épített, azt más emberi erő megint leronthatja. Az „Isten erején nyugvó” eredményeket nem kell félteni. Megmaradnak! (5.)

Se a magam, se a mások hitét ne is akarjam soha más erők által fenntartani!

Nyugodt lehetek: Isten nem akarja éhen sorvasztani az értelmemet sem. Aki kétségeit és kifogásait elnémítva meghajol a Kereszt „bolondsága” előtt, annak utólag feltárul az Isten csodálatos „bölcssége”. Beleláthat az Isten mélységes és magaságos terveibe. Utána gondolhatja az Ő felséges gondolatait. Csak ne ezzel akarja kezdeni. A lelkiileg érettebbeknek, a „tökéleteseknek” fenntartott ajándék ez. (6.)

Nem is csoda, ha várnom kell reá. Amíg ki nem tisztul belőlem alaposan a világ szerint való gondolkodás, addig természetesen nem foghatom fel ezt az Isten szerint való „bölcsséget”. Tűz és víz ez a kettő. Együtt nem fér meg. Hogy mennyire elmentéses irányban mozognak, azt a Krisztus Keresztje mutatja legvilágosabban. Ez a világ nem értette, nem is tűrte meg Őt, akiben Isten gondolatai testet öltöttek! (8.)

De amint eltávolodom a világ hazug káprázataitól és megtanulok egyre jobban figyelni Isten beszédére: milyen csodálatos új világ tárul ki előttem! Soha nem sejtett új tudásnak az iskolájába kerültem, amelyben maga az Isten tanít meg az Ő öröktől fogva elrejtett titkaira! Mi ehhez a „bölcsséghez” képest mindaz, amit e világ iskolái, könyvei és bölcsei nyújthatnak! Ezt akarom tanulni teljes életemben! (9–10.)

Milyen egyszerű és világos igazság: Isten dolgairól csak Isten Lelke adhat felvilágosítást. Istent tehát soha senki nem ismerheti meg vagy értheti meg úgy, hogy leül és elgondolja róla a maga gondolatait. Őhöz magához kell folyamodnunk, hogy Ő, aki egyedül ismeri önnön titokzatos lényét, jelentsen meg nekünk magáról annyit, amennyit jónak lát. (11.)

Milyen boldog és szent bizonyosság: Isten nem zárkózik el előlünk az Ő titkainak homályába. „Vettük az Istentől való Lelket”. Aki kérte, az elnyerhette a drága ajándékot: Isten Lelke kiáradt a szívébe és megjelentette neki, amit Istenről tudnia kell. Isten ismerete nem elérhetetlen valami, hanem az Ő ajándékából közkincs: hirdettetik és terjed e földön a Lélek által. (2–13.)

De milyen komoly ítélet is rejlik ebben: a Lélek ajándéka nélkül soha fel nem foghatja az ember Isten dolgait. Érzéketlen, süket és vak azok iránt. Az az ember, akit Isten a maga számára teremtett, bűnében olyan messze eltávolodott tőle, mintha soha semmi köze sem lehetne már hozzá! Csak a Lélek csodája változtathatja ezt az „érzéki embert” megint az Istent megértő „lelki emberré”. Jövel, Isten Lelke! (14–16.)

LELKI NÖVEKEDÉS

1 Kor. 3: 1–4

A lelki növekedésnek is megvan a maga rendje. Mindenki úgy kezdi, hogy előbb „kised a Krisztusban”. Krisztus Lelke benne él már, mint a beoltott fában az új élet. De az eredményei majd csak később mutatkoznak. Idő kell ahhoz, amíg a Lélek valakit „lelkivé” alakít át. És ezért az ilyen „kisedekkel” való foglalkozás is sok türelmet kíván! (1.)

A növekedés főképpen a szeretet megnyilvánulásában mutatkozik. Mennél „testibb” valaki még, annál több az „irígység, versengés, visszavonás” az életében. Mennél jobban áthatja a Krisztus Lelke, annál inkább szívére tud ölelni másokat is, tőle különböző, vagy rá nézve kellemetlen embereket is. A lelki érés útja az egyre mélyebb és tisztább egység felé visz. (3–4.)

És ennek az útnak az állomásain mindig megfelelő táplálékban kell részesülnie a léleknek. Is-tennek élestarában meg is van a „kisednek” való „tejnek itala”, amint megvan az egyre erősödő, fejlődő lelkiségnek alkalmas „kemény eledel” is. Csak érzük be mindig azzal, ami nekünk való, s a többire tudjunk várni. És egymásra se erőltessünk olyant, aminek még nincs itt az ideje! (2.)

Pál is, a hozzá hasonlók is, ő maga mondja – senkik. Ha ezerszer annyit fáradnának is a „plántálással” és „öntözéssel”, semmilyen eredmény nem „növekednék” abból, ha Isten nem „adná”. Az igazságnak csak az egyik oldala ez. De a korinthusiaknak, akik lelki vezetőiket túlságosan magas polcra helyezték, erre az igazságra volt szükségük. Embereket soha ne istenítsenek. Senkik ők Isten kegyelme nélkül!

De van az igazságnak egy másik oldala is. Ha itt nem is azt hangsúlyozza az apostol, azért az is kitűnik szavaiból és ha a korinthusiak lebecsülték volna lelki vezetőiket, akkor éppen úgy tudta volna azt is hangsúlyozni. „Csak szolgák”, de milyen méltóság viselői! Megadatott nekik, hogy „általuk legyenek hívőkké” mások. „Isten munkatársai”, emberek üdvösségének munkálásában!

Semmi voltukat is, nagy méltóságukat is, akkor fogom egyaránt szem előtt tartani, ha személyükről a munkájukra fordítom tekintetemet. Ők eszközök –, az a fontos, ami őáltaluk lesz: az Isten ügyének az előhaladása az emberek között. „Isten szántóföldjének” termése, amelyért ők fáradnak, „Isten épületének” növekedése, amelyen ők dolgoznak. Így minden dicsőség általuk is Istené!

A TŰZ MEGPRÓBÁLJA

1 Kor. 3: 10–15

Az apostolnak megvolt a nyugodt lelkiismerete afelől, hogy ő a korinthusi gyülekezet életében jó alapvetést végzett. Az egyetlen örök fundamentumra, Jézus Krisztusra építette rá ezt a gyülekezetet. S a jó alapvetés már felér a fél sikerrel. Jól venni az irányt az elindulásnál, már annyi, mint megtenni a fél utat. Boldog az, aki elmondhatja, hogy munkáját Krisztusra fundálta!

De az apostolnak megvoltak azért az aggodalmai a korinthusi gyülekezet élete felől. Mert hiszen az alapvetés munkáján kívül más is kell még. S a továbbépítést már mások végezték. Talán kitűnő munkát végeztek ők is. De talán a jó alapokhoz nem is illő silány anyagból, csak szemre mutatós építkezést végeztek. Mert jaj, jó kezdet után is jöhet rossz folytatás!

Egyet biztosan tudott az apostol: Isten ítéletének napján minden szolgálatnak az értéke csalihatatlannul ki fog tűnni. Megsemmisül minden, ami csak felületes látszatra volt értékes és ki fog ragyogni sok igazi érték, amit az emberi tekintet soha nem méltányolt eléggé. Sőt sokszor meg sem kell várni, míg „ama nap” eljön. A tűzpróba már előbb is bekövetkezhetik!

ISTEN TEMPLOMA

1 Kor. 3: 16–23

A keresztyén ember magas rendeltetését hirdeti az apostol olvasóinak. Őket Isten arra választotta ki, hogy az Ő „templomai” legyenek, „Lelke bennük lakozzék”. Ebben az ellene fellázadt bűnös világban Isten hajlékot épít magának, amelyben Ő az Úr, Őt imádják és neki szolgálnak. Nem hiába neveztetnek „szenteknek”, akiknek ez a rendeltetés jutott osztályrészükül! (16–16.)

A keresztyén ember nagy méltóságát emeli ki ebből az apostol. Akik Isten templomává épülnek, azok úgy érezhetik, hogy minden e világon csak ennek az ő épülésüknek az eszköze. Érettük van és érettük történik, hogy bennük Isten céljai beteljesedjenek. „Minden a tietek.” Ha ők Krisztuséi és ezáltal Istenéi lettek, akkor mindennek urai! (21–23.)

Közben persze nem hallgathatja el az apostol a keresztyén ember súlyos felelősségét sem. Akit Isten magának választott ki és hívott el, az nem igazodhatik emberi gondolatokhoz, ha mégoly tetszetősek is. Csak egyetlen „bölcsség” vezetheti, az, amit sokan „bolondságnak” tartanak: az Istené. Isten templomában emberi szó nem vezérkedhetik! (18, 20.)

Ha lábrakap, mint Korinthusban, a bírálgatás szelleme lelki vezetőink ellen, jó megszívlelni, amiket itt Pál apostol mond.

Az Ő híveinek élére Isten maga rendelt vezetőket. „Krisztus szolgálói” ők. Isten maga bízta rájuk „titkait”, hogy azokkal „sáfárkodjanak” a hívek javára. Tehát nem embereknek tartoznak számadással, mert nem azoknak szolgálatában forgolódnak. Isten a gazdájuk. (1.)

Igazában nem is tudja őket senkise jól megbírál-
ni, csak maga Isten. Mert nem az a kérdés: mennyit és milyen sikerrel dolgoznak? Csak a hűségük a fontos. Ezt pedig csak a szíveket vizsgáló Isten veheti számon. Minden olyan ítékezés, amely külső dolgok után indul, avatatlan! (2-4.)

De Isten a maga számadását megtartja szolgálival. Éspedig nem is titkon, hanem úgy, hogy minden napvilágra fog jönni. Ezt az isteni ítéletmondást senki el nem kerülheti. Nem is kell hát elébe-
vágni türelmetlen, illetéktelen emberi ítékezéssel. Reá lehet hagyni minden ítéletet az igazi Bíróra. (5.)

Milyen sokféleképpen vétkezünk az ilyen Isten jogába betolakodó ítékezéssel, azt képzelve, hogy istenes dolgot mívelünk!

Rátapint az apostol a korinthusi hívek életében a „felfuvalkodás” bűnére. Voltaképpen ebből támadt a pártoskodás is. Egy-egy vezéri név körül azért alakultak csoportok, mert ezen a címen ereszhették fölényes bírálgatásukat a többiekre. „Egyikért a másik ellen.” Pedig kiki találhatott volna elég bírálni valót saját dolgában is. Csakhogy éppen ez elől szokott az ember a „felfuvalkodásba” menekülni! (6.)

Ugyanebben egyúttal hálátlanságot is felró az apostol olvasóinak. Úgy viselik magukat, mintha a maguk erején érték volna el, amijük van, és soha nem is szorulnának már senkire nagy önállóságukban. Pedig emlékezhetnének rá: mindenüket „úgy kapták”! Az igazi lelki nagykorúság mindig hálás emlékezetében is tartja: mennyit köszönhet mások fáradozásának. (7–8.)

De azért az apostol nem fordul el keserűséggel a korinthusi gyülekezettől. Hálátlanságukat és minden egyebet, amivel megbántották, Isten rendelkezésként fogadja. Hozzá tartozik az az ő apostoli sorsához! Nem volt fontos a régi világ cirkuszi „látványosságai”, „halálra szántak” sorsa se. Krisztus szolgálatában sem fontos: részesül-e az ember hálában és elismerésben. Csak a szolgálat maga fontos! (9.)

Közönséges szemmel nézve az apostolnak bizony nem volt valami rózsás az élete. Szinte ki sem fogy a bajok és terhek felsorolásából, amelyek ránehezednek. Szakadatlan testi-lelki fáradozásán kívül gyakran éri nélkülözés és ellenséges bánatalom. Még hívei is nehezítik sorsát hálátlan bírálataikkal. Miért nem hagyja abba munkáját?

Nyilván eszeágában sincs elkedvetlenedni. Szívesen vállal és visel minden terhet. Jókedvvel elszenvedi, és imádságos szeretettel viszonzozza a bánatokat is. Elbírja jól azt is, ha megbecsülés helyett megszólás jut osztályrészéül. Nem bánja, ha úgy bánnak vele, mint „világ szemetjével”. Csodálatos erők éltetik és táplálják a lelkét!

Elárulja: mi ennek a titka. Az ő megáldoztatásából másokra áldás és nyereség származik. Az ő szenvedéseiből és fáradozásából egy lelki család él, az ő „szerelmes gyermekei”, akik különben sohasem ismerték volna meg az üdvösség útját. A Krisztus sebeit viseli ő a maga életében, amelyekből jó-tétemény árad másokra.

Krisztusban élni és neki szolgálni nem olcsó dolog. De nyilván nem kell félni tőle. Nem bánja meg, aki vállalja az árát!

Kevés embernek jut osztályrészül, ami Pál apostolnak jutott, hogy lelkiileg „atyja” legyen másoknak s azokat lelki „fiainak” nevezhesse. Az úttörő apostoli szolgálat kiváltsága ez. De ha nem is az a dolgom, hogy általam szülessen meg másokban az új élet, azért a nevelésében, erősítésében, fejlesztésében nekem is lehet részem. Hadd töltssem be mások életében ezt a szerényebb szerepet. (15.)

Nem mindenki teheti meg azt, hogy magát mindenestől példának állítsa oda mások elé. „Legyetek az én követőim!” – ezt csak az mondhatja, aki vezérül rendeltetett. De egyben-másban mégis utat mutathatok másoknak az én életemmel a helyes irányba. S amikor talán nem is gondolnám, figyelik is az útmutatásomat. Bárcsak mindig jó útmutató volnék! (16–17.)

Ritkán adatik meg valakinek, hogy fegyelmező tekintéllyel léphessen fel másokkal szemben. Az apostolnak joga volt, ha kellett, „szelídségnek lelke” helyett „vesszőt” is suhogtatni feddésével. De mindenkinek, aki Krisztus követésében jár, szabad és kell néha keményen nemet mondvá a bűnre, határozottan fellépnie másokkal szemben. Ne legyenek ilyenkor gyáva és megalkuvó! (18–21.)

Krisztus hívei között az előfordulhat, hogy valaki súlyos erkölcsi romlásba esik. De annak nem szabad megtörténnie, hogy a többiek napirendre térjenek efelett. Mély „megkeseredést” kell, hogy keltsen bennük a bűn hatalmának ilyen jelentkezése és nem nyugodhatnak addig, míg közösségüket meg nem tisztítják a rút fekélytől! (1-2.)

Nem egyéni ítélkezésről van szó, amelyben pálcát törnek a bűnös felett, aki magát nála jobbnak érzi. Krisztus híveinek közös ügye kell legyen az ilyen mérték kitisztítása. Nem is emberi erővel, hanem az „egybegyülekezett” hívek között jelen levő „Úr Jézus Krisztus hatalmával” kell megfegyelmezni a közösség megrontóját! (3-4.)

És nem is csak a közösség tisztaságának az érdekeit kell ezzel szolgálni, hanem magának a bűnbe süllyedt testvérnek az üdvösségét is. Ha a Krisztus kegyelmének a működési körén, a hívők közösségén kívül kell egy ideig sínylődnie, az vezetheti őt a megtérésre, megtisztulásra és végső „megtartására”, megmentésére! (5.)

Milyen sokszor válik a bűn cimborájává a mindent elnéző lagymatagság, és mennyi jót tehetne a szent szigorúság!

„Egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja...” A bűn is, ha szó nélkül megtűrik, kiterjeszti maga körül rontó és fertőző hatását. Lassanként átalakítja mindenkinek a gondolkozását és az életét, aki a közelében él. Testi egészségünket, amennyire csak tehetjük, gondosan védjük a fertőző ragályok ellen. A lelkünket még sokkal sűrűbben fenyegeti a veszély!

„Ki kellene e világból mennetek...” Az volna persze a legbiztosabb megoldás. Egyszer majd Isten meg is nyitja előttünk az Ő tiszta, mennyei világát. De most itt kell élnünk, naponként érintkezve mindenféle bűnök fertőzetében leledző embertársaink közt. Nem a mi dolgunk felettük ítélezni. Ezt rá kell hagynunk Istenre. De mennyi veszély vesz körül!

„Vessétek ki a gonoszt magatok közül...” Ha már Istenre kell hagynunk, hogy ítéletével megtisztítsa az egész embervilágot, legalább annak a körnek a tisztaságát őrizzük meg mi, amelyben Krisztus nevében fogtunk össze. Maradjon az ebben a fertőzött világban a lelki tisztaságnak és egészségnek védelmet nyújtó, szent közösség. Húsvéti ház, megtisztítva a kovásztól!

Az apostol idejében a törvényszékben ülők pogányok, „igaztalanok” voltak. Sokszoros szégyen volt, ha Krisztus hívei, a „szentek” önük keresték peres ügyeik eligazítását. (1, 6.) Ma egészen más a helyzet. De van az apostol kemény feddésében ma is érvényes igazság.

Szégyenük a keresztyéneknek, ha egymás közt, talán egészen csekély dolgokban is, nem találják meg az igazságos eligazítást. Hiszen Isten arra rendelte őket, hogy a legnagyobb dolgokban is az ő életük szabja meg a mértéket, amelyhez az egész világ igazodjék! Nekik kellene láthatatlan bírói székbe ülve igazságot hirdetniük. (2-3.)

Szégyenük a keresztyéneknek, ha összeütközés támadván köztük, nem tudják azt a testvéri közösségen belül elintézni. Kellene, hogy adjon elég „bölcs ember” ott, aki segítségükre van, s akinek a döntése előtt készségesen meghajolhatnak! (4-5.)

Főképpen pedig szégyenük a keresztyéneknek már az is, ha csak igazságtétellel oldhatók meg a köztük felmerült sérelmek. Ha igazi szeretetben élének egymással, akkor ki-ki még a maga jogos követeléséről is le tudna mondani, türelemmel megadva a békesség árát. (7-8.)

Óvj meg, Uram, a pereskedés rákfenéjétől!

Azokat a bűnöket, amelyeket az apostol felsorol – legnagyobbbrészt testi bűnök –, az egészséges emberi erkölcsi felfogás is keményen elítéli. Szégyenletességük miatt titokban is szoktak burjánzani. Annál jobb, hogy az apostol rájuk világít az evangéliumi igazság fényével.

Milyen csodálatosan egyesül itt a tiszta szentség a kegyelem örömuzenetével! Átok hangzik el az ilyen bűnök felé egyfelől. Aki bennük leledzik, az ki van zárva az Isten üdvösségének világából! De másfelől megtudjuk: van mód a szabadulásra! Isten hatalma az Úr Jézus által tisztára moshatja a legszennyesebb életet is, megújíthatja a legromlottabbat is, megszentelheti a legmélyebbre süllyedt is! (9–11.)

És milyen világosan kétfelé válnak a testi életnek az ügyei. Vannak olyanok, amelyekre ez áll: „minden szabad”. Egyik fajta étel sem kedvesebb vagy bűnösebb az Isten előtt a másiknál. De vannak olyan dolgok, amelyekkel testünk élesen beleütközik az Isten szent akaratába. Hiszen Krisztus feltámadásából láthatjuk: vannak Istennek dicsőséges céljai a testünkkel is! Uralkodni akar felette is törvényével! (12–14.)

A testünk elválaszthatatlan része egész valónknak – ezt tanítja az apostol. Nem valami ruha csak rajtunk, ami beszennyeződhetik, mert hiszen hamarosan tisztát válthatunk. Aki testét tisztátalan életre odaadja, sajátmagát adta oda ezzel. A lélek nem lebeghet tiszta magasságokban a testi bűnök felett. A testtel együtt rántja le a bűn a maga sarába!

Ezért a Krisztusban való életünk sem csak lelki, hanem egyúttal testi ügy, ezt hangsúlyozza az apostol. Aki „egy lélekké lett az Úrral”, az nem hagyhatja ki ebből a titokzatos frigyből testét sem. A szent titoknak a teste lesz a látható edénye. A Krisztus életéhez tartozó „tag” lesz, a „Szent Lélek temploma” lesz ez a porból való földi és halandó része!

Igy hát Istennek megváltó hatalma a test és lélek egész emberre terjed ki – ezt hirdeti az apostol. A test is, a lélek is egyaránt az Isten tulajdona, a Krisztus vérének drága árán. Mindkettőnek együtt kell az Isten dicsőségét szolgálnia már ebben az életben is. És az eljövendő tökéletesség világában is mindkettőben együtt fog beteljesedni Isten munkája.

A HÁZASSÁG ÁLDÁSA

1 Kor. 7: 1-5

Pál apostol úgy örül a maga házasság nélküli, független élete előnyeinek, hogy kívánná: bárcsak mindenki úgy élvezhetné azokat, mint ő. (1.)

De jól tudja, hogy Isten rendelése a házasság a legtöbb ember számára. Azok az erők, amelyeket Isten a férfi és a nő életébe oltott, hogy egymáshoz vonzódjanak, zavaros és szennyes összevisszaságban kavarnának különben. A romlás mocsrává válnék az egész embervilág házasság nélkül! (2.)

Igy ellenben, az Isten-rendelte mederbe terelve ugyanazokból az erőkből a legbensőbb közösség és a leggazdagabb evilági áldásforrás születik meg. Két ember egészen egymásévá válik a házasság frigyében, úgyhogy mindegyikük csak a másíknak a boldogságában keresi a magáét! (3-4.)

A Sátán persze résen van, hogy megrontsa az Istennek ezt a jó és szent ajándékát is. De az megmarad igaz és drága áldásnak, amíg a házaspár az Isten rendeléséhez tartva magukat, elsősorban lelki közösségüket ápolják s minden egyebet annak rendelnek alá, mint földolagnak. (5.)

De ha a Sátán az Úr, akkor semmi sem jó! Sem a magános, sem a házasi élet!

Megértem az apostol tanításából, hogy „kegyelmi ajándék” a házasságon kívül való magános életforma is, de a házasságban való együttélés is. Az apostol az előbbi ajándékot kapta. Hálás annak a nagy előnyeiért és nem irigyli a házasságban élőket. De jól tudja, hogy Isten azokat is gazdag áldásokban és örömekben részesítette, amelyekért viszont ők lehetnek hálásak. Isten mindenféle helyzetben meg tudja mutatni kegyelmének bőségét!

Megértem ebből azt is, hogy általában „kegyelmi ajándék” az életem külső helyzete. Nemcsak abban mutatja meg Isten hozzám való kegyelmét, hogy a szívemet megújítja, és bensőmben megtölt békességgel és erővel. Abban is az Ő jóságos intézkedését kell látnom, hogy milyen külső körülmények közt ad alkalmat ennek az új életnek a kifejtésére. Kegyelmi ajándék minden evilági feladat és munkakör is.

És megértem azt is, hogy amikor nekem lehet és kell választanom, milyen legyen az evilági életrendem, az Isten „kegyelmi ajándéka” igazít el egyedül. Általános szabály nincs. Minden embernek magának kell meglátnia: mit szánt és mit készített önére Isten? Mert „egyiknek így, másiknak úgy” – sokféleképpen osztogatja Ő az ajándékait!

Hirdeti az apostol az ő Urának, Jézus Krisztusnak nevében a házasság felbonthatatlanságát. Aki engedelmes híve akar lenni az Úrnak, nem bont fel ilyen Isten-rendelte szent köteléket. Legfeljebb áldozata lehet a másik fél hűtlen elfordulásának. De maga nem szökhetik meg élettársa mellől, ha mégoly nehéz küzdelmekkel jár is annak oldalán kitartania. Jó ezt a világos parancsot tudni! (10.)

Hirdeti az apostol a házastársak nagy lelki feladatait is egymással és gyermekeikkel szemben. Ha a másik fél hitetlen pogány is, az sem az elválásra, hanem annál hűségesebb kitartásra lehet csak ok a keresztyén élettárs számára. Isten azért kapcsolta össze életét a másikkal, hogy így azt is bevonja kegyelmének hatásai alá. „Megszentelt” már az is és az egész családi kör is! Nagy ígéret van ebben! (12–14.)

És hirdeti az apostol az Isten kegyelmének nagy erejét is egyben. Ha a másik félnek elhatározásából vagy hibájából felbomlik is a hívő keresztyénnek házasa frigye, akkor sem kell végképp lemondania minden reménységről. Isten a romokból is újjáépíthet még mindent és újra megadhatja a „megbékélés” nagy örömet! A hívő még emberileg reménytelen helyzetekben is bizakodva imádkozhatik és várhat! (11.)

A saját hibáján kívül magánossá vált házaspárnak azt ajánlja az apostol, hogy nyugodtan vállalja ezt a sorsot is.

Ne áltassa magát az ilyen ember azzal, hogy éppen csak az elvesztett és visszaóhajtott körülmények között szolgálhatja az Urat. Hátha hiába jutna vissza a régi helyzetbe és semmilyen lelki eredményt nem tudna elérni, ha visszanyerné is azt? Hiábavaló álmodozás azon sopánkodni: milyen áldásos életet tudnék élni, ha úgy lenne, ahogy én szeretném! (15–16.)

Általában nincs olyan helyzet, amelyben ne lehetne az Urat szolgálni. Ha valakit nem a kedve szerint való sorsba állított és abban hívta el az Ő szolgálatára, az világos jele annak, hogy abban a sorsban akarja is, tudja is az Ő céljaira felhasználni. Van ott bizonyára alkalom és lehetőség bőven arra, hogy az ember Őneki éljen! (17–23.)

És ezért a keresztyén embernek sohasem lehet főgondja az, miként változtathatna külső sorsán. Ám törekedjék a világ szerint is jobb helyzetbe, de első és főgondja az, hogy a meglevő állapotában az Úr legyen. Ne siessen tovább, előbbre, a maga helyéről, hanem előbb „abban maradjon meg az Isten előtt”. Aztán majd Isten megadja a kívánt változást is! (24.)

„Az idő rövidre van szabva.” (29.) Ebből a szempontból nézi az apostol a földi sorsnak dolgait. Úgy érzi: közel van az Úr Jézus Krisztusnak visszajövele, aki ítéletével megsemmisíti ezt az egész földi világot. – Azóta sok évszázad telt el. De ez a kérdés nem az évek számán fordul meg! Mi is úgy érezhetjük: minden pillanatban jöhet a vég és csak rövid átmenet az, ami most van!

Ezért számunkra is irányadó az apostol tanítása: minden földi ügyünk, örömünk és bajunk úgy legyen, mintha nem is volna. (30–31.) A hazafelé tartó utas siet és nem ér rá útközben nagyon belefelejtkezni sem a gyönyörködésbe, sem a panaszkodásba. Tudja, hogy minden állomás hamar elmarad mögötte. Nem adhatjuk oda szívünket ebben a világban semminek a rabságába sem, amikor ott túlvan vár az Úr!

És ezért jó megfogadnunk az apostolnak azt a tanítását is, „jó az embernek úgy maradni”. (26–28.) Nem lehet olyan nagyon fontos az, hogy földi sorsunkat így vagy amúgy alakítsuk, amikor itt minden csak rövid átmenet dolga. Az élet megmentése vagy eljátszása nem azon fordul meg: ki milyen körülményeket teremt itt a maga számára, hanem azon, hogy ki-ki, amiben van, hogyan készül az örök jövőre?

Nyilván igaza van az apostolnak: aki házasságban él, sok olyan gond és kötelesség terhét kell viselnie, amittől mentes a magános ember. És mindez elvonhatja figyelmét az Úr szolgálatától, és megszathatja szíve odaadását. Ezért örült az apostol oly nagyon a maga független, szabad életének. És nem is csak a házasságról áll ez, hanem egyéb földi kapcsolatainkról is. (32–34.)

De az apostol maga is érzi, hogy ez az igazság könnyen félreérthető: „tört vethet” vele olvasóinak, ami pedig nem szándéka. Mert nem azt akarja vele mondani, hogy csak az szolgálhat teljes hűséggel és szent odaadással az Úrnak, akinek az élete evilági hivatás kötelékeivel nincsen másokhoz odakötözve. Súlyos tévedés volna azt hinni, hogy csak az lehet Istené, aki senki másé! (35.)

Csak figyelmeztetni akarta az apostol olvasóit a földi kapcsolatokban és kötelességekben rejlő kísértésekre. Szemébe kell nézni ennek a veszedelemnek és meg kell küzdeni vele, hogy evilági életünk sokféle tekintetei ne „háborítsanak” meg „az Úrhoz való ragaszkodásunkban”. Ha emberek gondját viseljük, tetszését keressük, körülményeit szolgáljuk, azt is az Urért tehetjük! (35.)

Ne csodálkozzam azon, hogy az apostol a hajadonok férjhezmeneteléről úgy szól, mintha az csak apjuk lelkiismeretére tartoznék, nekik maguknak pedig semmi szavuk nem lehet abban. Abban a korban ez volt az élet rendje. Krisztus legnagyobb szolgálói is a maguk korának a gyermekei. És minden kor keresztyéneiben van sok olyan hiba, amelyet ők nem vehetnek észre, csak a későbbi nemzedékek.

Legyek hálás azért, hogy ma már az érdekelt félen magán nyugszik a házasságkötés felelőssége. Nem mások döntenek el felőle, hanem ő maga dönthet. Ha ez a szabadság még ismeretlen volt is az apostol korában, őelőtte maga előtt is, azért ez is annak az Evangéliumnak a gyümölcse, amelyet ő hirdetett. Ahol a népek életét Krisztus ismerete formálta, ott lett az ember szabadabbá!

De együtt arra is kell gondolnom, hogy volt a régi idők felfogásában valami igaz és jó is, ami meg is maradt ott, ahol a szabadságot Krisztus által élvezik, nem pedig Őtőle elszakítva. A felnőtt új nemzedék házasságkötéséhez kell hogy legyen megszívlelendő szava a szülőnek is. A sátántól eltorzított szabadság az, amelyben az ember nem kér mástól tanácsot és nincs tekintettel másnak az érzéire!

Nézeteltérés volt a korinthusi keresztyének között afelől: szabad-e Krisztus hívének pogányok társaságában olyan vendégséghez telepednie, amelyen bálványok előtt megáldozott állat húsát ették?

Pál apostol azoknak ad igazat, akik ebben nem láttak semmilyen nehézséget. Ő is azt mondja: a bálványáldozati hús miben sem különbözik más húseledettől. A bálványisteneknek semmi közük nincs hozzá. Egy Istent ismerünk az Úr Jézus Krisztus által, és minden az Ő hatalmából van és az Ő áldásaként jön. Aki ennek az ismeretnek a világánál éli életét, az szabaddá lett minden babonás félelemtől és felesleges aggodalmaskodástól. (4–6.)

De egyúttal inti is az apostol azokat, akikben megvan ez a világos „ismeret”: ne bízzák el magukat. Nem az ismeretbeli előhaladás teszi a keresztyén életben való igazi növekedést. Pusztán „ismerettel” csak látszat-növekedést ér el a keresztyén ember –, mint a „felfuvakodott” hólyag. Igazi „építő” erő csak a szeretetben van. És előbbre jutott az, aki – ha homályos „ismeretekkel” is – a szeretetben lett gazdag, mint az „ismeret” gögös birtokosai! (1–3.)

Azt kérem Istentől: hadd fejlődhessék bennem egyszerre az ismeret is mind tisztábbá, a szeretet is mind nagyobbá!

Vannak keresztyének, akik „erőtlenek” az ismeret dolgában. Korinthusban is voltak olyanok, akik féltek megenni a bálványáldozati húst, mintha abban valami titkos fertőzés rejlene. Ma is vannak olyanok, akik nem jutottak még el a keresztyén ember szabadságának tudatára és aggódva kérdik: mi szabad, mit nem? A keresztyén életnek fejletlen, gyenge állapota ez, amelyből majd kinőnek.

De amíg benne vannak, veszedelmeket rejt magában ez az „erőtlenesség”. Mert ha valakinek a lelkiismerete nyugtalan afelől: megtehet-e valamit? – ha mégis megteszi, „megfertőztetik a lelkiismerete” azáltal. Ha magában véve nem volt is bűn, amit tett, mégis rossz lelkiismerettel tette és ez nagy lelki kárvallásba döntheti. Ugyanúgy belesodródhatik igazán Isten ellen való bűnökbe is!

Ezért az ilyen „erőtlenekre” különös gonddal kell vigyázniuk az erősebb, előbbrehaladott testvéreknek. A maguk szabadságának tudatában arra is gondolniuk kell: nem „botránkoztatják”-e meg cselekedeteikkel Istennek egy-egy „erőtlen” gyermekét? S amit a maguk jó lelkiismerete szerint nyugodtan megtehetnének, attól is sokszor tartózkodniuk kell az ilyenek kedvéért. Éspedig testvéri készséggel, szívesen!

Arra figyelmeztet itt az apostol, hogy Krisztus híveinek az élete egybe van kötözve egymással. Egyikük sem csak a maga életét éli, hanem hatással van a többiekre is. Példájával ki-ki vonz maga után másokat is. S ha valamit tesz, jó meggondolnia, hogy őt látva, azok is hajlandók lesznek megtenni ugyanazt. Így mentem én is mások után. Sohase felejtsem, hogy hozzám is igazodnak majd mások! (10.)

Rámutat az apostol ennek az egybekötöttségnek a kockázataira. Megtörténhetik, hogy az egyik keresztyén embernek a példája a kárhozat romlásába taszít egy másik lelket. Még akkor is, ha nem járt bűnös úton, csak éppen nem ügyelt a másiknak „erőtlen” lelkiismeretére! Csak magával törődött és nem a másik, nála fejletlenebb lélek érdekeivel is! Rettentő felelősség van rajtam is! (11–12.)

Azt tanítja ezzel az apostol, hogy sok minden ami magában nem volna bűn, bűnné válik a másokra gyakorolt káros hatásai által. Fontos dolog, hogy a keresztyén ember világos tudatában legyen a maga Istentől nyert szabadságának. De ezerszer fontosabb, hogy úgy tudjon élni ezzel a szabadsággal, hogy senkinek ne ártson vele! A szabadsághoz az is hozzátartozik, hogy másokért szabad róla le is mondani! (13.)

Megrontották a korinthusbeli gyülekezet életét olyanok, akik Pálnak az apostoli tekintélyét ásták alá. Ezek ellen védekeznek; van ő is olyan apostol, mint akárki más, és — ha akarná — ugyanolyan joggal róhatna még anyagi terhet is a hívekre, mint a többi apostol. (4-6.)

Arra hivatkozik, hogy ő is látta az Urat. Mert apostoli megbízást csak maga az Úr Jézus Krisztus adhatott. Ha földi élete napjaiban nem is, de később a damaskusi úton volt ilyen találkozása az Úrral neki is! Sokkal szerényebb körben is, mint amilyen a magamé, csak az szolgálhatja Őt, akit Ő maga küld el! (1.)

Arra is rámutat az apostol, hogy munkájának gyümölcse is igazolja őt. Éppen olvasói is az ő szolgálatainak köszönhetik, hogy az Urat megismerték. Nincs is ennél hitelesebb „pecsét” valakinek a munkáján, mintha maga az eredményt adó Isten igazolja őt áldásaival!

Közben pedig világos, hogy nem személyes ügyéért harcol az apostol. Az ellene elhangzott „vádak” nem őt magát sértik. Nem a maga kedvéért védi tekintélyét, hanem az Evangélium igazságáért, amelyet hirdet. Isten óvjon attól, hogy a mások előtt való tekintélyem fontos legyen előttem egyébért, mint Őérettel!

A MUNKÁS BÉRE

1 Kor. 9: 7–10

Először nem is azt a vádat cáfolja az apostol, hogy ő fizettséget fogadott el munkájáért. Magát azt a felfogást igyekszik megdönteni, hogy ha ezt megtette volna, az bűne lenne. Isten akarata az, hogy aki az egész életét az Evangélium szolgálatában éli, az megélhetését is ebből kapja. (8–10.) Ez is munka és megilleti a munkás bére. – Többféle munkához hasonlítja az apostol a magáét. (7.)

Hadiszolgálatban áll. Dicsőséges Király a Krisztus és hódító harc folyik e világban az Ő országának terjedéséért. Nem testi sem a fegyver, sem a győzelem, hanem lelki. De azért nehéz a harc és sokszor veszélyes.

Kertészkedő munkát végez. Életet plántál, hogy abból gyümölcs fakadjon. Titokzatos isteni erők termik meg az eredményt. De kell hozzá sok hűség, fáradságos emberi törődés, gondozás, ápolás is.

És pásztorkodáshoz is hasonló a munkája. Drága nyájért visel felelősséget. Védenie, őriznie kell azt sok baj, veszedelem ellen. Terelgetnie, táplálnia kell. S egyszer, a számadás napján, épségben kell odavezetnie a Gazda elé.

Ilyen munkáért kijár a földi ellenszolgáltatás is! De ilyen munkában boldogság akár önkéntes, ingyen való szolgálattal is résztvenni!

Aki kifogás tárgyává teszi azt, hogy Isten szolgálatában állva valaki ezért megélhetést kap, az valószínűleg hasonlít Pál apostol vádolóihoz.

Az ő vádjuk – megérthetem az apostol szavai-
ból – kicsinyes volt. Elfelejtették, hogy sohasem lehet „megfizetni” senkinek az Evangélium hirdetését. Megbecsülhetetlen lelki szolgálatért csak nagyon kevéske ellenérték minden testi, földi vizsontszolgálat. Hálátlanság, ha valaki azt is sajnálja megadni. (11.)

Nem is volt őszinte az apostol ellenfeleinek a vádja. Őt más mértékkel mérték, mint másokat. Másoknál természetesnek vették azt, amit neki bűnéül róttak fel. Csak ürügy volt ez a vád. Mögötte valami egyéb rejtőzött. Nyíltan be nem vallott indokok szoktak szenteskedő leplek alá bújni így! (12.)

És – a legjobb esetben is – tudatlanságból eredt a vád. Hibáztattak olyasvalamit, amiről pedig, ha utána tudakozódnak, kiderült volna, hogy nyilván Isten akarata szerint való. Isten igéje világosan megmondja, hogy az Evangéliumnak a megélhetés gondjaitól mentes szolgálai lehetnek és kell is, hogy legyenek! (13–14.)

Istennek áldozom oda azt, amit az Ő munkásainak szükségére adok!

Nem azért védte az apostol azt a jogát, hogy munkájáért javadalmat élvezzen, mintha ezzel a joggal élni is akart volna. Csak az igazság kedvéért. Egyébként két keze munkájával igyekezett megkeresni az élethez szükségeseket, s így „ingyen valóvá” tette az Evangéliumot azoknak, akik között szolgált. Ebben mutatta meg szolgálata „önként” való voltát.

Maga az Evangélium hirdetése valóságos kényszer volt számára. Anélkül nem tudott volna élni, hogy azt ne folytassa. Isten minden igazi munkását ilyen ellenállhatatlan belső parancs hajtja. Igazi odaadását nem is abban mutathatja meg az ilyen, hogy elvégzi munkáját, hanem abban, hogy hogyan végzi el.

Ezt a többletet jelentette az apostolnak az, hogy ingyen szolgált mindenkinek. Ez volt az ő „dicsekvése”, vagyis Isten előtt ezt mutatta fel háládatos odaadásának jeléül. És ez volt egyúttal „jutalma” is, vagyis az öröm, hogy ő ezt megteheti Isten szolgálatában, kárpótolja őt minden fáradalomért. Ehhez képest mi lett volna a legdúsabb emberi fizetség is?

Hadd hajtson az Isten iránt való hála és szeretet minden munkámban olyan odaadásra, amit emberek sohasem fizethetnek meg!

Hadd legyen az enyém is az apostol élete célja. „Hogy résztárs legyek az Evangéliumban”, vagyis részem legyen annak szívről szívre való továbbterjedésében. (23.) Hiába volna részem e világon bármilyen más ügynek előbbvitelében, ha az Istennek ez a szent ügye nélkülüm haladna a maga útján. Általam is bizonyára „megnyerhet” és „megtarthat” némelyeket. És ez lesz hamar elmúló, gyarló életnek egyetlen igaz eredménye!

Hadd ragadjon át rám is az apostol buzgó szenvedélye. „Hogy a többséget megnyerjem”, vagyis hogy mennél több ember életének a javára lehessek az Evangélium bizonyágtevője. (19.) Ne érzem be kevesebbel, ha többre is nyílik alkalom. Ne hátráljak meg, ha nehézségekbe ütközöm. Ne mondjak le olyanokról, akik első szóra nem „nyerhetők meg”. Ne lagymatagul végezzem ezt a szolgálatot!

És hadd tanuljam el az apostoltól az igazi szolgálat módját. „Magamat mindeneknek szolgájává tettem.” (19.) Nem az a dolog lényege, hogy én a magam dolgát jól-rosszul elvégezzem s aztán nyugodtan odább álljak. Arról van szó, hogy emberek szükségén segítsék. Ehhez az kell, hogy beleéljem magamat az ő helyzetükbe; az ő nyelvükön kell szólanom. „Mindeneknek mindenné” kell lennem!

Feltárja az apostol az ő belső életének titkát: azt az állandó harcot, amelyet önmagában folytat. „Viaskodik” belsejében és „megsanyargatja” testi emberét. Csak így szolgálhatja apostoli küldetését. Különben „méltatlanná lenne”, alkalmatlanná válnék az Evangélium prédikálására. Hiába szólna a szája, ellentmondana a szavának az élete. S ő nem akar „bizonytalanra futni”. (26–27.)

Ugyanilyen küzdelemre szólítja fel az apostol olvasóit is. Különben ők is úgy járnak, mint a „versenyfutó”, aki hiába futott, a „jutalmat” nem nyerte el. Csak a maga ömberével való állandó tusakodás árán lehet eredményes a keresztyén ember bizonyágtétele. Szájjal könnyű azt elvégezni, de súlya, hatékonysága a szónak nincs ilyen belső küzdelem nélkül. (24.)

Magát is, olvasóit is azzal biztatja az apostol erre a küzdelmes erőfeszítésre, hogy az eredmény majd dúsan megjutalmaz érte mindenkit. „Romolhatatlan koszorú” ínt felénk ezen a versenypályán! Nincs annál dicsőségeesebb kitüntetés, mint ha egyszer majd kitűnik, hogy valóban részünk volt emberi lelkek üdvösségének a munkálásában. Ezért érdemes „viaskodni”! (25.)

Izráel népének az Ótestamentumban olvasható történetei „például” szolgálhatnak az apostol szerint a mi okulásunkra. (6.)

Isten az Ő hatalmának csodálatos megmutatásával szabadította ki ezt a népet az egyiptomi rabságból és táplálta gondoskodásával pusztai vándorlásának napjaiban. Még csodálatosabb az a szabadulás, amelyet a bűn rabságában sínylődőknek a Krisztus által szerzett és az a gondoskodás, amellyel a Krisztusban kiválasztottakat elteti!

Voltaképpen ugyanennek a láthatatlan munkának a külső, látható jelei voltak az Izráellel történt csodák is. Erről beszélt a „tenger és felhő” keresztsége is és ilyen „lelki eledel és ital” ábrázolása volt a pusztában elnyert minden testi gondoskodás is. Ilyen külső jeleket a Krisztus népe is kapott a keresztségben és a szent asztal vendégségében.

De a külső jelekben való részesedés Izráel népében sem volt elegendő. Sokan „elhullottak” a pusztában, noha látszólag ők is részesei voltak Isten kegyelmének. És Isten az Ő látható egyházának megkeresztelt és úrvacsorázó tagjai közül is sokakat ki fog rostálni! Jaj, ha csak külsőleg tartozom a Krisztus népéhez és nem valósággal is!

Voltak kirívó bűnök, amelyek miatt a pusztában vándorló Izráel soraiból sokan „elestek” az Isten ítélete miatt. „Bálványozást” és „paráználkodást” Isten nem tűrhetett meg az Ő népében. Az Ő új-testamentumi egyházának is tisztának kell lennie az ilyen sötét foltoktól. Ha egy ideig titkon maradnak is, előbb-utóbb napfényre jönnek és akkor bűn szemet hunyni felettük! (7–8.)

Voltak Izráel népében alattomosabb bűnök is, amelyek magukra vonták Isten haragját. Istent „kísértő” gondolatok és „zúgolódó” érzések miatt is sokaknak „el kellett veszniük”. S a Krisztus egyházának is rákfenéi az ilyen emberileg nehezebben számonvehető bűnök. Ki-ki magára kell hogy vigyázzon elsősorban, hogy tisztán tartsa a lelkét ilyeneknek rontó mótelyétől! (9–10.)

Pedig Izráel népe csak árnyékos kiábrázolása volt az Isten igazi választott népének, az Ő egyházának. Az előkészületek idejében töltötte be a maga szerepét. Reánk pedig „az időknek vége érkezett el”. Ott csak „példázta” Isten, amit itt, miközünk már teljes valóságában visz véghez. Itt, a mi életünkben annál félelmetesebb igazság az, hogy Ő minden bűnnek ellensége! (11.)

A keresztyén ember örök alázatosságára int az apostol. Bizonyos lehetek az Isten kiválasztó és megtartó kegyelméről, de jaj, ha ez a bizonyosság elbizakodottsággá válik. Állandóan ostromolnak a bűn kísértései és ha nem vigyázok, „elesen”, ha mégoly erősen „állani” látszottam is! Nem magamban, hanem egyedül Krisztusban van az erőm! S mindig újra kérnem kell azt! (20.)

A keresztyén ember örök bizakodásáról is beszél az apostol. A kísértések közt való hányódás hozzátartozik az „emberi” élethez. Isten „hűsége” éppen abban mutatkozik meg, hogy ennyi veszélyben mégis erős kézzel vezeti Ő át a benne bízókat. Ő tudja, milyen erős próbáknak tehet ki. És sohasem hagy magamra. A legválságosabb pillanatban mindig megadja a „kimenekedést”. (13.)

S a keresztyén ember örök kötelességére emlékeztet az apostol. „Kerülni a bálványimádást” – mindig ezt kell szem előtt tartania. Ne legyen megosztva a szíve az egyetlen Isten és valamilyen hazug bálvány között! Minden bűnömnek abban van a gyökere, hogy valami más tolakszik Isten helyébe az életemben és nem egyedül az övé minden imádatom és bizakodásom! (14.)

Vannak külső cselekmények, mondja az apostol, és ilyenek az istentiszteleti szertartások, amelyek sohasem lehetnek csak külsőségek. Ilyenek voltak az ótestamentumi áldozatok is. Testileg hajtották azokat végre, de – hacsak valaki nem játszott szándékosan hazug színjátékot – lelki jelentőségük volt. „Közösséget” teremtettek és fejeztek ki, közösséget mindabban, amit az oltár jelentett. (18.)

Ilyen lelki háttere van mindennekefelett az úrvacsora szertartásának. Aki testileg eszi kenyerét és issza poharát, a Krisztussal van általa közösségben. Ezt az üdvözítő belső közösséget vallja meg külsőképpen, ebben erősödik és ennek újabb bizonysgát nyeri el. Ezért olyan kimondhatatlan drága ajándék. És ezért jár vele olyan szent elkötelezettség is. (16.)

Még egy másik nagy lelki jelentősége is van ennek a szent külső cselekménynek. Akik általa a Krisztussal lépnek mindig újra és mindig mélyebb közösségre, ezúttal egymással való közösségüket is kifejezésre juttatják s abban is megerősödnek. Ami őket elválasztja, elveszti mérgét és hatalmát. „Egy testté” válnak. Megtalálják egymással azt a viszonyt, amelyet másutt hiába keresnének. (17.)

Voltak Korinthusban olyan keresztyének, akik részt szoktak venni pogány vallású szertartások asztali vendégségeiben, ha oda meghívták őket. Úgy vélték: merő külsőség ez. Lelkükben őket nem érinti a pogányokkal való ilyen közösködés. Ők jól tudják, hogy a „bálvány is semmi”, a „bálványáldozat is semmi”. Miért ne vegyenek részt testileg, ha a lelkük úgylis más világban él?

Pál apostol rámutat a dolognak a másik oldalára, amelyről az ilyenek megfeledkeznek. Ezek a bálványáldozati vendégségek közösséget jelentenek! Aki résztvesz bennük, egynek vallja magát a többiekkel, és akarva, nem akarva, eggyé is lesz velük lelkében. A pogányság fertőzött levegőjét szívja be velük együtt és el kell hallgatnia, hogy ő Krisztussal és az övéivel áll közösségben!

Komoly figyelmeztetés ez minden olyan alkalomra, amikor kész volnék külsőképpen elvegyülni olyan társaságban, amely hadilábon áll Krisztussal, az én Urammal! Ne véljem, hogy érintetlenül megőrizhetem a lelkevilágomat! Aki az úrasztalának közösségéhez tartozik, ne telepedjen olyan asztalhoz, ahol nem vallhatja meg az Ővele és az Ő népével való közösségét!

Legyek hálás azért a szent szabadságért, amelyet az apostol hirdet. Ha olvasóit pogányok vendégségére hívják, nem kell aggodalmasan megvizsgálniuk: vajon nem bálványoknak áldozatul levágott állat húásával kínálják-e meg őket? Nyugodtan megehetik az elébük tett ételt, mert Isten ajándéka minden eledel! Istené minden e világon s az Ő kezéből hálásan elvehetem! (25–27.)

De vegyem szívemre azt a kötelességet is, amelyet az apostol fölmutat. Ha olvasóinak ilyen vendégség alkalmából tudtul adják, hogy az eledel éppen azért került az asztalra, mert előbb a bálványisten oltárán volt, akkor másokra való tekintettel ne egyenek belőle. Amit a maga lelkiismerete szerint megtehetne ugyan az ember, azzal másnak a lelkiismeretét megháboríthatja! (28–29.)

Legyen nekem is mindenben az a vezérlő elvem, amelyet az apostol hangsúlyoz. Nemcsak az a kérdés: mit szabad nekem. Ennél még fontosabb az: mivel „használok” és „építek”, vagy mivel ártok és rontok. Csak a mindig magával törődő ember él korlátlanul a maga szabadságával. Aki „azt is keresi, ami a másé”, sokszor inkább megtagadja magát a testvéreiért. (23–24.)

Még egyszer, s mindig újra hirdeti az apostol a Krisztusban hívők nagy szabadságát. Nincsenek alávetve szabályok sokaságának, amelyek szerint életüket be kell rendezniük, hogy az kedves legyen Isten előtt. Csak egyetlen szabály van: legyen az életük Istenben való élet! Akárminek az élvezete után kinyújthatják a kezüket ebben a világban, csak úgy élvezzék, mint Isten ajándékát, „hálaadással”. És akármit megcselekedhetnek, csak azt nézzék meg: Isten dicsőségére fog-e szolgálni? Milyen felszabadulás ez sokféle parancs és tilalom rabságából! És egyben milyen szent törvény! (30–31.)

De ugyanakkor megismétli az apostol a keresztyén ember önkorlátozásáról szóló komoly tanítását is még egyszer. Nagy szabadságunk nem arra való, hogy átadjuk magunkat az élvezetének. Mert nem magunknak élünk, hanem azért, hogy életünk által „sokan megtartassanak”. S ezért sokszor lemondva szabadságunkról, alkalmazkodnunk kell másokhoz, hogy „kedvükben járjunk”. Néha olyanokért, akik Krisztust nem is ismerik, néha az Ő gyülekezetének még fejletlen lelkű tagjaiért, vállalnunk kell a magunk megtartóztatását! (32–33.)

Az apostol megtiltja a korinthusbeli asszonyoknak, hogy az akkor szokásos fejviselet mellőzésével jelenjenek meg a gyülekezetben.

Megértem, hogy az ilyen alárendelt fontosságú kérdésekben is valamilyen illendő rendnek kell uralkodnia a keresztyén közös életben. S amint akkor az apostol elvárta, hogy „az ő rendelkezései megtartásák”, úgy mindig kell lennie vezetőségnek, amely megszabja a megtartandó szabályokat s azoknak mindenki alá kell hogy vesse magát. (1-2.)

Megértem azt is, hogy az ilyen közömbösnek látszó dolgokban is lehet és kell az Isten akaratát keresni. Az apostol is úgy rendelkezik az asszonyok fejviselete felől, hogy Istennek arra az örök rendelkezésre néz, amely férfi és asszony viszonyát megszabja. Örök törvények fényénél kell a legkisebb kérdésekben is keresnem az eligazodást. (3.)

De megértem azt is, hogy az ilyen nem lényeges kérdésekben mindig nagy szava van egy-egy kor múltó viszonyainak és felfogásainak is. Az apostol idejében tisztesség dolga volt az asszonyoknak fedett fejjel járni, a megnyírt fej meg éppen a megbélyegzettséget jelentette. Nem csak örökéletű, változtathatatlan szabályok vannak. De a mára a mai kötelező! (4-6.)

A NEMEK RENDJE

1 Kor. 11: 7–12

Amikor a teremtés történetéből az apostol azt olvassa ki, hogy az asszony a férfi „hatalma” alá van rendelve, ebben az ő korának az életrendje tükröződik, amely szerint a társadalomban, sőt a családban is minden jog a férfiaké volt. De azért ne siessek napirendre térni e felett a szakasz felett.

Az apostol is azt hirdeti, hogy férfi és nő kölcsönösen egymásra van utalva! Tehát egymás megbecsülésében egyiket sem helyezi a másik fölé. Nem lelki, személyi értékbeli különbséget tesz közöttük. Jól tudja és világosan vallja, hogy Isten mindegyiket drága kiegészítésül rendelte a másik mellé. (12.)

De hirdeti az apostol azt, hogy Istentől rendelt és büntetlenül el nem hanyagolható különbség van közöttük. Nagy kárvallás nélkül egyikük sem adhatja fel a maga sajátosságát. Istennek a férfias férfi és nőies nő az akarata és jótetszése! (7–8.)

És ezért joggal hirdeti az apostol a férfiak vezető szerepét az asszonyok fölött. Az emberek egymásközi életében, a társadalomban, még a családban is a férfit állította Isten a küzdelmes első helyre, a nőnek a csendes kísérőtárs szerepét szánta. Vannak kivételes esetek, de ez az örök szabály. (9–10.)

Az asszonyok fejviselete és hajviselete dolgában az apostol nyilván a maga korának a nyelvén szól. Nem örökre érvényes törvény az minden idők keresztyénei számára, amit ő itt a korabeli korinthusiaknak mond. Ilyen alárendelt kérdésekben korok, népek, viszonyok szerint nagyon különbözőképpen alakulhat a keresztyének magatartása. Ma az apostol is másképpen beszélne.

De lényegében ma is ugyanazt mondaná: tartsák magukat a keresztyének az illendőség uralkodó szabályaihoz az ilyen alárendelt kérdésekben. Ezek a szabályok változhatnak, de azért nem megvetendők. Isten azok által is fegyelmezi az embereket és igazgatja az életet. Krisztus híveinek sohasem az a dolguk, hogy kirívó módon szembehelyezkedjenek a környezetük szokásaival!

És az apostol ma is a lelki jó összhang próbáját látná abban, hogy egyesek hogyan tudnak beleilleszkedni a közös rendbe ilyen mellékes kérdések dolgában is. Még ha valaki elavultnak tart is valamilyen szokást, azért nem szabad „versengést”, vagy vitákat és ellentéteket támasztania, mert „az Isten gyülekezeteiben” az nem helyénvaló, hogy kis dolgok megzavarják a nagy egységet! (16.)

Isten azért rendelte, hogy az Ő népe ne egyenként, szétszórva, hanem közösségben éljen, hogy így egymást segítsék az előhaladásban. De néha úgy látszik, hogy jobb volna külön maradniuk, mert „nem haszonnal, hanem kárral gyűlnek egybe”. (17.)

Néha mennél szorosabb az érintkezés a keresztyének közt, csak annál több vita és ellentét támad köztük, mint a pártokra „szakadozott” korinthusi gyülekezetben. Fájdalmas volt az apostolnak látnia, de azóta is hányszor megismétlődött ugyanez! Csak a Sátánnak lehet benne öröme! (18–19.)

Máskor meg csak arra szolgál alkalmul a keresztyének együttléte, hogy a világban amúgy is meglevő nagy különbségeiket éreztessék egymással, amint azt a korinthusiaknak dőzsölőkre és éhezőkre oszló elfajult „úrvacsorai” gyülekezete mutatja. Valóban jobb volna akkor kinek-kinek otthon maradnia! (20–22.)

De mégis megvan a haszna ilyenkor is az egybegyülekezésnek! „Szükség” az ilyen bajoknak napfényre jutnia! Különben rejtve maradna a valóság. Így látszik meg: kiknek kell megváltozniuk lelkületükben. És így válik „nyilvánvalóvá”: kik a „kipróbáltak”, akikből kiindulhat a gyógyulás és tisztulás! (19.)

A SZENT VACSORA TÖRTÉNETE

1 Kor. 11: 23–25

Hogy a korinthusiaknál lábrakapott igaz mivoltából egészen kivetkőzött úrvacsorázási módot orvosolja az apostol, elmondja: miként szerezte az Úr Jézus az Ő szent vacsoráját.

Mindig is jó ezt a történetet mintául magunk előtt látnunk. Különbön könnyen becsúszik az úrvacsorai szokásokba sok olyan dolog, ami végül elborítja annak lényegét. Egyszer már megadta Isten, hogy az Ő egyháza visszatérjen az eredeti egyszerű és tiszta módhoz. Azt meg kell becsülni és őrizni kell.

Azért is jó emlékezetben tartani az úrvacsora szereztetését, hogy a benne foglalt világos parancs feledésbe ne menjen. Nem lehet felesleges szertartás az, amelyet Jézus maga rendelt. S aki engedetlenül elhanyagolja, felmérhetetlen áldásoktól fosztja meg magát. Ő tudja: mire van szükségünk!

És jó mindig újra visszaképzelnünk magunkat az első szent vendégség asztalához, mert csak így lesz igazi az úrvacsorázásunk. Magát Jézust kell magunk előtt látnunk, amint halálának jegyeit nyújtja híveinek. Az igazi úrvacsora az, amelyben Őtőle magától vesszük a kenyeret és a bort. Tőle jövő szent és titokzatos ajándék van benne. El kell mondanunk: „Én az Úrtól vettem...”

HOGY KÉSZÜLJUNK?

1 Kor. 11: 26–29

Az úrvacsorázás helyes külső módja mellett az apostol mindjárt figyelmezteti olvasóit a hozzá megkívánt lelkültre is.

Öntudatosnak kell lennie az Úr asztala vendégének. Értenie kell, hogy mit csinál. Különben babonás szertartássá válik, amit cselekszik. A kenyér és a bor vételével „az Úr halálát kell hirdetnie”. Arról kell bizonyóságot tennie és magában is arra kell gondolnia, hogy a megfeszített Krisztuson kívül nincs, de Őbenne van üdvösség! (26.)

Bűnbánattal kell eltelnie a szent asztalhoz járulónak. Mert „az Úr halála” teljes kegyelmet szerzett a bűnösnek, de csak azzal a feltétellel, ha úgy nyújtja feléje kezét, mint ítéletre érdemes bűnös. A „magunk megpróbálása” tehát elengedhetetlen. Meg kell ismernünk bűneinket, hogy megutálhassuk és terhüket lerakhassuk. (28.)

És háládatosnak kell lennie annak, aki a szent vendégségben résztvesz. Áhítatos örömmel kell elfogadnia a számára Istentől készített ajándékot, a váltság titkát. „Meg kell becsülnie” az Úr testét és véré, amely érte áldoztatott, s ennek az áldozatnak elébe táruló jegyeit és pecsétjeit is. Királyi vendégség ez a hívőnek! (29.)

Az úrvacsorával méltatlanul élve – mondja az apostol – sokféle ítéletet vontak magukra olvasói. Senyvedő, pusztuló életbe hanyatlottak, holott éppen megújulásban részesülhettek volna a szent vendégség által. Megkímélték magukat a maguk komoly megítélésétől, ezért Istennek kellett kegyelem helyett ítéletet éreztetnie velük. Hányszor fordítom én is káromra azt, amiből áldást meríthettem volna! (30–31.)

De Istennek ezek az ítéletei – ezzel biztatja olvasóit az apostol – maguk is kegyelmének a bizonyágai. Általuk is magukra akarja eszméltetni és bűnbánatra akarja készíteni híveit, hogy még idejében visszaforduljanak Őhöz. Nem eltaszítani akarja őket, hanem éppen hívogatni és maga felé terelgetni. Jó az Istennek reámszédő terhét éreznem, ha okot adtam rá! Atyai kéz az akkor is! (32.)

És végül az úrvacsora alkalmával szép rendnek a megtartására inti az apostol olvasóit. Ünnepeyes, szent pillanatokot készített Isten az Ő asztalánál híveinek. Maradjon onnan távol minden rendetlenség! Előkelő földi vendégségbe sem akárhogy gyülekeznek együvé a meghívottak. Hát még az örökkévaló Felség kegyelmi asztalához! És ez az Isten elé való minden odajárulásomra is vonatkozik! (33–34.)

A korinthusi gyülekezet összejövetelein kavargó bőségben nyilvánultak meg a „lelki ajándékok”. Sokan megszólaltak és sokféleképpen. Vigyázni kellett: csakugyan a Szent Lélek az, vagy valamilyen ördögi lélek, aki által szólnak?

Mindkét esetben volt valami rokon vonás: az emberi lélek valamilyen magasabb ihletés alatt állott. A Szent Lélek is magával ragadja az emberi lelket, hogy általa Ő maga nyilatkozzék meg. S a pogány világban is, amint tapasztalatból tudták a korinthusiak, van valamilyen szellemi bűvölettlől való „vitetés”. (1–2.)

De van a két eset között élesen szembeszökő különbség. Csak azt kell megfigyelni: Jézus hogyan szerepel az ilyen lelki megnyilatkozásokban. Ha valaki Ő ellene szól, azt egészen bizonyosan nem Isten Lelke ihleti, hanem tisztátlan hatalom. De aki Őt Úrnak vallja: abból a Szent Lélek szólal meg. (3.)

A mai egészen más viszonyok közt is ugyanez a mérték érvényes. Akár istentiszteleti alkalommal, akár azon kívül szól valaki hozzánk, ha Jézus előtt meghódolni késztet, Isten Lelke ihleti rá; ha Jézustól elfordítani igyekszik, semmi köze nem lehet ilyen isteni ihletéshez és megbízatáshoz!

Így ellenőrizzem: kire hallgatok?

Rávilágítanak az apostol szavai arra, hogy a hívők gyülekezetében Isten az Ő szent hármasságának teljességében él és munkálkodik. „Mindenekben mindent Ő cselekszik”, aki az örökkévaló Atya. De a parancsokat az Ő szent Fia osztogatja, aki vére hullása árán dicsőséges Úr az Ő hívei felett. S bennük minden erő és ajándék az Ő Lelke által van meg és hat egyikükről a másikukra.

Ezért van a hívő gyülekezetnek ebben a titokzatos műhelyében olyan felbonthatatlan egység. Egész életét „egy Lélekből”, „egy Istentől” nyeri. Ez előtt az egység előtt eltűnik minden emberi különbözőség. Sőt még akkor is fennáll ez az egység, ha a felszínen csak emberi viszálykodás és széthúzás látszik. Éppen azért bűn az, mert elrejti a valójában meglevő egységet!

És ez az egység mégis sokféleségben bontja ki gazdagságát. Különböző „kegyelmi ajándékok”, „szolgálatok”, „cselekedetek” vannak a hívők közösségében. Nincs két egyforma tag benne, és nincs köztük kettőnek egyforma szerepe. Éppen különbözőségükben van meg mindegyiknek az értéke. Ne is akarja egyik se utánozni a másikat. De azt se akarja, hogy a másik utánozza őt!

Megcsodálom a Szent Lélek bőségét, amely „ajándékainak” osztogatásában megnyilatkozik. Nagyon sokfélék ezek az „ajándékok”! Öreg hiba volna éppen csak egyféle fajtájukban látni „a Léleknek kijelentését”. Rútul megszegyenítenénk vele az Istennek Lelkét. A hangszereknek egész változatos sokaságát megszólaltatja, hogy külön-különféle hangokon megzendüljön az Ő üzenete! (8-11.)

Megalázkodom a Szent Léleknek szabad felségjoga előtt, amellyel „ajándékait” osztogatja. Senkinek nincs abba beleszólása. Semmilyen szabályhoz nincs kötve. „Mindenkinek, amint akarja” – úgy adja meg, vagy úgy nem adja meg különböző ajándékait. Hiábavaló emberi balgatagság volna válogatni bennük, vagy bárki számára követelményeket szabni: mit kapjon belőlük. (11.)

És jól megjegyzem a Szent Lélek akaratát, amellyel „ajándékait” osztogatja. Mindenkinek csak „haszonra”, vagyis hasznos felhasználásra adja azokat. Nem is az a fontos tehát: ki mit kapott belőlük, hanem az, hogy mit csinál velük? Tündökölni akar-e velük, vagy élvezetét keresi-e bennük? Akkor hiába kapta! A Lélek akaratja az, hogy mások számára áldás fakadjon belőlük! (7.)

Nem is csak arról beszél az apostol, hogy Krisztusnak az Ő híveiben van sok tagból egybeszerkesztett „teste”, hanem azt mondja, hogy maga Krisztus ez a „test”. Ő maga él híveinek közösségében, titokzatosan eggyé válva ővelük. Ő akarja általuk a világban elvégezni munkáját és kifejteni erejét. Ennél szorosabb közösségre nem is léphetne már velük! (12.)

Hogy eltörpül ehhez képest minden emberi különbség, amely különben elválaszthatná egymástól az Ő híveit! Sokféle fajtából való, sokféle rendűrangú emberek. De mit számít ez ahhoz képest, hogy a Szent Lélek valamennyiükben ugyanazt a csodát vitte végbe: részt adott mindnyájuknak a Krisztus életében! Akikkel Ő eggyé lett, azok egymással is egységre jutottak. (13.)

És ennek a titokzatos egységnek megvannak a külső jelei is. Céloz az apostol a szent keresztségre. Akik abban nem hiába részesültek, mind ugyanazzal az étellel vannak beoltva, a Krisztuséval. És céloz az úri szent vacsorára is. Akik egy pohárból isznak, azt vallják meg ezzel, hogy ugyanabból a forrásból táplálkozik az életük. Csak volna mindig igaz valóság e szent jegyek mögött! (13.)

FÉLREHÚZÓDÓ TAGOK

1 Kor. 12: 15–20

A Sátán visszájára igyekszik fordítani az Isten minden rendelkezését. A Léleknek sokféle „ajándéka” arra való volna, hogy ezáltal annál szorosabb összeműködés támadjon a Krisztus testének tagjai között. Ehelyett azonban sokszor az a kísértés támad belőle, hogy meglazuljon a közösség. Amit Isten kapocsnak szánt, abból könnyen lesz válaszfal az egyik hívő és a többiek között.

Megtörténhetik, hogy valaki magárahagyottnak érzi magát azért, mert nem olyan „ajándékban” részesült, mint mások. Azt véli, hogy mivel őt másnak formálta a Lélek keze, azért ő „nem a testből való”. Csak akkor érezné magát otthon a többiek közösségében, ha egyforma volna velük. S ha nem sikerül ugyanolyan „ajándékokat” elnyernie, félrehúzódva kesereg miatta.

Pedig milyen szegényes volna a Krisztus teste, ha abban csak egyforma tagok volnának és mindenki a többieknek mintájára formálódna! Tudta a Szent Lélek, miért adott kinek-kinek olyan „ajándékokat”, amilyeneket adott. És senki se sopánkodjék azon, hogy neki nem adott olyant, mint másoknak. Merjek én is úgy benne élni a hívők közösségében, amilyenek engem formált!

Néha az a kísértés fenyeget, hogy lebecsüljük a nekünk magunknak jutott kegyelmi „ajándékokat”. De máskor meg azzal igyekszik megbontani a Sátán közösségünket, hogy a másik embernek jutott ajándékot vetteti meg velünk. Csak a magunkhoz hasonló lelkekhez húzódunk ilyenkor. Akiket a Lélek másokká formált, azoktól elfordulunk. „Nincs szükségem reád” – gondoljuk róla. (21.)

Pedig sokszor éppen azok által akar az Isten előbbre vinni, akiről azt hinnők, hogy mit sem kaphatunk általuk. Egészen más az Isten rangsora, mint a mienk. Akiket mi „alábbvalóknak” tartanánk, hátha azoknak Ő „nagyobb tisztességet” adott? Nincs a Krisztus testében egyetlen felesleges henye tag sem. És magát csonkítja meg az lélekben, aki válogat a testvéreiben! (22–24.)

Bármilyen különbségek vannak is tehát hívő és hívő között, Isten azért szerkesztette őket egybe „a Krisztus testében”, hogy egymással közös életet éljenek, amelyben együtt örülnek minden jónak és együtt szenvednek minden bajban. Ebből saját magát nem vonhatja ki, sem a másikat nem tagadhatja ki senki sem büntetlenül. A Krisztus tagjai csak az Ő testének egészében élhetnek. (25–27.)

A Krisztus hívei között is szükség van vezetőkre, akik a többiek közül kiemelkedjenek és a többiek összességének javára végezzék el a maguk különféle szolgálatait. Ezért a Szent Lélek gondoskodik is róla, hogy legyenek ilyenek. Sokféle „ajándékai” között osztogat „néhányeknek” ilyen különleges képességeket, amelyek egyúttal megbízásokat is foglalnak magukban a vezetői szolgálatra. (28.)

Az ilyen „ajándékok” nem is mindenkinek jutnak osztályrészül. Elég, ha egyesek elnyerik. Abból mindenkire áldás származik. Nem minták az ilyenek, hogy mindenkinek utánoznia kellene őket. Ne is kíváncsozzék mindenki ugyanolyan „ajándékokra”! Nem lehet a hadseregben mindenki tiszt. És a Krisztus táborában is sok-sok közkatonára van szükség, hogy jól harcolhasson! (29–30.)

De mindenkinek szól az intés, hogy „igyekezzék a hasznosabb ajándékokra”. Arra vágyakoznia kell és azért imádkoznia kell minden hívőnek, hogy a Szent Lélek őt is ruházza fel mennél jobban az Ő „ajándékaival”, hogy mennél áldottabb lehessen az élete mások építésére. Azért, mert nem vezérkedik valaki Krisztus seregében, lehet még kitűnő harcos és részese a győzelemnek! (31.)

Hogy milyen különösebb lelki „ajándékokkal” áldott meg vagy nem áldott meg valakit a Szent Lélek, annál sokkal fontosabb kérdés az – mondja az apostol –, hogy van-e benne szeretet?

Mert szeretet nélkül hiábavaló a legnagyobb lelki „ajándék” is. Hiába van valaki felruházva akármilyen ritka képességgel is, amellyel mások közül kiemelkedhetik – ha szeretetlen ember. Szava szépen zenghet, de élet nem fakad belőle. Tudása tanítómesterré avathatja és hite csodákat művelhet, de senki igazán nem épül általa. Hősies odaadása magas lángot vethet, de hamar kialszik a fénye és semmi sem marad utána. A sokféle szép edényt életető tartalommal csak a szeretet tölti meg.

És ezért a szeretet különösebb lelki „ajándék” nélkül is nagy kincs egymagában. Szebben és hatásabban beszél a legelragadóbb ékes szavaknál. Mélyebb titkok tárulnak fel benne, mint bármilyen „ismeretben”. Nagyobb csodája Istennek minden más csodatételnél. És szerény, észrevétlen szolgálataiban is lehet hősiesebb minden feltűnő nagy cselekedetnél. Azért a hívő ember nyugodtan rábízhatja magát Isten Lelkére: milyen sokat vagy keveset akar adni az Ő „ajándékaiból”, de ebből az egyből, a szeretetből, naponta mindig többet kérjen!

SZERETET TÜKRE

1 Kor. 13: 4-7

Jó a szeretetnek ebben a tükörben megnézni a magam életét. Bizony, ráismerek arcomon sok csúnya foltra. Reám nem illik az a jellemzés, amelyet itt a szeretetről olvasok. Sok-sok adósságot halmoztam a fejemre: nem voltam másokkal szemben mindig olyan önzetlen, türelmes, kedves, megértő és megbecsülő, amilyenné a szeretet tett volna. Isten kegyelme tisztítson meg e foltoktól!

De jó ebben a tükörben szemlélnem mások arcát is. Ismerős vonások jelennek meg előttem. Voltak és vannak olyanok az életemben, akikből szeretet sugárzik felém. Mi volna nélkülük! Mennyit köszönhetek az ő odaadásuknak, elnézésüknek, hűségüknek! Adjak hálát Istennek azért, hogy a szeretet sokak szívében valóság és annak áldásait élvezhetem!

És jó végezetül ebben a tükörben felismernem az én Uramnak, a Jézus Krisztusnak a képét. Amit itt a szeretetről olvasok, az mind Őbenne vált tökéletesen életté. Minden más szeretet is csak egy-egy halovány sugár az Ő teljességének fényéből. És nemcsak az az Ő nagy ajándéka, hogy Ő megmutatta, milyen a szeretet. Ennél még nagyobb az, hogy így szeretett és mindvégig szeret engem is.

A Szentlélek minden „ajándék” csak ideig való. Ebben a földi életünkben ruház fel vele bennünket, hogy betöltsük általa a mi szolgálatunkat. A célhoz elérkezve, lerakjuk majd az út harcaiban használt fegyverzetet. Ott, az örökkévalóságban, a „teljeség” világába érkezünk. Nem lesz már szükségünk azokra a „rész szerint való” ajándékokra, amelyeket ebben a gyarló világban használtunk. (8–10.)

Még az Isten ismerete is, amelyet ebben az életben elnyerünk, csak ilyen átmeneti jellegű ajándék. Ez is csak „rész szerint való” és mi szükségünk lenne rá a „színről színre látás” tökéletes világában? Magunk mögött fogjuk hagyni, mint a felnőtt ember gyermekkori gondolkozásmódját. Drága és szent ajándék, de mennyivel csodálatosabb lesz nála az, ami még ránk vár!

Egyetlen kincs van, amely már ebben a földi életben is az örökkévalóságra szól – a szeretet. Most ez is csak „rész szerint való” ugyan, de magunkkal vihetjük a „teljeség” világába, ahogy a folyó vize beleömlik a tenger véghetetlenségébe. Ami most csak bimbózik gyarló szeretetünkben, az fog egészen kivirágzni az Isten örök színe előtt egykor. Legyen ezért előttem is „legnagyobb a szeretet”! (11–13.)

A „NYELVEKEN SZÓLÁS”

1 Kor. 14: 1–5

A „nyelveken szólás” rejtelmes „ajándékára” világos fényt vetnek az apostol szavai itt. Akik az első idők keresztyénei közül elnyerték ezt az „ajándékot”, elragadtatott lelkükben „Istenhez szólva”, olyan „titkos dolgokról” társalogtak Ővele, amelyekről csak ők maguk tudtak. A szájukból elhangzó hangokat pedig „senki nem értette”, hacsak más valaki „meg nem magyarázta” azokat a többieknek.

Ne furcsáljam ezt a jelenséget, ha az első idők elmúltával eltűnt is a Krisztus egyházának életéből. Az apostol a Lélek „ajándékát” látja ebben is és „szeretné”, ha olvasói „mindnyájan szólnának nyelveken”. Kell is, hogy valami hasonló legyen minden hívő ember életében. Kell, hogy néha úgy eltöltse a szívet az Istennel való közösség, hogy azt ne tudják kifejezni, csak dadogva!

De milyen bölcs az apostol intése: van ennél magasabbrendű „adomány” is és „inkább” arra kell törekedni. Ilyen a „prófétálás”: az Istenről való olyan beszéd, amely érthető módon szól „embereknek”, „épülésre, intésre, vigasztalásra”. A magam boldog lelki elragadtatásaiból még senki másnak nincsen haszna. Pedig Isten azért társalog velem, hogy szavát tovább adjam és segítsek vele másoknak!

A zenekar hangszerei hangicsálhatnak összevisz-sza és abból nem lesz élvezhető zenemű. A tábori kürtös is fújhat jókedvében úgy, hogy senki nem ismer rá semmilyen kürtjelre, s azért nem is sorakozik harcra. Idegen nyelvű emberek is váltig erőlködhetnek, szavaik sokaságával csak „levegőbe beszélnek”, ha nem értik meg egymást. Ilyen volna a keresztyének élete is, ha ki-ki csak a maga, szavakba nem is foglalható élményeivel foglalkoznék. Csak zűrzavar támadna abból, de nem igazi közösség és gyülekezeti élet.

De hála Istennek, van nekik világos szavakkal elmondható bizonyágtételük és hitvallásuk. Azt bárki megértheti és abban egyetértve, egy testté épülhetnek. Isten „kijelentésben, ismeretben, prófétálásban és tanításban” közli velük üzeneteit. Azokat felfoghatják és visszhangozva tovább adhatják egymásnak. Így szavuk szép összhangba olvadhat, az isteni jeladásra megmozdulhatnak csatasoraik és egymással igazi közösségben élhetnek. Csak az épí-ti valóban a Krisztus népét, ami „érthető nyelven” hangzik feléje!

Beletemetkezve a bensőm sejtelmes szent érzéseibe – magamra maradok. Az Isten felém hangzó világos beszédére figyelve – belenövök a hívők egységebe.

„Imádkozom, énekelek, áldást mondok lélekkel...” Ilyesféle történik néha énvelem is. Az egész bensőm egyetlen Isten felé repeső érzéssé válik. Tele van a szívem valamilyen el sem mondható ének muzsikájával. És boldogan árad ki egész lényem a másokra áldást kívánó vágyakozásban. De meglehet, hogy ugyanakkor „az értelmem gyümölcstelen”. Magam sem tudnám megmondani: mi van velem?

„Imádkozni, énekelni, áldást mondani értelemmel...” Ez magasabbrendű dolog és erre kell igyekezni. Öntudatos világosság kell hogy átjárja az érzéseimet. Számot kell, hogy adjak arról és szavakba kell, hogy foglalni tudjam: mivel van úgy tele a szívem. Ha egészen nem tudom is elmondani sohasem, amit éreznem adott Isten, valamit mégis el kell hogy tudjak mondani róla.

Különben hogyan „épül abból más”? Mert nem szabad sohasem elfelejtkezni arról, hogy amit Isten adott, nem a magam élvezetére adta, hanem hogy szolgálatára legyen vele másnak. Csak az „értellemmel” való „imádkozásra, éneklésre és áldásra” tudnak visszhangot adni az én testvéreim és csak amikor így „áment mondanak” rá ők is, akkor épül a lelkek összecsendülése által az Isten „gyülekezete”!

Az apostol megbecsülte a maga életében is az Istennel eltelt léleknek azt az elragadtatott állapotát, amely a „nyelveken szólásban” mutatkozott meg. Dicsekedve ad érte hálát Istennek. Üdítő álmások voltak az ilyen élmények a földi élet sivatagában. A lélek szinte el is felejtkezve erről a világról, már ott érezheti magát ilyenkor az Isten közvetlen közelében. Minden hívőnek vannak ilyen órái! (18.)

De az apostol mégsem becsülte túl az ilyen elragadtatásokat. Tudta, hogy nem ezekben van az ő életének célja és értelme, hanem az ő „tanítói” szolgálatában. Hiszen Isten kiragadhatta volna az Ő megváltottait e világból a mennyei üdvbe! Azért hagyta meg őket itt, hogy mindegyikük betöltse a maga feladatát. És ehhez „értelemmel való beszéd” kell, nem elragadtatás! (19.)

Ebben látja az apostol a keresztyén élet érettségének a bizonyosságát. Mert a bűn dögében meg kell maradniuk „gyermeknek”, de egyébként fel kell nőniük lélekben érettekké. S csak a gyermekes lelkület hajhássza mindig csak a maga szárnyaló élményeit. Az érett lélek szívesebben megmarad a köznapi értelmesség földszintjén, csakhogy elvégezhesse a munkát, amelyet Isten rábízott! (20.)

Az isteni titkokról csak nyögve és dadogva beszélő elragadtatott lélek a hitetlenek szemében csak botránkozás tárgya. Azt mondják rá: beteges „örjöngés”. És az Isten maga is érthetetlen, „idegen nyelveken” beszél néha a hitetlenekhez. A megkegyelmedett szívűekkel szemben az Ő ítélete nyilatkozik meg ebben. De ez csak az Ő joga. Mi emberek, sohasem tudhatjuk: melyik hitetlenből lehet még hívő.

Éppen ezért óvakodnunk kell a hitetlenek ilyen megbotránkoztatásától. S aminek megvan a helye az Isten előtt való magányosságunkban, azt óvakodnunk kell emberek elé vinni. Hátha tanúja valaki, s mit sem ért belőle és csak megütközik rajta! Míg ellenben, ha csak az érthető „prófétálás” szava hangzik el ugyanazok fülehallatára, hátha megragadja őket és megtérnek?

És ha csak egyetlen „hitetlen” is, látva és hallva a Krisztus hívőinek közös életét, megtér szívében, és közéjük áll, mert közöttük megtalálta az élő Isten jelenlétét – ez olyan nagy eredmény és öröm, hogy ezért érdemes mindnyájuknak fegyelmezni a maguk lelki megnyilatkozásait. Hiszen éppen arra való az ő gyülekezeti életük, hogy másokat is meghódítson az Isten előtt való leborulásra!

Az apostol természetesnek tartotta, hogy a keresztyén gyülekezet életében minden tag tevőlegesen résztvesz. Az ő napjaiban még az istentiszteleti összejövetelen is bárki megszólalhatott, hogy hozzájáruljon a többiek építéséhez. A formák változhatnak, de a lényeg ma is érvényes: nem igazi keresztyén gyülekezet az, amelyben a tagok nem tudnak megszólalni bizonyágtételükkel, csak mindig hallgatnak! (26.)

De azért szükségesnek tartotta az apostol, hogy a gyülekezet tagjai beilleszkedjenek megnyilatkozásaikkal a szép rendbe. A sokféle megszólalás nem fajulhat hangzavarrá. Isten nem a versengésnek, a „visszavonásnak”, hanem a rendnek, az összhangnak Istene. Ha ki-ki túl akar tenni szavával a másikon, abból olyan rút összevisszaság lesz, hogy jobb, ha csak egy beszél és a többi hallgat! (31–33.)

És mert nem szólalhat meg mindig mindenki, az apostol a „hallgatást” is csakugyan kötelességévé teszi a gyülekezet tagjainak. Megvan az ideje a megszólalásnak, de sokszor várni kell rá. És aki tud hallgatni és csendben várni, az is éppúgy hozzájárult ezzel a közös épüléshez, mint az, aki megszólalt. Még ha csakugyan van Istentől kapott mondanivalója is! Az alkalmas időt is hadd mutassa meg rá Isten! (28–30.)

Az asszonyokat különösen maguk-fegyelmezésére inti az apostol a gyülekezeti jó rend kedvéért. Szigorú tilalma részben az ő korabeli viszonyokból érthető. Akkor általában illetlenség számba ment a nőknek minden nyilvános szereplése. De mind máig, és amíg csak e földön különbség lesz férfi és nő között, nem az-e a természetes és a helyes, ha a nő inkább az otthon világában hallatja szavát, s a nyilvánosság előtt a férfi beszél?

„Az Úr rendeleteire” építi fel az apostol a gyülekezeti szép rendről adott utasításait. Jézus Krisztus ugyan nem adott szabályokat és utasításokat: miképpen rendezték el hívei az ő közösségük és összejöveteleik ügyeit. De azért beleszól Ő ezekbe az ügyekbe is és irányítani akarja elrendezésüket. Híveinek életében semmi sincsen, amire nézve ne kellene az Ő akaratát tudakozniuk és követniük! (37.)

„Ékesen és jó renddel” kell mindennek történnie a keresztyének közös életében – ebben foglal össze minden utasítást az apostol. Ilyen szent közösséghez nem illik semmi, ami közönséges és ami rendetlen. Csak ünnepélyes, emelkedett formában és gondosan elrendezett módon élhetik életüket, akik Isten dicsőségére akarnak élni és munkálkodni. A drágagyöngyhöz méltó foglalat illik. (40.)

Olvasóinak a halottak feltámadása felől támadt kétségeit akarja eloszlatni az apostol. Abból indul ki evégre, ami nem volt kétséges előttük. És ugyanazon az alapon állva oszlathatom el én is kétségeimet.

Ismernem kell az Evangélium hatalmát. Hittel meg kell ragadnom Istennek abban felém kinyújtott „üd-vözítő” kegyelmét. És ha „bevettem”, továbbra is „állanom” kell benne. Mindvégig állhatatosan „meg kell tartanom”, amit megragadtam, hiszen különben „hiába lettem hívővé”. (1-2.)

Szem előtt kell tartanom, hogy ez az Evangélium a feltámadott Krisztusról szól. Szól a Megfeszített-ről is, de mindig az Ő feltámadásának fényében. Feltámadása az isteni pecsét halálának engesztelő áldozatán. Amit halálával szerzett, azt az élő Krisztus osztogatja híveinek. (3-4.)

És tudatában kell lennem annak, hogy feltámadásának csodája felől annak első tanúbizonyságai által van bizonyosságom. Ő „megjelent” feltámadása után egyeseknek és azokat bízta meg: hirdessék világgá, amit láttak. Az ő beszédüket kell hittel elfogadnom. Általuk szól ma is hozzám Isten. (5-7.)

Ez az Isten felém vetett mentő kötele!

Odasorolja az apostol magát is a feltámadott Krisztusról bizonysgot tevő apostolok közé, mert neki is „megjelent” a Feltámadott.

A „legkisebbnek” nevezi ugyan magát az apostol a többiek között. Azért is utolsónak számítja magát, mert ő az Urat földi életében még nem ismerte, mint a többiek, csak utóbb találkozott szembe vele a damaskusi úton. De nemcsak „idétlen”, utószülött volta miatt alázkodik meg. Hiszen a damaskusi látomás éppen akkor érte őt, amikor dühös hadakozását folytatta az Úr ügye ellen. Úgy érzi: neki többet kellett megbocsátania az Úrnak, mint bárki másnak. (8–9.)

De éppen ezen a „méltatlan” szolgáján mutatta meg az Úr legbőségesebben mi a „kegyelem”. És mély alázatossága ellenére is önérzetesen vallhatja az apostol: ami az apostoli munka terjedelmét és eredményességét illeti, nem áll ő az utolsó sorban, hanem elébe kerül mind a többieknek. Nem magát magasztalja ezzel, hanem a „kegyelmet”, amely általa munkálkodott. Magát vádolva és megalázva, Istent dicsőíti a maga életében. (10.)

Aki méltatlansága fájó szegyenében így alászáll, azt emeli magasra a kegyelem!

A Krisztus feltámadásának tényéhez, amelynek bizonyosságát hangoztatta előbb, odakapcsolja már most az apostol a halottak feltámadásának szent reménységét. A kettő összetartozik, együtt áll vagy esik. Magában véve Krisztus feltámadása értelmetlen volna. Ha igaz ez a tény, akkor azt jelenti, hogy általában át van törve a halál hatalma. Krisztus miérettünk győzte le a halált. (12–13.)

Ha Krisztus halálában és győzelmében nem a mi ügyünk forgott volna kockán és dőlt volna el győzelmesen, akkor mi értelme volna az Őbenne való hitnek? „Hiábavaló” volna akkor figyelni az Ő Evangéliumára és bizalommal megragadni azt, mint a mi üdvösségünk örömhírét. Összeomlanék a keresztyén hit egész épülete! És milyen reménységünk maradna akkor? (14.)

És akkor mindaz, amit Isten nevében hirdetnek e világnak az Ő követői, üres ámitás és félrevezetés volna! Annyi vérrel, könnyel megpecsételt munkájukat csak egy üres tévedésért végezték volna az Evangélium hírnökei! Aki csak egy pillanatra elgondolkozik ezen, mindjárt átlátja a lehetetlenségét. És hálát ad az Istennek azért, hogy mindez csak képtelen feltételezés. (15.)

Az apostol még mindig belenéz és belemutat a nagy sötétségbe: mi lenne, ha a halottak feltámadásával együtt a Krisztus feltámadása is csak csalóka képzelődés volna? (16.)

„Még bűneitekben vagytok.” Csak szétfoszló, rövid álom lett volna akkor az, hogy Isten eltörölte bűneiteket és megszabadított rabságukból. Tovább hurcolnók reménytelenül az átkos terhet, pedig már örültünk annak, hogy örökre legördült a vállunkról. (17.)

„Akik a Krisztusban elaludtak, elvesztek...” Akik Őbenne bízva szent reménységgel hajtották le fejüket, nem haza érkeztek, nem Őhöz távoztak, hanem a rettentő semminek a mélységeibe zuhantak alá. S akik megvigasztalódott szívvel néztek utánuk, szegény, becsapott lelkek! (18.)

„Minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” Jobban jártak akkor azok, akik Krisztusnak hátatfordítva legalább ezt a földi életet igyekeztek kényükre-kedvükre kiélvezni! Igaz, hogy az ilyeneknek nincs semmilyen nagyobb reménységük a jövő felől, de legalább csalódás sem érheti őket! (19.)

Hadd forduljak el e rettentő sötét szakadéktól az igazság fénye felé: Krisztus feltámadott s Ő csak „zsengéje” a többieknek!

A „halottak feltámadását” az Isten terveinek összefüggésébe kell beállítanom, amelyek elejétől mindvégig átfognak mindent.

Halál azért van, mert egész emberi fajtánk elbukott első fejének bűnesetében. A halálban Isten az Ő ítéletét mondja ki: nem ez az emberi élet az, amit Ő akart. És ez alól Ádám egyetlen ivadéka sem kivétel, mind bűnösök vagyunk és mindnyájunknak meg kell halnunk.

Ebbe a megromlott fajtába oltotta be Isten az új életet Krisztusban. Ő az új emberiség Feje. És itt jóra fordul minden: a halál is feloldódik a feltámadás diadalában. És így végül a Krisztus új népében beteljesedik az Isten országa és megdicsőül az Ő hatalma.

De mindez az idők rendjén megy végbe, nem egy csapásra. Először csak egyetlen emberi életben történt meg a feltámadás csodája és győzelme: a Krisztusban. De ebben benne foglaltatik az övéinek feltámadása is és eljön majd a „vég”, amikor ez nyilvánvaló lesz. Addig még látszólag úr a halál.

Ebben a megvilágításban átlátok a rettentő látzaton és már nem félek! A halál felett is győzelmes Krisztus a halálon át is magával visz a dicsőségbe!

Gyarló a mi szemünk ahhoz, hogy a Krisztus végső győzelmének fényébe jól beletekinthesen. De azért nem hiába nézünk bele!

„Mint utolsó ellenség, eltöröltetik a halál”. Amíg az utolsó ellenség is el nem tűnik, addig még áll a harc. Minden győzelem is csak egy-egy állomás a végső, a teljes felé. Nem csudálkozhatom tehát azon, hogy Krisztus hatalma ebben a világban csak részlegesen mutatkozik meg. Ez még a halál uralma alatt élő világ! (26.)

„Ellenségeit mind lábai alá veti...” Egyszer teljes lesz az Ő győzelme és ami most még útjában áll, az mind semmivé lesz az Ő hatalma előtt. Jó, ha már előre ott látom a csúfos végső vereség bélyegét minden ellenséges hatalom – bűn, halál, pokol – homlokán. Nem garázdálkodhatnak örökké! (25.)

„Hogy az Isten legyen minden mindenben.” A Krisztus győzelme az Isten győzelme. A Fiú azért viszi végbe uralmát, hogy a kivívott és beteljesedett „országot” átadja majd az Atyának. Az emberi természet, amelyet felvett, csak eszköz. A cél az, hogy az örökkévaló Isten dicsőüljön meg. (28.)

Jó ezt a végső diadalt előre látnom, amikor néha olyan nehéz a harc!

A feltámadásban való hit nem olyan elméleti dolog, amelynek ne volna az életre nagyon fontos hatása.

Ebben a hitben közösségben érezheti magát a hívő elköltözött szeretteivel. Az első időkben, úgy látszik szokásban volt a „halottakért megkeresztelkedni”, annak jeléül, hogy az ittmaradtak egynek érzik magukat övelük a Krisztusban és várják a velük való találkozást az Ő eljövetelekor, a feltámadásban. Áldott, vigasztaló reménység ez! (29.)

Ebben a hitben boldogan vállalhat a hívő terheket és áldozatokat is, ha Isten szolgálata úgy kívánja tőle. Sok önmegtagadás, aminek különben nem volna értelme, könnyűvé, sőt gyönyörűséggé válik, ha nem csak a halálíg terjedő utat látja maga előtt az ember, hanem a túlán ragyogó fény vezeteti útján. (30–32.)

És ebből a hitből szakadatlan serkentést meríthet a hívő a maga élete megfegyverzésére. Nem engedheti át magát a halálba rohanó világ rontó hatásainak, ha ő el van jegyezve a feltámadásra! Ez a reménység tisztaságra, vigyázásra, hűsége kötelez. Aki szemét rajta tartja a halálon túli jövődön, egyenesebben jár már a világban is. (33–34.)

Jól jegyezzem meg a gabonamag példázatát, ha rámnehezedik a feltámadás titokzatos volta. Valóban titokról van szó!

A gabonamag is kikél, és élete, amely sötét földben csírázott előbb, kibontakozik a napfényben. A Krisztus megváltottainak élete is így folytatódik egy jövődő dicsőségesebb világban. Nem a halál az utolsó szó. Az csak átmeneti állomás. Rajta túl Isten ígéretei szerint feltámadás várja őket és ebben örvendővé bízhatnak!

De nem az elvetett mag jó újra elő a földből. Az megrothad és soha többé nem látható aztán. A Krisztusban megígért feltámadás sem azt jelenti, hogy híveinek élete ebben a földi formájában folytatódik. Ez is „megrothad” a halálban, és úgy kell tőle búcsút venni, hogy soha többé vissza nem nyerjük.

És a gabonamag, ha gondolkozni tudna, akkor sem tudná elgondolni, milyen lesz az élete kikélése után. Ugyanígy megfoghatatlan titok most számunkra a feltámadott élet csodája. Isten, aki olyan sokféle csudálatos „testet” teremtett ebben a világban, abban az eljövendő világban meglepést tartogat még számunkra is!

Ne kérdjem hát: „mi módon...?”

A halálban tűnik ki csak igazán: milyen omlatag, szárandó porsátor ez a mi testünk. De valójában egész életem során tudhatnám.

„Romlandóságáról” beszél az apostol. És valóban, a halál csak befejezi azt a romlást, amely állandóan emészti testemet. Naponkénti küzdelmet folytat benne az élet, hogy fenn tudjon maradni a folytonos bomlás és enyészet ellenére, s végül majd alul marad ebben a harcban. És milyen hirtelenül is elterülhet!

„Gyalázatosságát” is említi az apostol. Csakugyan, ami szépséget mutat a test a Teremtő keze nyomán, milyen hamar hervadó! És csak a felületén tűnik fel. Egészében véve olyan közeli rokona a földi férgeknek, amelyek majd lakmároznak rajta! Csak a balga rövidlátás nem látja ezt!

És „erőtlenységéről” is szól az apostol. Nem olyan rossz szerszám-e csakugyan, amely néha inkább akadályoz, mint segít? Fogytékos erejével, fáradságával, betegségeivel nem bizonyul-e sokszor képtelennek a feladataira? Hajtanám sokszor, hogy vigyen jobban céljaim felé, de nem bírja az iramot.

Milyen más lesz az a „lelki test”, a „romolhatatlan, dicsőséges és erős”, amelybe Isten megígérte, hogy felöltöztet ez után az „érzéki” után!

„Az érzéki az első.” Előbb át kell vonulnunk e bűnbeesett életnek a sivatagán és hordoznunk kell ádami örökségünket, a „földi ember” nyomorúságokkal megvert „testét és vérét”, ezt a „romlandó” tetemet. Ezt az utat sem átugrani, sem megrövidíteni nem lehet. Isten ebben a testi életünkben kezdi el bennünk az Ő újjáteremtő munkáját és rá kell hagynunk, sokára vagy hamar végzi-e be?

„Azután a lelki”! Eljön majd a romolhatatlanságba való felöltöztetésünk. Ahogy viseljük az Ádám „földi ábrázatát”, ugyanolyan bizonyos, hogy viselni fogjuk a Krisztus „mennyei ábrázatát” is: részünk lesz abban a titokzatos életben is, amelyben „örököljük az Isten országát”. Azért dicsőült meg Krisztus, hogy a maga idején vele együtt legyünk mi is az Ő mennyei „romolhatatlanságában”.

„Mindnyájan elváltozunk.” Mindegy, hogy mikor jő el a megígért dicsőséges átalakulás napja. Mindegy, kit talál még ebben az életben, kit már nem. Az övéit életen és halálon át mindig magához veszi a megdicsőült Úr. Nemzedékek jöhetnek és el-tűnhetnek, de az Ő hívei mind együtt lesznek egykor a „romolhatatlanság” fényében. Egy, közös, szent reménység világít mindnyájunk útjára.

Hadd alázzam meg magamat Isten ítélete alatt: a halál tükrében, amelyet el nem kerülhetek, bűnös voltomat tárja szemem elé. „A halál fullánkja a bűn.” El sem tudom képzelni, milyen volna az átmenet ebből a földi életből a másikba, ha nem volnék bűnös. De így, ahogy most rám leselkedik a halál, bűnös voltom miatt félelmetes és riasztó. Ellenséget látok benne és a szívem elszorul tőle. (56.)

De hadd ujjongjak fel az Isten adta győzelem tudatában. „Halál, hol a te fullánkod?” Bűnös vagyok, de Isten a Krisztus által megbocsátott és kegyelmébe fogadott. Ezzel elvette a halál mérgét is. Általa is csak az üdvösség útján jutok előbbre, az örök hazának fényességébe. Megsebezhet, de Isten „a diadalmat nekünk adja”! (55–57.)

És hadd lássak hozzá serényen a rám váró munkához. „Buzgólkodván az Úrnak dologában.” Ha Isten végül még a halál felett is győzelemre segít, hogy ne volna akkor velem addig is, hamar elmúló napjaimban? S akkor tudom, hogy „nem hiábaváló” igyekezet Őt szolgálni. A feltámadás reménységével szívemben „erősen állhatok, mozdíthatatlanul”, ha mégoly nehéz harcok bízattak is rám! (58.)

Azok a „szentek”, akiknek a javára szeretetadó-mányokat gyűjtött az apostol Galáciában is, meg Korinthusban és környékén is, a távoli szentföldi, ínséget látott atyafiak voltak. Országokon és tengereken át kinyúlhat a testvéri segítő kéz. És aki-
ket a Krisztusban való közös hit egy testbe kapcsol, nagy távolságok ellenére is tudnak egymással törődni és ha kell, egymásért áldozatot hozni. (1.)

Nem valami egyszeri felbuzdulásra akarja rábírní az apostol az adakozókat, hanem rendszeres adakozásra. Hétről hétre tegyék félre filléreiket és úgy gyűjtsék össze adományaikat. Így lesznek azok a szeretetben hűséges, kitartó szívüknek bizonyosságai. És így lesz adományuk komoly segítség még az ő tulajdon szegénységük ellenére is. Mert a sok kicsi sokra megy majd! (2.)

Az egybegyűlő pénzt azután nem idegenek útján akarja az apostol eljuttatni a címzettekhez. Az adakozók majd jelölnek ki megbízottakat s azok vigyék el. Talán ő maga is velük mehet majd. Így majd nemcsak anyagi segítség fog útrakelni, hanem a testvéri szeretetnek meleg kiáradása is érezhető lesz. És a pénzbeli segítségnél is sokkal többet ér a bajban az igaz testvéri találkozás és kézfogás. (3-4.)

Készül az apostol személyesen is újra ellátogatni Korinthusba. Tudja, hogy levélbeli intéseinek és tanításain kívül élő szavára is nagy szüksége van ottani híveinek. De eltökélt szándékának és kedves terveinek van egy feltétele: „Ha az Úr engedi”. Nem önálló munkás ő, hanem csak szolga és minden jövőendő lépése is Urának akaratától függ. Így figyeljem én is az onnan felülről való intést! (5–7.)

Egyelőre Efézusban folytatja az apostol a munkásságát. Nem fogy ki a munkából, mert „nagy kapu nyitott meg” ott előtte. De nemcsak a lehetőségek nagyok, hanem „sok az ellenség is”. De ez is csak annál több munkára sarkallja. És aki Isten szolgálatában él, azt mindig is így serkentik a nehézségek is, nemcsak a biztató és ígéretteljes lehetőségek. (8–9.)

Közben pedig mások által tartja fent az apostol a kapcsolatot Korinthus-sal. Timótheus már útban van, talán Apollós is útnak indulhat rövidesen. „Az Úr dolgát cselekszik” az ilyen követek, nem a maguk élvezetét vagy érdekeit szolgálva jönnek-mennek. Vajha ilyen jelentősége volna az én látogatásaimnak, az emberek közti jövéssemnek és menésemnek és velük való találkozásaimnak is! (10–12.)

Krisztus híveinek önálló lelki életet kell élniük. Kaphatnak segítséget pásztori intelmekből és testvéri buzdításból. De végül is azon múlik minden: milyen éberséggel és komoly elszántsággal vívja meg ki-kí a maga harcát. Az apostol is, miután levele megírásával megtette a korinthusiakért, amit tehetett, azzal végzi, hogy most már ők maguk „vigyázzanak” és „legyenek erősek”. (13.)

Krisztus híveinek ugyanakkor fegyelmezett táborot kell alkotniuk. Támasztott Isten köztük olyanokat, akik az egész közösség „szolgálatára adták magukat”. Az ilyenek vezetésének alá kell rendelniük magukat. Így inti az apostol is a korinthusiakat, hogy „engedelmeskedjenek” Stefanásnak és a többieknek, akik értük „szolgálnak” és „fáradnak”. Így engedelmeskedhetnek csak Istennek is. (15–16.)

És Krisztus híveinek az önálló élete egyébként is elválaszthatatlanul egybe van kötözve egymással. Ki-kí csak azáltal épülhet, hogy mások épülését szolgálja. És minden jó szolgálat áldásai visszahárulnak arra, aki végezte. Ez tűnik ki az apostol megálapításából is: Stefanás és társai nagy örömet és „megnyugvást” hoztak számára, de ugyanolyan áldást visznek vissza is azokhoz, akik őket elküldték. (17–18.)

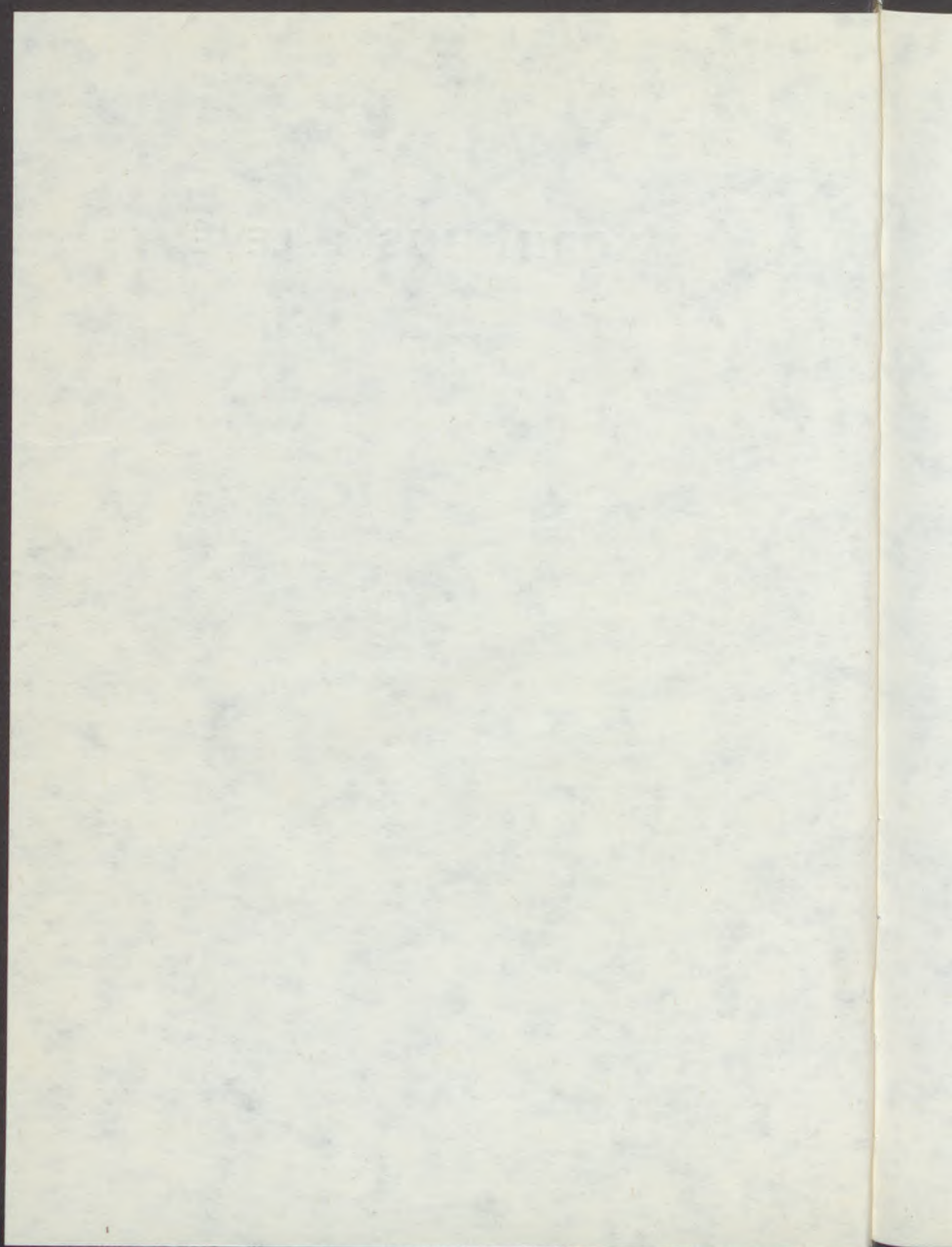
Az apostol utolsó szavaiból, amelyekkel levelét zárja, megtudok néhány érdekes dolgot a legelső idők keresztyén egyházi életéről.

Voltak házi gyülekezeteik. Említi az apostol az efézusi gyülekezeten belül az Akvila és Priscilla „házánál levő gyülekezeteket”. Szerény otthonukat is templommá szentelték azzal, hogy szívesen láttak ott velük együtt Istent dicsőítő és lélekben épülni akaró vendégeket. Az ilyen közösségek nem bontják meg a gyülekezet egységét, csak gazdagítják és elmélyítik azt! (19.)

Volt testvéri összetartozásuknak egy meghitt jele. Említi az apostol, hogy „szent csókkal” szokták egymást üdvözölni, mintha egy családnak a tagjai volnának. Ez természetesen el kellett, hogy múljék, amikor gyülekezeteik népesebbekké váltak. De a külső formaságok megváltozásával nem kellett eltűnnie a testvéri, bensőséges összetartozásnak is! (20.)

És volt egy titkos jelszavuk is, amelynek uralma alatt éltek. Az apostol úgy említi, arám nyelven, ahogy a szentföldi első gyülekezetek közt kialakult és onnan elterjedt: „Maran atha!” Azt jelenti: „Eljön az Úr!” Életük az Úr eljövételére való felkészülésében állott és erőt az Ő várásából merítettek. Ezért szolgálhatnak ma is példaképeinkül! (22.)

KORINTHUSI 2. LEVÉL

Az apostol testvéri köszöntése, amellyel a Korinthusban és környékén lakó atyafiakat felkeresi csak egyik példája annak: mint árad az áldás egyik ember életéből a többiekére. Csak fokozati a különbség: az apostol nagyon sokaknak szolgált és szolgál máig is az ő Isten-szabta szerepének betöltésével, én talán nagyon keveseknek szolgálhatok. De „kegyelem és békesség” sugározzék az én életemből is! (1–2.)

Ehhez az kell, hogy Isten áldásaival megteljesedjék a lelkem. Az apostol is bőségesen megismerte Istent, mint „az irgalmasságnak Atyját és minden vigasztalásnak Istenét”. Ugyanilyen áldásokban gazdag Istennek ismerhetem meg én is Őt. Még „nyomorúságok” idején is, sőt akkor leginkább! Gyengeségemben, bajaimban mindig irgalmas Istenemnek tapasztalhatom Őt. (3.)

De aztán át kell éreznem: nem a magam könnyebbségére és élvezetére részeltet Isten irgalma az Ő áldásaiban, hanem azért, hogy legyen mit hirdetnem, legyen mit adnom másoknak. Mert sokan vannak, akik hasonló „nyomorúságok” terhei alatt görnyednek és „megvigasztalásra” várnak! Valóban „áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja”, hogy így az Ő „irgalmasságának” a követévé avat! Mit kívánhatnék ennél nagyobbbat?

Krisztus szolgálatában el kell készülnöm szenvedésekre is. Előre tudhatom: a kereszthordozás útján jár Ő előttem, s ezt tudva, kell követnem. Ne lepjen meg, ha az Ő szolgálainak olykor „bőségesen” kijut a részük „a Krisztus szenvedéseiből”. Ne keressem a Krisztusért való bántalmaztatást és szenvedést. De ha magától is elkövetkezik, tartsam természetesnek. Azzal is a Krisztussal való közösségem lesz teljesebbé!

Nem is kell attól félnem, hogy ártalmamra válhatnának az ilyen „szenvedések”. Bízhatom abban, hogy amilyen a rám mért kereszt fájdalom, mindig ugyanolyan „bőséges a vigasztalásom a Krisztus által”. Nem lehet nagyobb a teher, mint amilyen az erő, amelyet Ő ad hozzá. A mérleget mindig egyensúlyban tartja az, hogy Ő velem van és egyre többet adhat az Ő kifogyhatatlan erőforrásaiból!

És közben fölemelhet az a tudat, hogy amit Isten velem cselekszik, az is mindig mások „vigasztalása és üdvössége” érdekében történik. Akár le-sújt és összetör, akár meggyógyít és fölemel, minden arra való, hogy tapasztalásaim birtokában annál jobban segítségére lehessek a segítségemre szorulóknak. Kiképző iskolában vagyok, s annak gyönyörűsége és gyötrelmes leckéit majd jól felhasználhatom a rám bízott munkában!

A reászakadt nagy veszedelemben – nem tudjuk: mi volt az? – az apostol már-már lemondott arról, hogy életben maradhat. Most visszatekintve, jól látja: arra való volt ez az „ereje felett való megterheltetés”, hogy megtanuljon „ne önmagában bízni”. Tudja Isten, miért juttat néha olyan kétségbeejtő helyzetekbe, amelyekben már semmilyen emberi erő nem segíthet, csak Ő tehet még valamilyen csodát a mi szabadításunkra! (8–9.)

A veszedelem mégis elmúlt, s az apostol ezt olyan csodának tekinti, mintha a halálból támadt volna újra életre. Valóban, Istennek minden „szabadító” segítsége ilyen „halálból való feltámasztás”. Jó úgy látnunk, hogy a mi erőnk mindig ott van a végső határnál és csak az onnan túlról jövő erő segíthet rajtunk, amely előtt nincs lehetetlenség! Csodák sorozata az egész életünk, el a végső feltámadásig! (10.)

De azt is jól látja az apostol, hogy Isten csodálatos „szabadításában” embereknek is volt részük. Az ő hívei imádkoztak érte és ezt az imádságot hallgatta meg Isten. Így lett az ő életbenmaradása nemcsak az ő számára ajándék, hanem sokak számára hálaadásnak oka. Sohasem tudhatjuk: hogy szövögeti Isten egymásért való könyörgésünk titokzatos szálaiból azoknak sorsát, akikért imádkozunk! (11.)

Azzal „dicsekszik” az apostol jó lelkiismerettel, hogy ő „isteni őszinteséggel és tisztasággal” végezte munkáját. Ismerte ő is azt a kísértést, hogy „emberi bölcsességgel”, a maga gondolataival és szándékaival elegyítse szolgálatát. De ébren őrködött és legyőzte a kísértést. Nem akart más lenni, mint Urának követé és szolgája, aki magában véve semmi. Ebben a tudatban élni megér minden erőfeszítést! (12–13.)

Ezért tudhatta az apostol bizvást, hogy „az ő dicsekvése lesz az Úr Jézus napján” az a gyülekezet, amelyhez sorait intézi. Rámutat majd a számadás napján: nem hiába dolgozott, hanem Isten kegyelméből gyümölcs termett szolgálatából. Az „őszinteséggel és tisztasággal” végzett munka nem is lehet hiábavaló sohasem. Ad az Isten az ilyen munkásainak, amivel hálásan „dicsekedhetnek” Ő előttel (14.)

Sőt abban is bizakodik az apostol, hogy „ő is dicsekvése” az ő olvasóinak. Vagyis: ők is hálásak azért, amit őtől kaptak és tanultak és az Isten előtt így emlegetik is az ő nevét. Nem csak a hiúság készíthet arra, hogy mások életében fontos szerepet játsszam. Van annak szent és Isten kedve szerinti formája is, ha örülök annak, hogy mások hálásan örvendenek az én szolgálataimnak! (14.)

Jól ismerem az emberi életben mutatkozó sok állhatatlanságot. Sokszor nehéz különbséget tenni az emberek szavában az „igen, igen” és a „nem, nem” között. Ki tudja: ígéreteik milyen komolyak, terveik hogyan fognak még megváltozni, adott szavukban mennyire lehet bízni? Nem csoda, ha az apostol élénken igyekszik magáról elhárítani ennek a megbízhatatlanságnak a látszatát. Elég sok van belőle! (15–17.)

Krisztus szolgálatában ilyen „könnyelmű”, „test szerint való akarásnak”, amelyből végül is nem lesz semmi, nincsen helye. Az Ő közelében nem hangozhatik el olyan „igen”, amelyik „nem” is lehet, hanem megfontolttá és megbízhatóvá válik az emberi szándék. Ha az apostol megváltoztatta útiterveit, annak nagyon komoly oka volt. Jó volna, ha így bízhatnám másokban és mások is énbennem! (18.)

Az teszi ilyen szilárdná, megbízhatóvá Krisztus híveit és szolgálait, hogy az alap, amelyen állanak, maga az örök szilárdság és megbízhatóság: Krisztus! Őbenne maga Isten mutatta meg ígéreteit megtartó, kétféleképpen sohasem érthető hűségét, amelyre az ember feltétlenül és mindig számíthat. És mennél jobban ráépíti az ember az életét erre a kőszálra, annál kevesebb lesz az ingadozás életében! (19–20.)

Pál apostol nagyon biztos a maga dolgában. Úgy érzi, nem is lehet határozatlanság azoknak az életében, akik a Krisztuséi. Általa az Isten olyan félreérthetetlenül szólott, hogy ennek határozottsága rányomja bélyegét a híveire is. Ő Istennek felkentje. Ő általa Isten a hívőket is „megerősíti és megkeni”. A Lélek ajándéka végső bizonyosságot adó pecsét a szívükben. Nem illik hát hozzájuk tétovázás, kétségeskedés! (21–22.)

De azért távol áll Pál apostoltól minden erőszakosság. Ő a maga bizonyosságából nem akar mások fölött zsarnokoskodást csinálni. „Uralkodás” helyett, amely ellen csak lázonganának, „munkatársuk” akar lenni, akit örömmel fogadhatnak. Azért változtatta meg útitervét is, mert ki akarta várni, amíg ilyen „kíméletes” munkára alkalmas lesz a helyzet. Lehet-e másképp is jó munkát végezni? (23–24.)

Ennek a két vonásnak a párosulását kell megcsodálnom Pál apostolban. Mert rendesen úgy van, hogy az erős, biztos határozottság másokkal szemben türelmetlenné, követelődzővé teszi az embert. És viszont azok szoktak a kedves, tapintatos, megértő emberek lenni, akikben nincs szilárd bizonyosságnak tartó gerince magukban sem. Íme, Krisztus által lehet az ember egyszerre erős és szelíd, határozott és gyöngéd!

Az apostolnak és korinthusi híveinek egymással való érintkezésébe sok szomorúság is vegyült. A közöttük fellépő bűnökkel bizony nagyon megszorították az ottani hívek az apostolnak érettük aggódó szívét. S ezért viszont ő is kénytelen volt úgy beleszólni a dolgaikba, hogy attól meg nekik kellett megszorodniuk, ha szívükre vették. Nem is igazi szeretet az, amely mindig csak kedves örömket keres és kerüli a fájdalmakat!

De igazában az öröm adta meg az ízét és színét annak a közösségnek, amely egybefűzte az apostolt és a korinthusiakat. A szomorúságok csak átmeneti zavarok lehettek. A cél és a reménység mindig az volt, hogy a bajok jóra fordultával örömet találhat bennük az apostol és örömet vihet közéjük maga is. A szeretet közössége édes vizeknek bő forrása, ha olykor hullanak is bele keserű cseppek.

Éppen azért, hogy az öröm felülkerekedhessék a köztük meglevő közösségben, kellett az apostolnak néha szomorúságokat vállalnia a korinthusiakkal való foglalkozásban. „Sok könnyhullatással” írva hozzájuk fájdalmas feddéseit, mutathatta meg irántuk való szeretetét. S ennek eredménye lehetett végül is egymásnak való örvendezésük. A szeretet örömének ez az ára: szomorúságok közt kell megharcolni érte!

Nagy szomorúságot szerzett az apostolnak az a vétkes gyülekezeti tag, akinek élete szégyenfoltot ejtett a korinthusi gyülekezeten s akinek a szigorú fegyelmezés alá vonását kellett azért követelnie az apostolnak. De ő ezt nem tekinti a maga személyes bántalmának. Neki csak az általános szomorúságból jutott ki a maga része. A szeretet is lehet kemény, ha kell, de sohasem egyéni sérelem miatt, hanem másokért. (5.)

Ha már megtörtént a vétkes megfegyelmezése, az apostol ezzel lezártnak tekinti az ügyet. Ő már újabb megszügyenítéssel nem akarja tetézní a büntetést, ha majd odamegy. Újabb és újabb felemlgetése a bűnnek és megisméltése a rá lesújtó feddésnek csak lelki károkat okozna. A szeretet pedig akkor is, ha szigorúságot tanúsít, segíteni akar, ezért tudja: mikor „elég” már abból! (6.)

Sőt, ha a vétkes elnyerte már megfegyelmezését és bűnbánattal elfogadta azt, a szeretetnek annál nagyobb melegét kell rásugározatni az apostol szerint. A Sátán résen van a maga csalárd „szándékaival”. És ő arat diadalt, ha a szentség és tisztaság címén engesztelhetetlenség lopózik Krisztus híveinek lelkébe! Az igazi szeretet át tud csapni, ha itt az ideje, a szigorúságból a teljes megbocsátásba. (7–11.)

Utazásának, mely őt most Korinthus felé viszi, minden élményét abban foglalja össze az apostol, hogy őt Krisztus „mindenkor diadalra vezette”. Amerre járt, az Krisztus diadalmenete volt. S ő a maga bizonyágtételével mintegy a tömjénillatot terjesztette a győzelmes király előtt. Azt szeretném, hogy az én életútam is véges-végig a láthatatlanul velem járó Krisztusnak ilyen szolgálata lenne. Az Ő útja diadalút. (12–14.)

Nem azt jelenti ez persze, hogy amerre az apostol járt, mindenki csatlakozik örömmel a diadalmenethez! Vannak, akiknek az nem öröm! A Krisztus ismeretének terjedő illata egyeseknek „életet” jelent ugyan, de azoknak, akik elzárják előle lelküket „halált”. De így is, úgy is, hadd találkozzanak emberek Krisztussal általam is. (15–16.)

Jól tudja az apostol, hogy az ő útközben végzett szolgálatának nem azért volt ilyen jelentősége, mintha őbenne volna valamilyen kiválóság. Neki csak az volt a szerepe, hogy „Isten előtt” érezze magát, „tisztán”, „meghamisítás” nélkül szólja azt, amit Isten akar általa mondani. Istennek ez a szava maga szerzett aztán diadalt magának! Így lehetek én is „Krisztusnak jó illatja”. (16–17.)

Nincs szüksége az apostolnak semmilyen „ajánló levélre”, amely szavainak nagyobb súlyt adjon. (1.)

A szívében hordta ő ajánlólevelét. Tudhatták a korinthusiak, hogy oda kitörölhetetlenül be van írva az ő nevük. Szüntelen való rájukgondolásával, érettük való hűséges imádságaival ott hordozza képek az apostol mindig, bármerre jár is. Ne akarjak soha tekintélyként fellépni emberek előtt, ha nem tudom ilyen szeretettel szívemben hordozni őket! (2.)

Az apostol mellett szóló világos bizonyítvány volt maga a korinthusi gyülekezet is. Az ő életük tényeire hivatkozhatott: joga van ahhoz, hogy őket vezesse, mert hiszen amire eddig eljutottak, azt is az ő vezetésének köszönhették. Akinek szolgálatából már fakadtak áldások, az kívánhatja, hogy szavát megfogadják. Aki előbb már adott, az követelhet! (3.)

Végső igazolása azonban Istenben volt az apostolnak. Nem ajánlgatja ő a korinthusiaknak magát úgy, mintha ő mások fölé kimagasló ember volna, aki előtt ezért kellene meghajolniuk. „Istentől van” egyedül az ő „alkalmatos volta”. Most is az a „bizodalma”: Isten fogja a szavát foganatoszá tenni. Az ilyen alázatos eszközei által szerez Isten érvényt az Ő akaratának! (4–5.)

A maga szolgálatának dicsőségét hangoztatja az apostol. Ő az Isten „új szövetségét” hirdetheti az emberek közt!

A régi szövetség a „betűé” volt. Isten az Ő akaratát „kövekbe vésett” parancsolatokban közölte annak idején. Kívülről szegezte neki az embernek az Ő szent törvényét. De most „betűi” helyett a „Lélek” által akar uralkodni. Belülről alakítja az emberek gondolatait és hajlítja, vezeti akaratukat az engedelmességre.

A régi szövetség „betűje” csak „halált” szerzett. A szemébe meredő törvényből csak azt érthette meg az ember, hogy ő annak nem tud megfelelni. Csak „kárhoztatást” olvashatott ki belőle bűnei miatt. De a Lélek „megelevenít”! Bűnbocsánatot és új életet hoz! A reménytelen tehetetlenség helyébe a győzelem reménye lép!

A régi szövetség egész rendje ezért csak „elmúló” volt. Csak egy ideig volt rá szükség, hogy előkészítse az embert az új szövetségre. Azért „ölt”, hogy az összetört, megalázott ember menekülhessen a kegyelem kitárt karjaiba. De ha ezt Isten egyszer Krisztusban felkínálta, akkor annak új rendje már „megmarad” örökre!

Isten szentsége dicsőségesen fénylett a régi szövetségben. De az újban az Ő irgalmassága is tűndöklök! Jó ebben élni, ezt szolgálni!

Az Ótestamentumban, ha csak magában nézzük, lepel takarja még az Isten dicsőségét. Mint a Mózes arcán ennek a dicsőségnek a visszfényét. Csak aki eljut a Krisztus ismeretére, érti meg igazán: milyen felségesen és gazdagon szól az Ótestamentumban is Isten élő Igéje. A „lepel” akkor „lehull” és ugyanannak az Istennek a dicsősége előragyog onnan is, akit az Ő Fia jelentett meg nekünk. (12-16.)

Enélkül az Ótestamentumból csak a Törvény szavát értjük meg. S annak uralma alatt élni rab-szolgaság. Isten parancsolatainak ostora suhog csak felettünk s mi vétkeink vádoló tudatában reszketve váránk a megérdemelt büntetést. De Krisztustól elnyerve a Lélek ajándékát, szabadokká leszünk. Lelke által Ő magát adja nekünk. És Ővele az Isten kegyelmét nyertük el! (17.)

Igy most már nem is csak szemlélői lehetünk az Isten „lepel” nélkül ránsugárzó dicsőségének, hanem annak fényében „elváltozunk”. „Fedetlen orcával” feltekintve „az Úr dicsőségére”, az átformálja hatásainak kitett lelkünket. Az Ő vonásai ütözköznek ki lassanként a mi arcunkon, s egészen hasonlatosak leszünk Őhöz. Amit Isten hiába követelt tőlünk, azt ajándékol adja most! (18.)

„Nem csüggedünk...” Szolgálatának dicsősége és szépsége nagy bátorsággal töltötte el az apostol lelkét. Nehéz szolgálat volt. Kívülről úgy látszhatott: nem is érdemes talán annyi áldozat árán folytatni. De őbenne nincs tétovázás és kedvetlenkedés. Olyan ügyet, amilyent ő szolgál, úgy érzi: csak teljes lendülettel szabad szolgálni. Ha félszívvel és ímmel-ámmal szolgálok Krisztusnak, nem annak jelle-e, hogy nem is ismerem Őt? (1.)

„Nem járunk ravaszságban...” Az az igazság, „az Isten Igéje”, amelyet az apostol szolgált – azt vallja – nem szorul ügyeskedésre és különböző fogásokra. „Takargatás” nélkül, teljes nyíltsággal lehet odaállani vele az emberek elé. A „nyilvánvaló igazság” maga beszél önmagáért, ha az emberek „lelkiismerete” elé feltárják. Miért kertelgessek, ha egyszerűen, nyíltan vallást tenni a legjobb? (2.)

„Ha mégis leplezett a mi Evangéliumunk...” Jól tudja az apostol azt is, hogy sok ember előtt hiába tárja fel a rábízott igazságot, mégsem tudják elfogadni. „Megvakított” emberek. Ha ragyog is előttük „az Evangélium világossága”, a Sátán hályogot von a szemükre. Ilyenekkel nekem is lehet dolgom. Csak egyet tehetek akkor: könyöröghetek érettük, hogy Isten nyissa meg szemüket még idejében! (3-4.)

Magának csak a „szolga” szerepét szánva, egész életét az Úr Jézus Krisztus hirdetésére tette fel az apostol. Vele van eltelve a szíve. Az Ő „prédikálásában” éli ki minden vágyát és törekvését. Ehhez képest milyen nyomorúságos és silány az olyan ember élete, aki sajátmagával van eltelve és mindenkit azzal untat, hogy „magát prédikálja”! Isten óvjon meg engem az ilyen megüresedéstől! (5.)

Az apostol lelkét eltöltő szenvedély titka az volt, hogy olyan csodálatos ajándékot nyert Jézus Krisztusban. Az Ő arcán kivilágosodott számára az Isten ismerete! Olyan csoda volt ez az ő életében, mint amikor a világ teremtésekor kiragyogott a diadalmas világosság és elűzte az őséjszaka sötétségét. S ugyanez a nagy ajándék az enyém is lehet és áldásainak a hírnökévé avathat! (6.)

Ehhez az életét betöltő „kincshez” képest minden egyéb alárendelt jelentőségű volt az apostol számára. Egész élete csak „edénye” volt ennek s ha törékeny, igénytelen „cserépedény”, annál jobb! Annál fényesebben kitündöklük belőle a benne dolgozó „erőnek nagy volta”. Nem őt csodálják majd az emberek, hanem az ő Krisztusát! Nem ennek a fordítottja-e éppen az, ahogy sokszor én nézem életemet? (7.)

Bőséges emlékei vannak az apostolnak a Krisztus szolgálatában elszenvedett bántalmakról és viszontagságokról. És a reázáporozó szenvedések nem peregtek le róla, mint valami érzéketlen kötuskóról. Fájó emléküek még jó sok idő múltán is felsajdul benne. De nem panaszkodva emlegeti őket. „Jézus halálát hordozta testében”, amikor szenvednie kellett az Ő ügyéért. Hogy szolgálhatná Őt az, aki kíméli magát?

Szenvedéseivel együtt azonban arról is beszámol az apostol, hogy azok sohasem tehettek kárt benne. Meg tudott birkózni valamennyivel. Le nem teperhették, munkáját meg nem akaszthatták. Mert „Jézus halálával” együtt „Jézus életét” is magában hordozta. És Jézussal együtt minden mélységet megjárva, csak újabb magasságokra érezhetik az ember. Ebből a diadalmas erőből kívánnék többet!

Sőt abban a tudatban tekinthet vissza az apostol mindenre, amit el kellett szenvednie, hogy abból fakadtak életének eredményei. Nemcsak, hogy kárt nem vallott általa, hanem nyeresége volt belőle: így gyümölcsözött az élete mások javára. Nem csak őbenne lett láthatóvá Jézus „életének” ereje, hanem a rábizottakra is átáradt annak hatása. Sohasem hiábavaló áldozat az, amit Őérette viselünk!

Hitének ereje hajtotta az apostolt szolgálatának elvégzésére minden nehézség árán is. Láta maga előtt Istennek üdvözítő tervét: mint akarja a világ romlásából átmenteni az emberek megváltott életét a feltámadás dicsőségének napjára. Ha ez igaz, akkor nem lehet hallgatni és néma tétlenségben ülni. „Hittem és azért szóltam.” Akármibe került is, szólani kellett. (13–14.)

A szeretet hatalma is készítette az apostolt minden szenvedés vállalására, csak hogy szolgálatát betöltsse. Adnivalója volt, amire nagy szükségük volt az embereknek. És előre eltöltötte a lelkét annak öröme: milyen nagy lesz a hálájuk, nem is őiránta, hanem Isten iránt. „Minden tiérettetek van!” Hadd ismerjék meg a „kegyelmet”! (15.)

És a reménység fénye is biztatta az apostolt küzdelmes útjának végigjárására. Nemcsak a jelennek „látható” dolgai lebegtek szeme előtt, amelyek visszariaszthatták volna. A jövőnek „láthatatlan” ígéreteire függesztette tekintetét, s azoknak dicsősége bőséges kárpótlással biztatta minden áldozattért. „Nem csüggedünk!” Érdemes mindvégig kitartani! (16–18.)

Arra kérem Istent: ilyen tüzeket gyűjtsen bennem és sokakban! Lagymatagságunkkal csak hátráltatjuk az Ő ügyét!

A maga földi sorsával mit sem törődve, azért tudta az apostol úgy odaszentelni magát a Krisztusért való vitézkedésre, mert magában véve nem sokra becsülte ezt az egész földi életet. Hamar „elbomló”, ideiglenes „sátorház” ez. Amíg benne lakunk, a „halandóságnak” ebben a sátorban, mindenképpen sok bajjal „megterhelhetetvén sóhajtozunk”.

Nem az életbe belefáradt embernek a panaszos beszéde ez, mert nem az a legfőbb vágya az apostolnak, hogy „levetkőzhesse” ezt a nyomorult életet. Ő „felöltözni” kívánja azt a másikat, a romolhatatlant. Mert bizonyosan tudja, hogy „sátorházának” összedőlte után vár reá a „mennyei hajlék”, csak azért ragaszkodik olyan nagyon ehhez!

A jövődő életnek dicsősége felől pedig azért olyan bizonyos, mert ízelítőt máris kapott belőle. Magában hordja „a Lélek zálogát”. A múlandóság hullámain hanyódva is le van már horgonyozva az örökkévalóságban. Isten már most „készíti” őt mennyei életre, csak az van még hátra, hogy annak teljességébe „elnyelessék, ami halandó”.

Aki ilyen bizonyosság híján csak ezt a rövid földi életet látja, nem csoda, hogy gyáván és zsu-gori módon kíméli magát minden áldozattól!

„Távol vagyunk az Úrtól.” Ez az Istenben élő és az Ő erejéből táplálkozó, de minden fellengzéstől és rajongástól ment józan hit szava. Nem az Isten van távol tőlünk! Velünk van minden nyomorúságunkban kegyelmével. Ő a mi Istenünk egészen. De mi nem vagyunk még egészen az övéi. Ezért még csak a jövőnek az ígérete az a viszony, amelyben magához akar emelni, amelyben „látássá” lesz a „hit”! (6-7.)

„Szeretnénk elköltözni az Úrhoz.” Az igazi hitből nem hiányozhatik soha ez a sóvárgó honvágy a jövőendő tökéletességnek világa felé. Semmi, amit ebben a világban elnyerünk Isten jóvoltából, nem elégíthet úgy ki, hogy ne fájjanak a megmaradó hiányok és ne kíváncsozzunk a több, a teljesség után, amit Ő számunkra tartogat. Otthonunk nincs, csak vándorútunk van itt. (8-9.)

„Azért igyekezzünk is, hogy néki kedvesek legyünk.” Az a reménység, amely igazi, örök hazánkból felénk világít hívogatóan, nem tesz álmodzókká, sem el nem ernyeszti erőnket evilági feladataink közepette. Csak serkentően, szólongatóan érezteti felelősségünket a ránkbízott jelenért. Mert az, hogy Isten mikor szólít el innen, az Ő dolga. A mienk az, hogy számot tudjunk majd adni előtte! (9-10.)

Lehet „embereket téríteni” úgy, hogy valójában „magunkat ajánljuk”. Nem sok köszönet van benne! Jobb abbahagyni! Magunkat mintául állítva mások elé azt áruljuk csak el, hogy magunk sem ismerjük „az Úrnak félelmét”. Más az, amikor valaki nem ilyen rejtett hiúságból buzgólkodik, hanem átlátszó, „nyilvánvaló” lélekkel szolgál Istennek. Majd mások „dicsekednek” övele, nem ő dicséri magát! (11–12.)

Az igazi „térítő” számára különben is mellékes, mint vélekednek róluk. Lehet, hogy „bolondnak” mondják; lehet, hogy „eszeseznek” tisztelik őket. Mindegy nekik, hogy gáncsot, vagy elismerést aratnak. „Érettük”, azokért, akiket meg akarnak nyerni, tesznek mindent, nem a maguk sikerét keresik. Valami nagy „szeretet szorongatja” és hajtja őket, a Krisztustól beléjük oltott! (13–14.)

Térítő munkájuk onnan indul ki, a „mindenkiért meghalt és feltámadott” Úrtól és Őhozá vezet vissza minden útjuk. Hiszen az a cél, hogy halálának és feltámadásának ereje által mennél több ember „haljon meg” régi életének és „éljen Őneki” új életet. Hogy munkálkodhatnék azért valaki, aki még térítő buzgólkodásában is igazában „magának él” és nem ment át a „halálon”, hogy Őneki éljen? (15.)

„Test szerint ismerni” az embereket annyi, mint úgy látni őket, ahogy akárki más is láthatja. Ahogy itt nyüzsögnek körülöttünk, s ahogy mi is itt forgólódunk közöttük, mint ennek a világnak a polgárai és semmi egyebek. Még magát Krisztust is lehet így „test szerint” ismerni, mint ennek az embervilágnak egyik érdekes, kimagasló példányát. Ha ennyi az emberélet, valljuk meg: sivár, távlat nélküli, kiábrándító látvány! (16.)

De minden megváltozik, ha valaki „Krisztusban van”. Akivel Ő s aki Ővele eggyé lett, az elől „a régiek elmúltak”, s minden új színben tárul elé. Mert Ő maga „új teremtes” a Lélek hatalma által, azért új szemmel nézi és másnak látja az egész embervilágot is. Azt is Krisztus szempontjából nézi, mint aki középpontjában áll az egésznek. Így tűnik ki az igaz valóság! (17.)

Krisztusban felragyog a megfoghatatlan titok: a bűnös világgal megengesztelődő Isten valósága. Innen nézve megtetszik: csakugyan milyen végzetes harcban áll az embervilág Isten ellen. De az is, hogy Isten keze ki van feléje terjesztve „megbékélésre”. Aki így látja, annak csak egy feladata lehet: „a békeltetés szolgálata”. És ebben a küldetésben járva, már nem sivár dolog emberek közt élni! (18.)

Evangéliumának végső forrását tárja itt föl az apostol: a Krisztus megváltó halálának titkát.

Abban ment végbe az engesztelő áldozat, amelyet Isten a mi bűneinkért szerzett. „Aki bűnt nem ismert”, az Ő tiszta Egyetlenét szegeztette a keresztre, mintha Ő volna minden bűnünk megszemélyesítője. „Őt tette bűnné érettünk”, s rajta kitöltötte igaz ítéletét, hogy abban mi ne vesszünk el örökre. Mi most már „Isten igazsága lehetünk Őbenne”. Tartozásunkat Ő fizette és mi tisztán állunk Isten előtt! (21.)

Ennek az áldozatnak árán Isten nem ítélő haragjával, hanem megengesztelődött atyai szívvel fordulhat a bűnös embervilág felé. Az átkos ellentét feloldódott. „Megengesztelte magával a világot.” Bűnösök vagyunk, de „nem tulajdonítja nekünk bűneinket”. Nem taszít el, hanem hívogat és vár. Nem rettent, hanem vigasztal. Kifogyhatatlan megbocsátó kegyelmű, üdvözítő Istenünk! (18–19.)

Ezért zeng e világban az Evangélium szava, az Istennel való megbékélésre hívogató örömhír. Emberek hirdetik, akikre rábízta Isten „a megbékélés szolgálatát”. De általuk Ő maga unszol: „Béküljünk meg Ővele.” És ki mondhatná meg, mi felségesebb: hallani és elfogadni ezt a szöveget, vagy beállni hirdetőinek sorába! (20.)

Minden bizonyágtétel csak „együttmunkálkodásban” lerótt rész. A másik félnek, a hallgatónak is le kell róni a maga részét hozzá. Különben „hiába” történt minden. Az apostol is tudja, hogy ő nem vezetheti el az embereket az üdvösségre, csak hívogathatja őket, aztán nekik kell megmozdulniuk és elindulniuk. De legyen ez a hívogató olyan sürgető és szívhezszóló, mint az övé. „Most! Itt az alkalom!” (1-2.)

Minden bizonyágtétel értéke attól függ, milyen komolyan veszi a maga dolgát. Aki áldozatokat is kész vállalni és szenvedéseket is szívesen visel azért, amit hirdet, annak szavára figyelni fognak. Az apostol is tudja, semmivel sem „ajánlhatja magát” jobban, mint az Evangéliumért vállalt sebeivel. Ha valaki csak előnyöket keres Krisztus szolgálatában, az inkább „megbotránkozásra” ad okot! (3-5.)

És minden bizonyágtétel mögött ott kell lennie a mellette szóló élet valóságának. Minden szónál hangosabban beszél az élet tisztasága, szeretetlensége, hűsége, őszintesége. S ha valakinek egész gondolkozásmódjában, jellemében, életfolytatásában uralomra jutott a Szentlélek ereje, akkor remélhető igazán, hogy szavain át is hatni fog ez az erő mások lelkére. (6-7.)

Két ellentétes oldala van az apostol és vele együtt minden keresztyén életének.

Az egyik oldala az emberi tekintetek előtt levő. Erről az oldalról nézve lehet nagyon szánalmas képe. A „szegénység” bélyegét hordhatja magán. Hírnév, dicsőség, vigasság helyett lehet osztályrésze rágalom, üldöztetés, szomorúság. A világ szemében nem válogatott, előkelő társaság az, amely Krisztus körül kialakul, hanem talán az utolsóké és lenézetteké.

A másik oldal az, amit csak az ismer, aki be van avatva a Krisztussal való életben. Innen nézve csodálatos szépségek láthatók. Kimondhatatlanul „gazdag” élet ez! Több öröm van szomorúságaiban, nagyobb dicsőség van névtelenségében és megvetettségében, mint amennyit a világ nyújthatna. Végül még sokan mások is ebből a „szegénységből” „gazdagodnak”!

Ebben az ellentétben látszik meg igazán, hogy nem emberek dolga, hanem Istennek műve ez az élet. Isten éppen abban dicsőíti meg magát, hogy akik különben „semmi nélkül valók”, azokat emeli Ő fel „mindennel bírókká”. Nem lehet tévedés: az az életgazdagság nem emberi siker és teljesítmény, hanem a kegyelemnek ingyen ajándéka onnan felülről!

Minden „szegénységem” így váljék „gazdagságá”!

„A mi szívünk kitárult.” Valóban nagyon mélyen kitárult az apostol szíve az ő korinthusi hívei felé. Talán seholsem ad olyan mély bepillantást az ő belső életébe, apostoli lelkének és egyéni érzéseinek titkaiba, mint ebben a levélben. Valóban nem valami hűvös, hivatalos hangon közölte mondanivalóját, hanem a legbensőségesebb vallomásoknak a hangján. Ugyanilyen „kitárulást” vár el olvasóitól. Így áll majd helyre a megzavart összhang közöttük. Istennek nagy ajándéka az, amikor az őszinteség és megértés közösségében így eggyé válhatnak a szívek! (11–13.)

„Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában.” Megvan az elzárkózásnak és az elkülönülésnek is a helye. A korinthusiaknak baja az volt, hogy az apostollal szemben nem tudtak kitárulkozni, de pogány környezetükben sokszor nagyon otthon érezték magukat és sokakkal benne meghitt kapcsolataik voltak. Pedig Krisztus híveit egy világ választja el a Gonosz uralma alatt élő „hitetlenektől”. S ha azoknak élete mégoly csillogó értéket kínál is, nem érezhetnek vele közösséget, mert azok más világban élnek! Rontó hatások mótélya árad onnan! (14–15.)

Vigyázzak: mikor tárjam ki, mikor zárjam el a lelkem ajtaját!

Minél nagyobb vigasztalások vannak Isten ígéreteiben, annál nagyobb elköteleztetés is folyik belőlük.

„Isten temploma vagytok.” Azt ígéri Isten, hogy nem marad távol a hívőktől, hanem egyenesen „bennük lakozik”. Hajlékává szenteli életüket. De akiket erre kiválasztott, azok egészen az övéi kell hogy legyenek. „Bálványok” nem állhatnak az Ő szentélyében. Más istenekkel megosztani nem hajlandó Ő a templomát! (16.)

„Ők én népem lesznek.” Azt ígéri Isten, hogy nem hagyja gazdátlanul a hívők életét, hanem uralma alá veszi, hogy kormányozza és védelmezze. De akkor meg kell látszania a különbségnek! Ha együtt élnek is olyanokkal, akiknek nem Istene az ő Istenük, mégis külön világban kell élniük, lelki-leg elválva azoktól. (16–17.)

„Leszek nektek Atyátok.” Azt ígéri Isten, hogy nem maradnak árván, akik benne hisznek. Mint „fiai és leányait”, úgy fogadja őket hűséges és gyöngéd szeretetében, hogy minden szükségükben gondja lesz rájuk. De ebbe a dicsőséges családi közösségbe tartozva milyen kényeseknek kell lenniük „tisztaságukra”! Komoly, szent harcot kell a bűnnel vívniuk! (18, 1.)

„Szívünkben vagytok.” Szeretetét megvalló szava-
in áttör az apostol lelkében valósággal élő sze-
retetnek a melege. Ő valóban úgy szerette korin-
thusi hiveit, hogy mindig csak javukat akarta és
munkálta. Eggyé lett velük életre-halálra. Így sze-
retnék kilépni én is a magam énjének szűk börtöné-
ből, hogy szívemben hordva másokat, kiárasszam
életemet a nekik való szolgálatban! (2-3.)

„Telve vagyok vigasztalással.” Az a szeretet,
amellyel szívében hordta az apostol a korinthusia-
kat, sok tusakodásba és szomorúságba is került.
De „minden nyomorúság” mellett mégis „felettébb
való volt az ő öröme”. Tudhatta, hogy szolgálata
nem lehet hiábavaló! Ha bennem nincs meg ez a
„bizakodó” és „dicsekvő” öröm, bizonyára a szere-
tet odaadásában való fogyatkozásom az oka! (4.)

„Még jobban örvendeztem.” Úgyis megvolt az
apostolnak az az öröme, hogy bizonyára jóra for-
dul Korinthusban minden baj. De aztán még jobban
kifényesedett a lelke az örömtől, amikor Titus meg-
hozta a jó híreket: csakugyan eltisztultak a viha-
ros felhők és nincs már semmi baj! Ilyen „vigasz-
taló” tapasztalatokkal tetézi Isten azoknak örömét,
akik amúgy is örömmel végzik a szeretet szolgál-
latát! (5-7.)

Előző levelében kénytelen volt az apostol kemény szóval megfeddeni a korinthusiakat a közöttük fellépő és megtúrt bűnök miatt. Csupa kedves szónak simogatása helyett „megszomorító” ostromzásban is részesítenie kellett őket. Különben „kárt vallottak volna miatta”. Nem szeretne volna őket igazán, ha az ilyen fájdalomtól őket is, magát is megkímélte volna!

Most örömmel tekinthet vissza erre, mert „megtérésre” szolgált az ő „megszomorodásuk”. Annak fájdalmaitól megpezsduült az életük, nagy tisztogatást rendeztek a lelkükben és közösségi életükben és végül is megújhódva kerültek ki az „ideig-óráig” való „szomorúságból”. Érdemes volt átesniük annak minden fájdalmán!

Milyen más az ilyen „Isten szerint való szomorúság”, mint „a világ szerint való”! Amaz elkedvetlenedést, fásultságot, mindenbe beletörődést szül és végül a reménytelenség „halálába” visz bele. Emez csak azért vezet át a megkeseredés mélységein, hogy aztán annál magasabbra lendítsen „az üdvösség-re való megtérés” útján!

Ne féltsem ettől a szomorúságtól se magamat, se másokat! Soha „meg nem bánja” az, aki töredelmesen megjárja az útját!

Mindaz a szomorúság, amely egy időre megzavarta Pál apostolnak a korinthusi hívekhez való viszonyát, csak annál nagyobb örömben oldódott fel végül. Sőt olyan új örömek fakadtak belőle, amelyekre különben nem is került volna sor.

„Sokkal inkább örültünk a Titus örömén.” Személyesen nem akart addig megjelenni az apostol Korinthusban, míg a helyzet nem tisztázódott. Segítő társát, Titust küldte hát el maga helyett. S az sugárzó arccal és szívvel tért vissza. Örömnapokat élt át ott, ahova aggódva, félve indult. S ez a magával hozott nagy öröme az apostol számára is új öröm forrása lett. (13, 15.)

„A mi Titus előtt való dicsekvésünk igazsággá lett.” Magában biztos volt az apostol, hogy Korinthusban minden jóra fog fordulni. Titus talán kétségeskedett és szorongva várta a történendőket. De az apostol „nem maradt szegényben”. Most már örvendező segítőtársa is igazolhatja, hogy „mindenképpen bízhatott” az apostol az ő híveiben. (14, 16.)

Maradjon meg emlékezetemben az apostolnak ez a nagy örvendezése. S ha Krisztus szolgálatában érnek engem is szomorú tapasztalatok, csak nézek túl rajtuk a jövődőbe. A végén annál nagyobb lesz az örömöm!

Míg útját késleltetve haladt az apostol Korinthus felé, útközben a macedóniai gyülekezetekben szeretetadományokat gyűjtött a jeruzsálemkönyéki nyomorsújtotta testvérgyülekezetek javára. Már Titus által is igyekezett belevonni a korinthusiakat is. Most a macedóniai tapasztalatairól számol be, hogy ezzel is felbuzdítsa áldozatkészségüket. (1, 6.)

Kérése mindenütt nagy készséggel találkozott. „Bőséges örömmel” adakozott mindenki. Nemcsak a jómódúak a feleslegükből, hanem a szegények is, mert „jószívűségben” ők is „gazdagok” voltak. Ki-kiszinte „erején felül” megtette a magáét. (2–3.)

Szinte nem is az apostolnak kellett kérnie a híveket, hanem ők kérték: hadd lehessen részük ebben a testvéri segítségnyújtásban. Nem tehernek érezték az áldozathozatalt, hanem kiváltságnak. Nem vonakodtak tőle, hanem versenyre keltek érte. (4.)

Feltárja az apostol ennek az öröndetes jelenségnek a végső titkát: pénzüknek odaadásával a hívek csak egy sokkal mélyebb odaadásuknak adtak külső kifejezést. „Ömagukat adták először az Úrnak.” Aki az Úré lett, annak pénze is az övé már. (5.)

Hányadán vagyok ezzel az „odaadással”?

Sokféleképpen serkenti az apostol a korinthusi híveket a buzgó adakozásra.

Hivatkozik az Isten sok áldására és ajándékára, amelyben bőséges részük volt. Nem is azt mondja, hogy mindennek ellenében hálából most mutassák meg áldozatkészségüket. Hanem úgy beszél róla, hogy ez is olyan áldás, amely nem hiányozhatik a többi mellől. Isten ajándéka az is, ha szívünk felbuzdul az áldozathozatalra. Vágyakozni kell rá! (7.)

Odaállítja szemük elé „mások buzgóságát” példaképpen. Többet ér ez minden „parancsnál”. Amit Isten mások életében napfényre hozott, az kihívó serkentés: mutassák meg, vajon bennük is olyan „valódi” a szeretet? Milyen sokszor állítja szemünk elé Isten a példák tükrét, hogy meglássuk: mit akarunk bennünk is megvalósítani. (8.)

Mindenekfelett pedig a Jézus Krisztus áldozatára és „jótéteményére” emlékezteti őket. Hiszen annak köszönhetnek mindent, hogy Ő megkönyörült az ember „szegénységén” és hogy azt „gazdagságra” fordítsa, önként „szegénnyé lett” maga! Ezt csak az azzal hálálhatja meg az ember, hogy hasonlóvá igyekszik lenni önmegtagadó szeretetben! (9.)

Nem vagyunk mi magunkéi!

„A cselekvést is vigyétek végbe.” Az apostolnak ez a buzdító „tanácsa” sohasem felesleges. Nagy dolog az „akarás készsége”. Még nagyobb dolog „az akarás elkezdése”. De a fontos mégis csak az, hogy igazi „végrehajtás” legyen belőle. Szégyenkez-nem kell sok jó szándékért, amiből sohasem lett tett, de még inkább a sok elkezdett „cselekvésért”, aminek véghezvitelére belefáradtam! (10–11.)

„Aszerint, amije kinek-kinek van.” Ez is áldott jó „tanács”! Sok jó szolgálat azért marad félbe, mert az ember már eleve erejét meghaladó dologra vállalkozott. Titokban zúgolódott is miatta, mégis nekifogott nagy erőlködéssel csak azért, hogy mássokkal lépést tartson. Pedig Isten előtt az a „kedves”, ha olyasmit állítunk a szolgálatába, amink „van”, nem azt, ami nem telik tőlünk! (12.)

„Hogy egyenlőség legyen”. Ezzel a „tanácsával” mutat rá az apostol a szeretet szolgálatainak és áldozathozatalainak az igazi értelmére. Nem az a cél, hogy ahol bőség van, ott hiány támadjon, hanem hogy jusson mindenüvé elegendő az Isten áldásaiból. Nem akarja Ő egyik gyermekét megfosztani a másik kedvéért semmitől. Azt akarja, hogy mindenki hálával áldhassa Őt jóságáért. (13–15.)

Ahhoz, hogy Korinthusban is meglegyen az apostol által vezetett gyűjtés kívánt eredménye, szükséges volt Titus odamenetele. Kellett valaki, akinek szívében „ugyanaz a buzgóság” ég, s aki örömmel indul útnak mások szívét is lángra gyújtani. Egyetlen ember is milyen sokakat tud felbuzdítani, s milyen nagy eredmények kísérik munkáját, ha egész lelke benne van buzdító munkájában! (16–17.)

Azt is szükségesnek tartotta az apostol, hogy Titus kíséretében jelenjenek meg „az összes gyülekezetekben dicséretes”, általános bizalomnak örvendő útitársak. Hadd menjen végbe a gyűjtés az ő ellenőrzésük alatt. Mert nem elég „az Úr előtt” való jó lelkiismeret. „Az emberek előtt való tisztesség” is fontos – az Úrért. Az Ő ügyéhez ne félközhessék visszaélések gyanújának árnyéka sem! (18–22.)

Főképpen azonban attól várja az apostol a gyűjtés jó eredményét, hogy a korinthusiaknál ezek a kiküldöttek megfelelő fogadtatásban fognak részesülni. Tárják ki előttük lelküket, mint „a gyülekezetek követői, Krisztus dicsősége” előtt és „adják bizonyosságát” szívük készségének. Kívülről nem lehet senkire rákényszeríteni az Isten előtt kedves áldozathozatalt és odaadást. Önként kell jönnie, belülről! (23–24.)

„Ismerem a ti készségeketek...” A korinthusiak és a környező Achája tartományban lakó hívek már az előző év óta kifejezték „készségüket” az apostol által indított gyűjtésben való részvételre. Megígérték, hogy ők is hozzájárulnak „a szentek iránt való szolgálathoz”, az inséges testvérek megsegítéséhez. És az apostol ennek hírét már el is terjesztette, másokat is buzdítva ezzel a jó példával. Most már az ígélet beváltására kerül a sor, hogy „szégyent ne valljon” se ő, se ők. Jó az embernek nyilvános ígérettel így elkötelezve lennie, hogy ne lehessen már visszafordulnia az elhatározott jó útról, csak nagy szégyen árán!

„Hogy készek legyetek...” Ez még mindig hátra volt. Az apostol félt, hogy minden „készségük” ellenére mégis „készületlenül” találja őket, ha nem küldi előre megbízottait. És nem akarta, hogy csak az ő megjelenésekor, az ő személyes erkölcsi kényszere alatt kapkodják hamarosan össze, amit adni akartak. Ez „ragadomány” lett volna, nem igazi „adomány”. Legyen már minden „előre elkészítve”, mire ő odaér. Aki igazán szíven viseli azt az ügyet, amelyre odaszánta áldozatait, nem várja meg az utolsó pillanatok kényszerhelyzetét, hanem állandóan és jó előre gondol reá és úgy áldoz reá!

A „jókedvű adakozó” kedves az Isten előtt. Aki nem kényszeredetten ad, hanem szíves-öröme. S aki azért nem „szűken vet”, nem azt nézi, mennyi a legkevesebb, amennyit mégis illik vagy kell adnia; hanem „bőven vet”: annak örülve, ha mennél többet adhat oda Isten céljaira. Ne nézzem soha azt, hogy mások hogyan „adakoznak”. Csak az lebegjen szemem előtt: hogyan járhatok Isten jókedvében. (6–7.)

Az ilyen Istennek kedves adakozó sohasem bánta meg, hogy „bőven vetett”. Amit odaáldozott, bőven vissza is térült neki! Van Istennek gondja és módja arra, hogy soha zavarba ne jusson senki amiatt, hogy az Ő kedvében igyekezett járni „adakozásával”. Megáldja „mindenkor mindenben teljes elégséggel”! Hiszen Ő adta azt is, amit visszaadhatok neki. Ad helyette megint „bőségesen”! (8.)

Nem is csak ilyen evilági áldásaival felel Isten a „jókedvű adakozóknak”. Még annál is bőségesebbek az Ő lelki áldásai. Mennél készségesebbek javaiknak odaáldozására, annál „gyümölcsözőbbnek” érezhetik az ő „igazságukat”, Istentől kapott új életüket, és annál inkább „meggazdagodnak a teljes jószívűségre”. Nevelő iskola a magam számára az adakozás és mindig csekélyebb a tandíj, mint a rám váró nyereség! (9–11.)

Az Isten céljaira szeretetből odaszentelt pénz sokkal több, mint pusztán anyagi segítség. Nagy lelki szolgálatot is végez!

„Sok hálaadással bőséges az Isten előtt” az ilyen pénz. Ahova eljut, terheket könnyít, segítséget nyújt, szomorúságokat örömekre fordít. És mindennek nyomán panasz helyett Istent áldó hálaadás fakadhat a szívekből. Úgy gazdálkodjam azokkal az anyagi javakkal, amelyeket Isten reám bízott, hogy „engedelmességemért” hálával dicsőíthessék Őt mások! (12-13.)

Szent lelki kapcsolatok szövődnek az emberek között az ilyen pénz által. Lelkek üzenetét viszi lelkükhöz és egymásról tudomást szerezve általa, megtanulnak „könyörögni” egymásért és „vágyakozni” egymás után. Valósággá lesz így a testvéri közösség olyanok közt, akik különben talán hírből sem tudnának egymásról. A pénz elválaszthat, de össze is kapcsolhat lelkileg! (14.)

És bizonyoságtevő erő is lakhatik az ilyen pénzben. Emlékeztethet az ilyen adomány az Isten „kimondhatatlan ajándékára” és bizonyíthatja annak valóságát. Emberi szívek áldozatkészségéből meglátszhatik, hogy ők is abból az áldozatból élnek, amelyet Isten hozott érettük a Krisztusban. Róla kell prédikálnia az én pénzemnek is azzal, hogy mire és hogy költöm. (15.)

„A Krisztus szelídségére és engedelmességére” hivatkozva „kéri” az apostol olvasóit, fogadják meg intéseit. Amikor köztük járt, „szemtől-szemben” is „alázatos” volt a fellépése. Nem gyöngeség volt ez, hanem gyöngédség, amelyben nagy erő lehet és amely sok ellenállást lefegyverezve nagy eredményeket is érhet el. Többre mehetek én is sokszor ezzel a Krisztustól eltanult lelkülettel, mint keményhangú, követelődző fellépéssel!

De tudott az apostol, ha kellett, „bátor” is lenni fellépésében. Olvasóinak fel is tűnt, hogy már előző levelében, a „távolból”, olyan parancsoló hangokat is hallatott, amelyek nála szokatlanok voltak. Fel is rótták neki. Pedig aki Krisztus nevében szól, annak néha lehetetlen az alkuvást nem ismerő határozottság „bátorságával” is föl nem lépni. Ilyenkor tűnik ki, hogy a „szelídség” mögött mennyi erő rejtőzik!

Világos azonban, hogy az apostolnak magának is fájt, ha kemény hangot kellett használnia. Most is azt szeretné, hogy ha megint eljut olvasói közé, „ne kelljen bátornak lennie”. Volna rá joga, de annak örülne, ha azzal nem kellene élnie. A „test szerint vitézkedő” ember élvezi a harcias fellépés alkalmait. Krisztus szolgálatában igaz lélekkel forgolódva, csak fájdalommal kötelesség lehet az, sohasem gyönyörűség!

„Engedelmeskedjék a Krisztusnak” minden ember – ezért fáradozott és küzdött az apostol. Nem a maga vezéri alakja körül akart sereget táborozni. Nem valamilyen látható, evilági tábor számát akarta szaporítani. Az könnyebb feladat lett volna. De az ő megbízatása az volt, hogy egy láthatatlan Úr uralma alá hajtsa az emberek akarátát. S ebből kevesebbet elérni is nagyobb győzelem és áldottabb szolgálat!

Ezért nem folyhatott az apostol harca látható akadályok, emberek vagy földi intézmények ellen. Láthatatlan „erősségeket” kellett „lerontania”. Az emberek lelkében állottak „okoskodások” erődítményei, amelyek mögül ellenállottak Krisztus uralmának. „Isten ismeretének” új gondolatait kellett győzelemre vinni a lelkükben. Mit ér minden siker, ha a szívek belső fellegvára érintetlenül áll?

De ehhez a harchoz aztán elégtelen is volt minden emberi erő. Nem is „testi fegyverektől” várta az apostol az ő „vitézkedésének jó eredményeit, hanem azoktól az erőktől, amelyekkel maga Isten harcol, amelyek „Istennek erősek” minden akadály le döntésére. Mert ha minden emberi ráhatás és igyekezet megtorpan is egy-egy szív bezárt ajtajánál, Isten azért be tud oda hatolni győzelmesen!

Voltak, úgy látszik, olyanok is Korinthusban, akik Krisztusra hivatkozva akartak szembehelyezkedni az apostollal. Az Úrnak nevét játszották ki az Ő megbízatásában járó szolgájával szemben. Mintha Krisztust lefoglalhatná a magáénak egy csoport és mintha az Ő nevében lehetne ellentéteket szítani az Ő táborában! Aki igazán „Krisztusé”, az tudja, hogy nemcsak ő maga az, hanem mások is éppúgy! (7.)

Az apostol is „Krisztusé” volt és pedig különleges megbízatás „hatalmával” felruházott szolgája. De ő tudatában is volt annak, hogy ez mit jelent: egyseget kellett munkálnia Krisztus nevében, nem meghasonlást; „építésre” kapta „hatalmát”, nem pedig bontásra és rontásra. Ne is hivatkozzék a Krisztus nevére soha senki, aki nem a testvéri szeretet egyetértése felé, hanem a viszálykodás romlásba vezet másokat! (8.)

De az apostolt éppen az „építés” szolgálata arra is kötelezte, hogy hol szóban, hol cselekedetben „súlyos és kemény” igazságokat is érvényesítsen. Nem a békebontó pártoskodás céljából, hanem éppen annak elfojtásáért, az atyafiúi egyesség helyreállításáért. Ez az egyetlen Krisztus szellemében vívható harc: ha viták és viaskodások hevében is voltaképpen a békességes közösségért harcolunk. (9-11.)

Azok, akik a korinthusi gyülekezet egységét megbontották és benne sokak lelkét Pál apostoltól elfordították, „magukat ajánló” emberek voltak. Sajátmagukban rejlő kiválóságukat domborították ki, s így igyekeztek tekintélyre, befolyásra szert tenni. „Magukat magukhoz mérték.” Ilyen önmagukkal eltelt emberek sohasem építhetik Krisztus ügyét. Csak bontogatni tudják azt, amit más megépített! (12.)

Az apostol egészen más alapra helyezkedett. Ő olyan „mérőzsínór mértékéhez” igyekezett igazodni, amelyet nem maga, hanem Isten szabott ki számára. Tekintélyét nem a „maga ajánlásával”, hanem azzal alapozta meg, hogy ki volt jelölve az ő megbízatása, amelyet be kellett töltenie. Ha mindenki azt nézné: mi az ő Istentől kapott feladata és azt igyekeznék megoldani, de jó volna! (13.)

Közben tudta az apostol, hogy mi az a kísértés, amelytől óvakodnia kell. Vigyázott, hogy az Istentől megszabott „mérőzsínóron” ne menjen túl. „Ne feszítse túl magát.” Csak azon a körön belül akart hatni és munkálkodni, amely – mint a korinthusi gyülekezet is – valóban rá volt bízva. Ehhez sok alázatosság kell, de a határoknak az ilyen alázatos megvonása teszi határozottá a különben szétfolyó szolgálatot. (14.)

Az apostol bízik abban, hogy ha átmenetileg egyes korinthusi hívei elfordultak is tőle, megint „nagygyá lesz köztük”. Rá fognak jönni, hogy akiknek szavára hallgattak, azok „mások munkájával dicsekedtek”: az apostol által már életrehívott gyülekezetet akarták a maguk befolyása alá kaparintani, holott az eleitől fogva az ő Istentől kijelölt köre volt. Idővel ráeszmélünk: kinek mit köszönhetünk! (15.)

Abban is bízik az apostol, hogy várnak reá még újabb és nagyobb megbízatások is. Amint eddig is Isten jelölte ki munkakörét, úgy fogja ezután is még távolabbra kiterjeszteni annak határait. És akkor sem fog „késszel dicsekedni”, a mások vetésében kaszálni, hanem az Istentől saját maga elé szabott „mérték” körét fogja betölteni. Az ilyen többről többre való megbízatás a legédesebb jutalom! (16.)

Főképpen pedig abban bízik az apostol, hogy őt mindenkor maga „az Úr ajánlja” és ez lesz munkásságán a „kipróbáltság” igazi pecsétje. Neki nem kell magát dicsérnie. Ő egyedül „az Úrban dicsekszik”. De az ilyen szolgák mellett, akik teljes szívvel Őérette élnek, bizonyosságot tesz az Úr a maga titkos módján. S ha rajtam is ott fénylik az Ő pecsétje, többet ér az minden másfajta tekintélynél! (17–18.)

Dicsőséges szolgálat volt az apostolé, utána mindenkié, akit Isten az Ige hirdetésével megbízott: Krisztus számára elkészíteni az Ő menyasszonyát, az Ő egyházát! Kezdődik ez azzal, hogy az emberek „eljegyeztetnek” Öneki. Végződik majd azzal, hogy „elébeállítatnak” „szepültelenségben”. Közben pedig folyik a soha nem szűnő előkészület a „mennyezőre”. Érthető, ha „isteni buzgóság” ég annak szívében, aki ezt a munkát végzi! (2.)

Ezt a munkát akkor is, mindig is állandóan veszélyeztették a Sátán zavaró és „megrontó” kísérletei. Ez az Isten legkedvesebb ügye. Éppen ezt nézné tétlenül? Örökké nyomában van, hogy kísértéseivel megghiúsítsa a Krisztus egyházának készülését, „a Krisztus iránt való egyenességtől” eltérítse az Ő híveit. Csak felejtjük el: kinek vagyunk eljegyezve és ki elé kell odaállnunk egyszer, s már nyert ügye van! (3.)

Az apostol idejében, s azóta is mindig az tette oly veszedelmessé a Sátán csábításait, hogy olyan könnyen szíves meghallgattatásra találnak! Krisztus eljegyzett hívei nagy gyöngeségükben olyan hamar hallgatnak más hangokra, amelyek nem az Ő hangjai. Olyan hamar „befogadnak” idegen gondolatokat és hamis evangéliumokat! Legyek résen! Ne hagyjam magamat egykönnyen más útra téríteni! (4.)

„Nem vagyok alábbvaló a fő-fő apostoloknál...” Minden alázatossága mellett is tudatában volt az apostol a maga jelentőségének. Nem engedte, hogy mások tekintélyét kijátsszák az ő szava ellen. Amit Isten reábizott, annak meghallgattatást követelt. Más a magunk hiú nagyratartása és más a küldetésünk önérzete! Mennél alázatosabban szolgál valaki Istennek, annál inkább emelt fővel járhat az emberek között! (5.)

„Ha avatatlan vagyok is a beszédben, de nem az ismeretben.” Azt elismeri az apostol, hogy mások szava tetszetősebb és a beszédük ékeesebb, mint az övé. De nem az a fődolog: milyen szépen mond el az ember valamit. Attól az még lehet tudatlan tévelygés, vagy csalárd félrevezetés is. Sokkal fontosabb az: mit mond? S aki az Isten igaz ismerete alapján igazságot hirdet, nem baj, ha egyszerű szavakkal teszi! (6.)

„Ingyen hirdettem nektek az Isten Evangéliumát...” Ha valaki anyagi nyereszkedéssel akarta volna vádolni az apostolt, a szemébe kacagtak volna a tények. Ő azzal dicsekedhetett, hogy a korinthusiaktól egy fillért se vett igénybe magának. Gondoskodtak az ő szegény szükségéről másutt élő hívei! Jaj, hogy elveszti a hitelét az Evangéliumról való bizonyágtétel, ha kilátszik mögüle valami önző érdek! (7-9.)

Másoktól elfogadott az apostol anyagi támogatást, hogy működését folytathassa, de az achájabeliectől nem akart semmit sem elfogadni. Nem azért, mintha nem volnának éppoly kedvesek előtte, hanem azért, mert közöttük ellenfelei is dolgoztak. Azoknak nem akart „alkalmat adni” szándékainak félremagyarázására. Vannak helyzetek, amikor Krisztus ügyének tiszta becsületéért fokozott óvatosságból különösebb tartózkodásra van szükség! (10–12.)

Pedig ezek az ellenfelek is úgy léptek fel, mint az Evangélium apostolai. Nem lerontani akarták annak eredményeit, hanem – amint ők mondják – még jobb irányba fejleszteni. Mégis „hamis apostolok” voltak valójában. Nemcsak a nyílt ellenségeskedés lehet veszedelmes! Vannak „álnok munkások”, akik mint „az igazság szolgái” közelgetnek és lelki nyereséget ígérve, végeznek mégis ártalmas munkát. (13., 15.)

Emögött a veszedelem mögött a Sátán ravaszsággal rejtőzik, aki sokszor öltözik „a világosság angyalának” megtévesztő látszatába. Könnyebb volna el-lene védekezni, ha mindig igazi, sötét és rút arcát mutatná meg! De úgy el tudja rejteni valóságát a vonzó, tetszetős, szent látszatok külszíne mögél Nagy éberségre és nagyon éles látásra van szükség annak, aki meg akar menekülni fondorlatos csapdáitól. (14.)

„Esztelenül” és „balgatatagul” akar az apostol beszélni itt, ahogy ő maga mondja. „Egy kissé dicsekedni” akar ő is, most nem „az Úrban”, hanem olyasmikkel, amikkel ő maga is felveszi a versenyt ellenfeleivel: ő is beszélhet származásáról, szolgálatairól, sebeiről . . . (16–17.)

Egyrészt azért teszi, hogy ellenfeleit elhallgattassa vele. Ha ők ilyen emberi érvekkel támogatják a maguk szavát, ő is megteheti! Jól tudja, hogy nem az ilyesmikkel építheti fel az igazi eredményeket, amelyekért munkálkodik. De legalább elháríthat az útból akadályokat. Krisztushoz egyetlen szívet sem visz vele közelebb. De elnémíthat zavaró szájaskodókat. (18.)

Másrészt azért is használja a „dicsekvésnek” ezt a módját, mert meg akarja vele szégyeníteni olvasóit. Ők ilyen emberi érvekkel hagyták magukat megtántorítottatni. Éppen ilyen „dicsekvés” szava előtt hajlottak meg nagy fogékonysággal! Lássák hát meg, hogy a tiszta Evangélium ügye mellett is fel lehet sorolni emberi szempontokat, ha valakinek az kell! (19–20.)

De nem titkolja az apostol, mennyire kedve ellen való az ilyen beszéd. Nem ez „az Úr szerint való” harcmódor és csak „szégyenkezve”, kényszerűségből alkalmazza. Jobb, ha az Úr szolgálja nem másról beszél, hanem Öröla magáról!

Különös irányt vesz az apostol „dicsekvése”, amelyet ellenfeleinek tekintélyével szembeszegez! Szinte másról sem beszél már, csak az ő sok bajlódásáról és szenvedéséről, amelyet Urának szolgálata közben el kellett viselnie. Valóban bőséges, hosszú sora a kiállott bántalmaknak, viszontagságoknak és nélkülözéseknek! És csakugyan semmi sem ad olyan súlyt az ember szavának, mint ha sebeket is vállal az igazságért.

De a sorok közül kiérezhető, hogy az apostol már nem is magával dicsekszik, hanem az ő Urával, aki erőt adott neki ilyen áldozatos, szenvedésteljes életre. Miért nem rázta le magáról ezt a sok terhet? Miért nem hagyta abba szolgálatát, ha az annyi bajjal járt? Mert Krisztust szolgálni még sokkal nagyobb áldozatok árán is kész lett volna. Őérette és Ővele közösségben a szenvedés is csak kitüntetés!

És így mégis áldott tükörré válik számunkra az apostolnak annyi bajjal bírkózó, hősiele: megérthetjük benne a magunkénak képét és elszégyellhetjük magunkat érte! Hogy félünk mi a Krisztus harcában minket érő sérülésektől! S ha el nem kerülhetjük mégsem, milyen panaszosan fogadjuk! Hát ha sokkal bőségesebben kijutna a részünk belőle? Nem kellene-e akkor is sírányozás helyett „dicsekednünk” vele?

Nemcsak másoktól kényszerűen elszenvedett szenvedései voltak az apostolnak, hanem másokért naponként önként felvett terhei is reánehazedtek. Ezek nem testi sebeket ejtettek rajta, hanem lelki törődéseket és gyötrődéseket szereztek neki. S ha senki egy újjal nem nyúl is hozzám, hogy bántson engem Krisztus miatt, hordozhatom ezért az Ő keresztjét, odaáldozva nyugalمامat az ilyen „égésben”. (28–29.)

Maga az apostol eloszlat minden kétséget: nem a maga hősi erejét akarta ő megmutatni szenvedéseinek felsorolásával. Amikor feltárja „dicsekvésének” legbelső titkát, akkor már csak „gyengeségét” emlegeti. Ő ezerszer megfutamodott vagy összeroskadt volna, ha az ő erején múlt volna. De „mindörökre áldott” a kegyelem, amely őt fenntartotta! Egyedül Istené legyen a dicsőség! (30–31.)

S végül megemlíti az apostol szenvedéseinek hosszú, sűrű történetéből egy esetet. Száz másikat is elmondhatna. Ez különösen élénk emlékezetében élt. Talán azért, mert ez volt az első ízelítő, melyet a Krisztusért való üldöztetésből kapott? Ki tudja? Vannak ilyen beavattatásaink a Krisztussal való együtt-szenvedésbe, amelyeknek az emléke mindvégig elkísér. Mindig hálásan nézhetünk vissza rájuk! (32., 33.)

„Látomásaival” és a „kijelentésekkel is dicsekszik” az apostol, amelyekben része volt. De jól figyeljem meg, hogyan teszi?

Nem tolja előtérbe a maga személyét, mintha valamilyen különös fontosságot vagy méltóságot nyert volna az ilyen rendkívüli élmények által. Úgy beszél róla, mintha nem is magáról, hanem másvalakiről lenne szó. „Egy ember a Krisztusban...” A Krisztussal való közösség a fontos s azt minden hívő élvezheti!

Nem okosodik a vele történt titokzatos élmény felett. Meghagyja azt eredeti titokzatos mivoltában. „Testben-e, testen kívül-e?” Ő maga sem tudja, mi is történt vele. Elég, ha „Isten tudja”. Maradjon meg ünnepi titokzatosságában az, amit Isten úgyszemint szánt mindennapi ajándéknak!

És nem ad színes leírást arról, amit „a harmadik égis elragadtatva” átélt. Nem elfecsegni való dolog az, hogy kíváncsi emberek megbámulják érte. „Kimondhatatlan” az, csak a szívébe zárva őrizheti emlékét. Van neki elég sok és elég fontos egyéb mondanivalója, aminek hirdetését reá bízta Isten!

Tudja Isten, miért ad egyeseknek néha ilyen ajándékokat is. De kegyelmének gazdagsága másban van: abban, amit mindenkinek megad minden nap!

Hogy az apostol „el ne bizakodjék”, gondoskodott Isten valamiről, ami ellensúlyozta nagy lelki kiváltságait. Adott neki valamilyen gyötrelmes testi bajt, amelyről nem is tudjuk: mi volt valójában. Mintha a Sátán angyala verdeste volna vele, úgy emlékeztette ez a szenvedés arra, hogy még itt él a földön, a testben, nyomorult, gyenge emberként és még nem érkezett el a teljes váltság mennyei világába.

Gyötrelmes terheknek és akadálnak érezte az apostol ezt a bajt. Szeretett volna szabadulni tőle. Többször olyan forró imádságban kérte, hogy „távozzék el tőle az”, hogy még évek múltán is jól emlékszik rá. De bele kellett nyugodnia, hogy ezt az imádságát Isten nem hallgatta úgy meg, ahogy ő remélte. Tovább kellett viselnie a rajta csüngő nehéz koloncot.

Most már jól látja: meghallotta Isten az ő könnyörgését, csak jobban tudta, mi válik neki javára. Most már nem panaszkodik az ő nagy erőtelensége miatt, hanem dicsekszik vele. Ez tartja őt meg alázatosságában. Annál inkább „lakozhatik benne a Krisztus ereje”! Ilyen törékeny, ütődött-verődött szerszám által mégis olyan hatalmas munkát elvégezni – ez a Krisztus dicsősége! Így nézzem az én „erőtlenégeimet”!

Amikor összefoglalja az apostol az elmondottakat, fájdalmas hangok szólalnak meg szívéből.

Fájt neki az, hogy a korinthusiak nem becsülték meg őt, mint apostolukat. Pedig elég világosan „megbizonyultak közöttük” az ő „apostolságának jelei”. Ők szólalhattak volna meg annak védelmében „ajánlásukkal”. Ehelyett „kényszerítve” volt az apostol magát igazolni előttük a nem szíve szerint való „dicsekvéssel”. (11–12.)

Fájt neki az, hogy rejtett önző szándékokkal gyanúsították meg. Még azt is felrőtták, mint valami hátsó gondolatot sejtető „igazságtalanságot”, hogy nekik nem akart anyagiakban „terhükre lenni”. Pedig csak az látszott belőle, hogy „őket magukat keresi”, semmi egyebet! (13–14.)

És fájt neki az – ami minden másnak is oka volt –, hogy „nem szerették őt” úgy, ahogy viszonzásul elvárhatta volna tőlük. Kihűlt iránta a szívük, s olyan eltávolodás állott be, amelyből aztán könnyen támadhatott a sok félreértés és keserűség. (15.)

De mindez a fájdalom nem változtat azon, hogy az apostol mégis kész „áldozni” és, ha kell „áldozatul esni” is a korinthusiakért! Ez a fájdalmak ellenére is mindenre kész szeretet az, amelyben rá lehet ismerni Jézus hasonlatosságára!

Ha az apostol újabb érvekkel, a vele „egyazon lélek szerint járó” segítő társainak példáival is tisztázza a felhozott vádak alaptalanságát, nem a „maga mentegetéséért” teszi. Olvasóinak az „épülése” a célja csak. Nekik maguknak van csak lelki káruk abból, ha bizalmatlanság és gyanú marad bennük. Valóban többet árt az ember ilyen vádaskodó gondolatokkal saját magának, mint a megtámadottnak! (16–19.)

Ha az apostol kíméletlen, feddő hangokat is használt levelében, azért tette, hogy ezzel is a közösség örömeit szolgálja. Sokféle bűnükkel komolyan fel kellett venniük a küzdelmet olvasóinak, mert különben „félni” kellett, hogy sem őrájuk, sem az apostolra nézve nem lesz öröm újra találkozniuk. Egymást „olyannak látni, amilyennek nem szeretnők” – ez megrontja a közösség minden örömét! (20.)

S ha az apostol kénytelen volna olvasóit „meg nem tért” állapotban bűneik továbbvirágzásában találni újra közējük érkezésekor, ezt a maga fájdalmas „megaláztatásának” kellene éreznie. Nemcsak felettük suhogtatná feddéseinek ostorát, hanem maga is meghajolna az Isten ítélete alatt. Jobb másokkal így osztolni bűneik megbánásában, mint azt csak tőlük követelni! (21.)

„Nem leszek kíméletes.” Ismételt látogatásai alkalmával gyakorolt „kíméletessége” után legközelebb az apostol már másképpen fog fellépni a korinthusi gyülekezetben talált makacs bűnösökkel szemben. Nem a szeretete van fogytán. Csak szeretetének megmutatásában kell majd más módot alkalmaznia. Éppen szeretetből kell néha „kíméletlenül” folytatni a bűn ellen való harcot, hogy gyógyítsunk vele! (1-2.)

„Krisztus bizonyosságát keresitek...” De akiből igazán Krisztus szól, az nemcsak a megfeszített Krisztus „erőtelenységét” képviseli, hanem a feltámadott és Istennek hatalmából felmagasztaltatott Krisztusnak „erejét” is. Mert Krisztus uralkodni akar híveinek egyéni és közös életében és akarátának érvényt kell szerezni! Milyen sokszor megfeledkezünk arról, ami Krisztus valóságában kényelmetlen nekünk! (3-4.)

„Hitben vagytok-e?” Ezen fordul meg minden! Mert ha valaki magát megvizsgálva erre igennel tud felelni, annak arra is rá kell eszmélnie, hogy „Krisztus benne van”. És akkor nem külső feddésre és ostromozásra, hanem ettől a benne magában élő Krisztustól hajtva föl kell vennie a harcot minden bűn ellen. Akkor minden baj rendbejön az életben. Különben nincs igazi eredménye a legkomolyabb feddésnek sem! (5.)

Intéseinek végső összefoglalásával is mély bepilantást enged az apostol a lelkébe.

Buzgó imádsággal kísérte őszinte, kemény feddéseit. „Az Istent kérte”, hogy szavai fogatosak legyenek olvasói lelkében. (7.) Tudta, hogy „kérnie” kell, mert csak Isten adhatja ezt meg az ő „tökéletesedésükért”. (9.) Nem mulasztható el az, amit Isten reánk bízott egymás serkentésében, de az áldás és az eredmény csak Ötőle magától jöhet!

Nem a maga tekintélye fenntartásáért, hanem csakis olvasóinak a javáért hangzott el az apostol minden feddözése. Az sem baj, ha őt magát továbbra is „méltatlannak” tartják (7.), vagy ő megmarad az „erőtelenség” vádjá alatt (9.). Csak ők váljanak „méltókká” és „erősekké”! Csak az ilyen tiszta, önzetlen szeretetből jövő intés a hathatós!

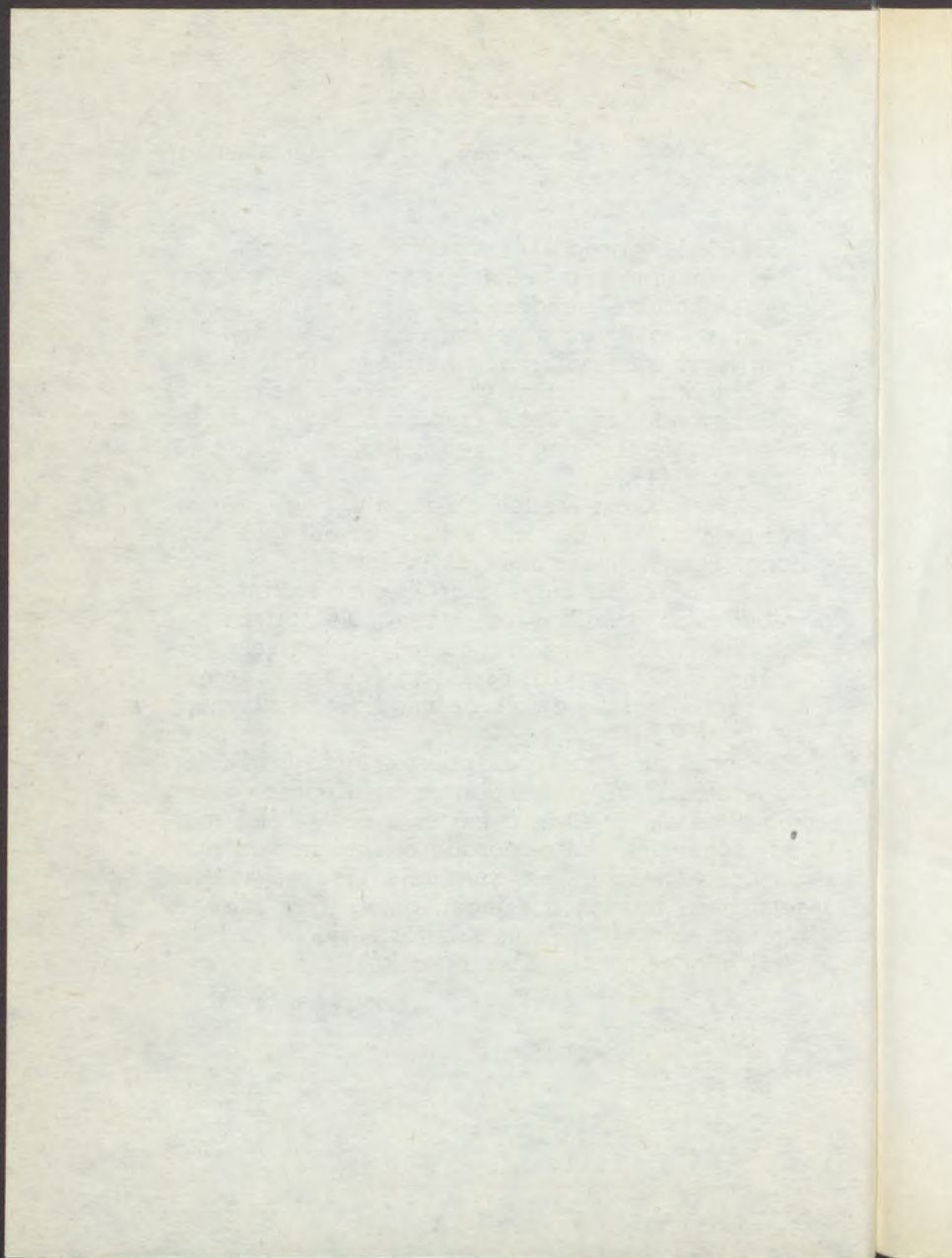
És igazán nem talált az apostol gyönyörűséget abban, ha kemény feddő szót kellett használnia. Csak szomorú kényszerűség vitte rá s az volt a reménysege, hogy már elég lesz belőle! Az ő Istentől kapott „hatalmát” százszer szívesebben használta békés „építés” munkájára, mint ellenállások harcos „lerontására”. (10.) Ne váljék soha titkos élvezetem forrásává, ha néha Krisztusért kemény harcot is vívnom kell!

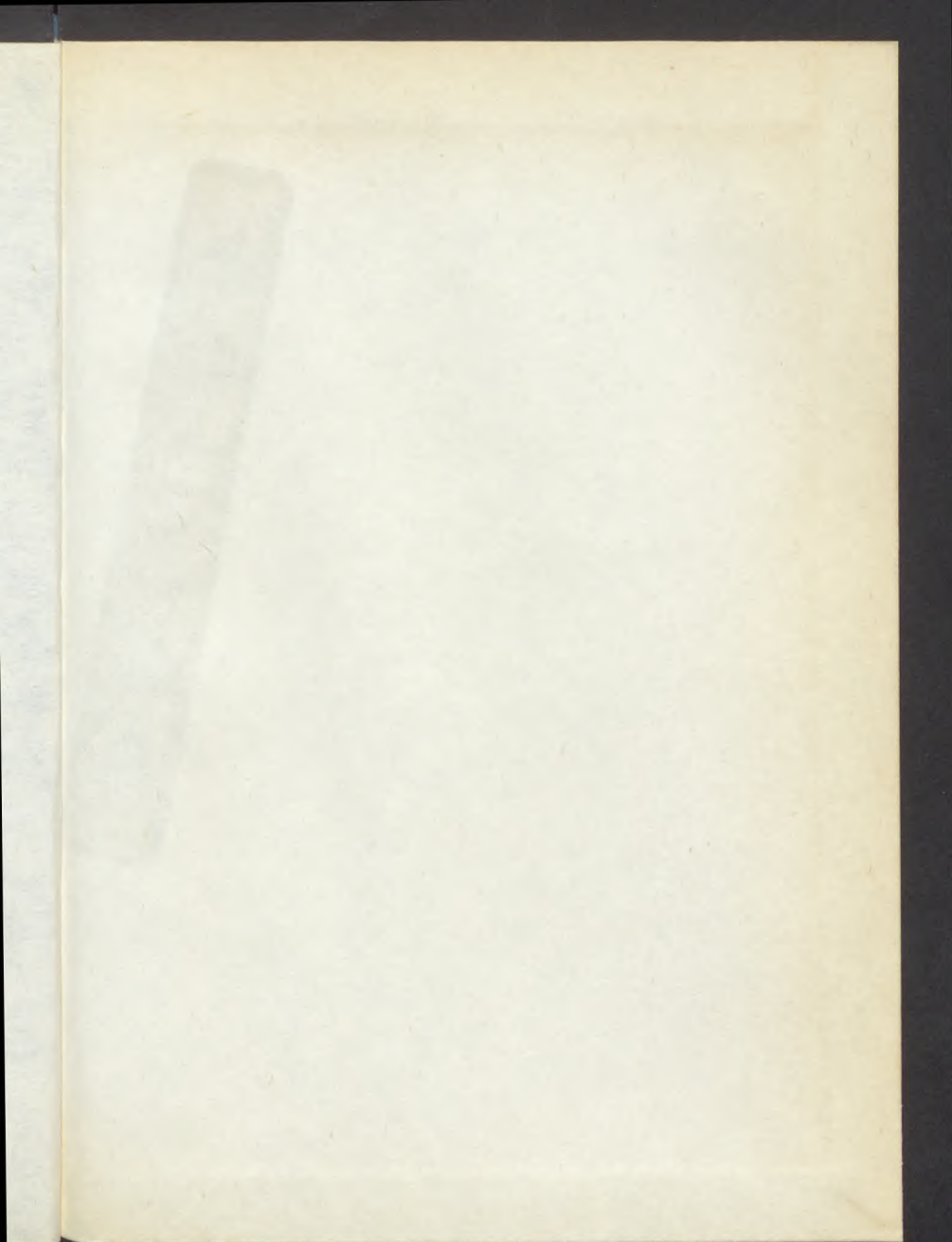
Szelíd jókívánságokkal végződik az apostol levele, amelyben annyiszor kellett szembeszállnia olvasóival. A viharok elcsendesedtek, s az ég kitisztult. Az utolsó szó a derűs biztatásé és a jó reménysége. Nem lehet a dorgálást vég nélkül folytatni! Ha elmondottuk a kíméletlen igazságokat, amelyeket el kellett mondanunk, végül csapjon át szavunk mégis csak a szeretet gyöngéd hangjaiba, s oldódjék fel áldásban! (11.)

Befejezésül azt érezteti az apostol, hogy olvasóihoz nem is illik más, csak a tiszta atyafiságos összhang. Hiszen gyakorolják ők annak külső jelét: a testvéri csókot. És annak igazi értelme szerint a távolból is „köszöntik őket” másutt élő testvéri szívek. Ilyen tábort nem szabad megrontani sem pártoskodásnak, sem az összhangot eltorzító egyéb bűnnek! Rút szégyenfolt az mindig Krisztus népe életén! (12.)

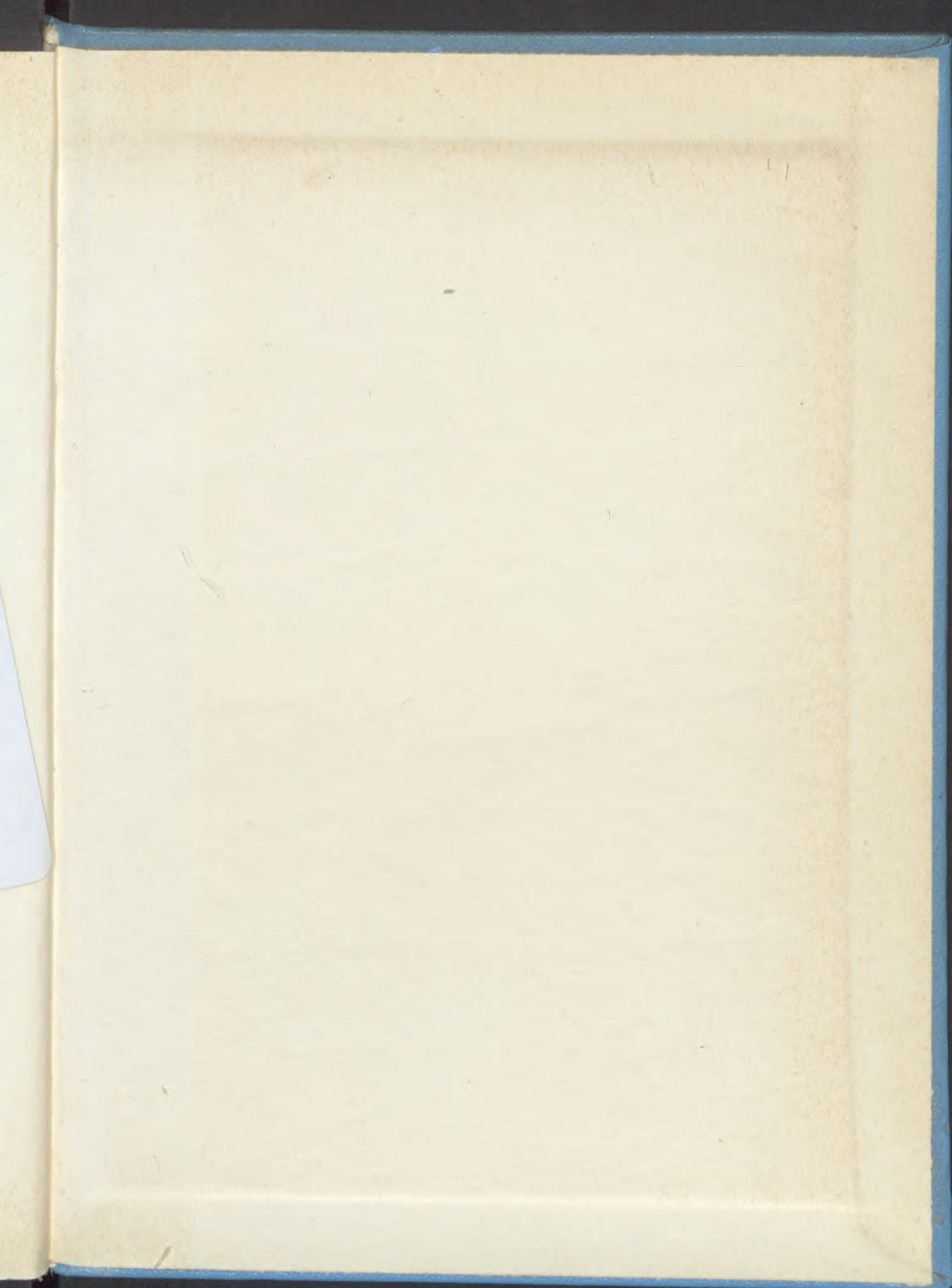
S végül az ő szokásos apostoli áldásával fejezi be levelét. Kívánja olvasóira az Isten egész gazdag kegyelmének, az Atya, a Fiú és a Szent Lélek minden segedelmének a kiadását. Ebben van minden reménysége. Nem ronthatja meg végzetesen semmilyen baj azt a sereget, amely ilyen felséges oltalom alatt él! A Jézus Krisztus Atyja az Ő Lelke által mindenre elégséges biztosíték! (13.)

41. — R